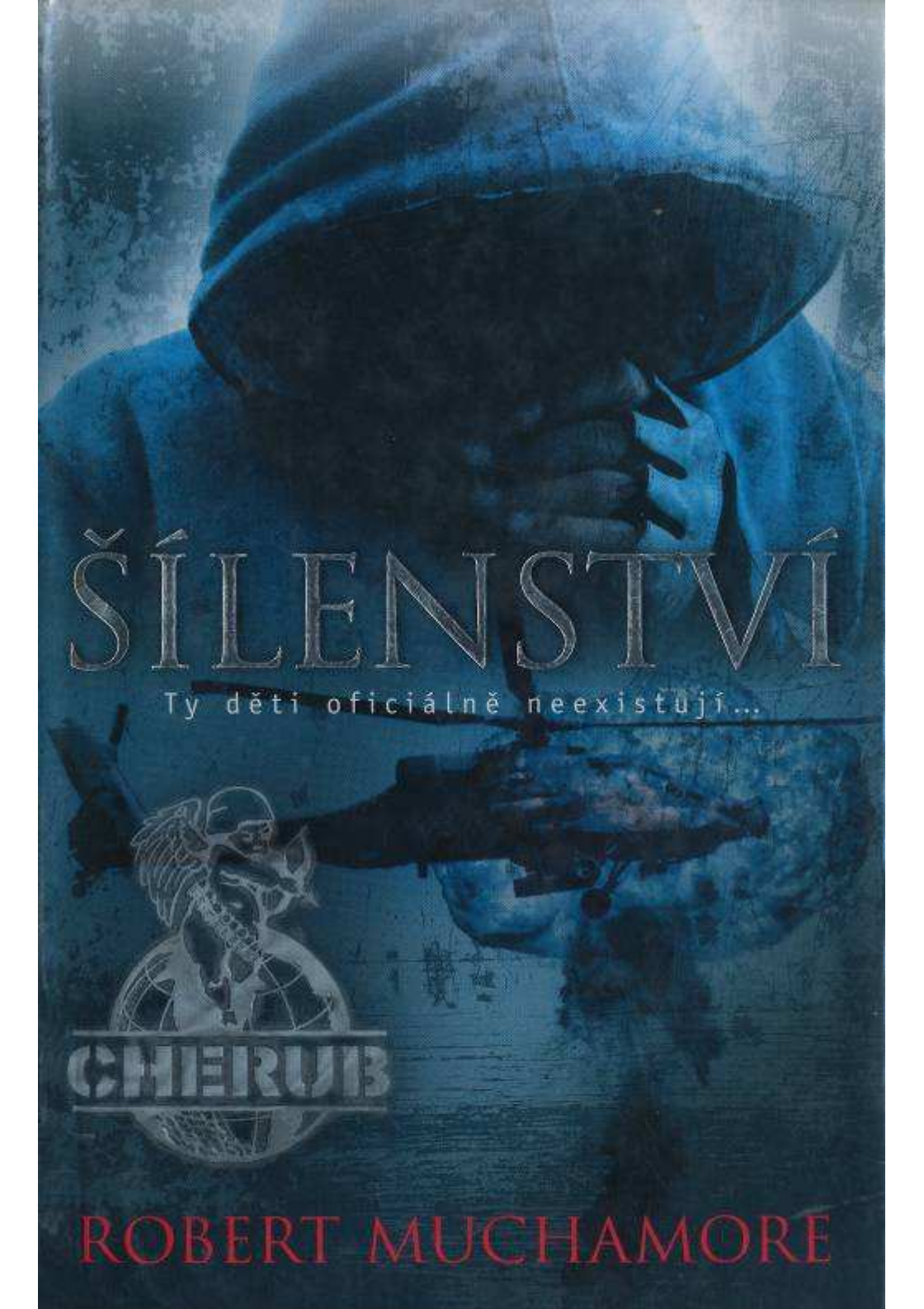

ŠÍLENSTVÍ

Ty děti oficiálně neexistují...

ROBERT MUCHAMORE

ŠÍLENSTVÍ

ROBERT MUCHAMORE

Přeložila Petra Klůfová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2006 Robert Muchamore
All rights reserved.

Z anglického originálu *Cherub: Divine Madness*
(First published in Great Britain in 2006
by Hodder Children's Books)
přeložila © 2009 Petra Klůfová
Redakce textu: Táňa Holasová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2009 Jan Matoška

Tisk: CENT A, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-560-8

CO JE CHERUB?

CHERUB je samostatná jednotka britské špionážní služby. Jeho agenti tvoří děti ve věku od deseti do sedmnácti let. Všichni členové CHERUB jsou sirotci, kteří se dostali do dětských domovů a jiných zařízení a pak prošli výcvikem pro práci v tajné službě. Žijou v kampusu CHERUB, tajném zařízení skrytém na anglickém venkovu.

JAK JSOU DĚTI UŽITEČNÉ?

Hodně. Nikdo je ze špionážní činnosti nepodezírá, takže se dokážou dostat k mnoha materiálům a informacím, na které dospělí prostě nemají šanci.

KDO JSOU?

V kampusu CHERUB žije přibližně tři sta dětí. JAMES ADAMS je náš čtrnáctiletý hrdina s několika úspěšnými misemi na kontě. Jeho jedenáctiletá sestra LAUREN ADAMSOVÁ je poněkud méně zkušený agent CHERUB.

James se už před časem rozešel se svou dívkou KERRY CHANGOVOU, ale pořád k sobě mají blízko. Mezi Jamesovy další kamarády v kampusu patří BRUCE NORRIS, GABRIELLE O'BRIENOVÁ a KYLE BLUEMAN, jemuž nedávno bylo šestnáct.

A TRIČKA?

Zařazení dětí v CHERUB poznáme podle barvy trička, které nosí v kampusu. ORANŽOVÁ je pro hosty, ČERVENÁ pro děti, které v kampusu žijou trvale, ale jsou ještě příliš malé, než aby mohly absolvovat výcvik na tajného agenta. MODRÁ barva je pro děti procházející tvrdým stodenním výcvikovým režimem. ŠEDIVÉ tričko znamená, že děti mají kvalifikaci na plnění misí. TMAVĚ MODRÉ tričko je odměna za vynikající zvládnutí mise. Kdo si vede obzvlášť dobře, zakončí kariéru u CHERUB v ČERNÉM tričku, což je výraz nejvyššího uznání za výjimečné úspěchy. Při odchodu z

jednotky CHERUB dostane dítě BÍLÉ tričko, jaké v kampusu nosí i personál.

CO JE ZACHRAŇ ZEMI?

Zachraň Zemi je bohatě dotovaná a vysoce utajená teroristická organizace, jejímž cílem je „*Ukončit masakr životního prostředí, který na naší planetě provozují globální korporace a politici, co je podporují.*“ Od zahájení činnosti organizace koncem roku 2003 zahynulo v důsledku její činnosti přes dvě stě lidí. James Adams při své první misi u CHERUB zmařil operaci, kterou chystala organizace Zachraň Zemi.

1. PLYN

Bylo půl osmé ráno, ale James byl už devadesát minut v dojo. Na polstrované podlaze stálo porůznu šest dvojic dětí ve zpocených kimonech a v chráničích.

James, totálně vyčerpaný po dvacetiminutovém cvičení, se uklonil své tréninkové partnerce Gabrielle a vzápětí z podlahy popadl plastovou láhev. Zaklonil hlavu, otevřel ústa a vymáčkl si do nich prudký proud vysokoenergetického glukóзовého nápoje.

Zrovna chtěl polknout, když ho doprostřed zad tvrdě a naplocho udeřila čísi dlaň, takže klopýtl kupředu a svalil se na pružnou modrou podlahu; šťáva mu přitom stékala po bradě. Slečna Takada pak svým šedesátiletým chodidlem s pokroucenými žlutými nehty a kůží tuhou jako smirkový papír přišlápla Jamesovu hlavu hlouběji do rohože.

„Pravidlo jedna?“ vyštěkla instruktorka Takada. Anglickou výslovnost měla sice prabídnou, ale naštěstí se držela svých oblíbených frází, které James znal nazpaměť.

„Pravidlo jedna,“ vymáčkl James s námahou, protože pod tlakem chodidla se mu křivily rty. „Stále buď ve střehu; útok může přijít kdykoliv a odkudkoliv.“

„Buď ve střehu, zůstaň ve střehu,“ sykla podrážděně Takada. „Pij rychle, nezírej do stropu jako idiot. Vstaň z mé podlahy. Znesvěcuješ mou podlahu.“

James se vytáhl do stoje a přitom z učitelky nespouštěl číhavý pohled.

„Tak dobrá!“ zařvala Takada a zatleskala, aby upoutala pozornost všech žáků. „Poslední cvičení. Rychlostní test, míčky.“

Někteří z vyčerpaných pubertáků v sobě našli tolik sil, aby zasténali. Do konce šestitýdenního kurzu bojových umění pro pokročilé chybělo pouhých deset dní, takže všichni dávno věděli, jak se to hraje: ke každé ze dvou protilehlých stěn dojo si stoupne šestice studentů a slečna Takada mezi ně postupně vyhází deset míčků na

minifotbal. Ti dva žáci, kteří se v šatně objeví bez míčku, se musejí rozloučit se snídání a dvacetkrát zvenčí oběhnout dojo. Zápas probíhal zuřivě a navzdory ochranné výbavě se nedaly vyloučit ani zlomeniny.

Takada sáhla do sítě plné míčků a vhodila na žíněnku první tři. Poskakovaly kupředu a dvanáct studentů se po nich vrhlo.

James zaregistroval, že jeden míček se čirou náhodou stočil směrem k němu, ale Gabrielle byla rychlejší a prudce do něho drcla, až odletěl stranou. Zatímco se James toho ráno už postě rozplácl na rohoži, Gabrielle chňapla po míčku, aby na něj nedosáhl.

Zvládla tři divoké skoky, ale pak na ni zaútočili dva chlapci, kteří se sem přiřítili od protější strany dojo. Jeden z nich praštil Gabrielle nejdřív do hlavy a pak jí vrazil pěst do žaludku, druhý jí neférovým faulem podrazil nohy. Gabrielle žuchla na podlahu s bolestným heknutím, ale podařilo se jí míček zachránit, protože si ho bleskově přešoupla pod hrudník.

Chlapec, který Gabrielle praštil do břicha, jí zkusil vypáčit paži nahoru, ovšem vzápětí schytl loketním chráničem úder přímo do obličeje a pozpátku se bezvládně svalil jako hadrový panák.

Ještě neustala bitka nad prvními třemi míčky a slečna Takada vhodila do vřavy další dva. James už byl totálně vyčerpaný, ale hrozba koleček okolo tělocvičny ho přinutila vyskočit a udělat šipku vpřed. Tentokrát měl přesný odhad a drapl míč z podlahy u svých nohou, aniž by musel zpomalit.

Rozjařeně si uvědomil, že od klenutého vchodu do chlapeckých šaten ho dělí pouhých patnáct metrů. Přeskočil čísi vykopnutou nohu, zrychlil a v ústech už skoro cítil chuť teplé snídaně, vonící v jídelně kampusu. Pouhé tři kroky před cílem ho však o splnění snu okradl šestnáctiletý halama jménem Mark Fox.

Mark měl pěsti velké jak vepřové šunky a o dvacet centimetrů převyšoval Jamese, který nejprve narazil do polstrované stěny, načež se prudce převálil a zaujal bojovou pozici. Nebylo fér, že musel čelit mnohem většímu protivníkovi, jenže kurz bojového umění pro pokročilé měl vycházet z reality, a skutečný svět měl k férovosti daleko.

James se pokusil představit si sám sebe jako kurážného smolaře, který nakonec vyhraje stejně, jako to bývá ve filmech pro děti, ale tahle iluze neměla dlouhého trvání. Mark bezohledně zaútočil, zasadil Jamesovi zleva i zprava dva tvrdé boxerské údery, přičemž ho ohodil sprškou vlastního potu, a nakonec mu tvrdě zabořil koleno do žeber. James se zlomil v pase a Mark mu míček vyrval z prstů.

„Tě péro,“ zašklebil se potom Mark a ležérně se flinkal k šatně.

Díky vycpávkám ty údery jen vyrazily Jamesovi dech, ale na podlahu se svalil natolik nešikovně, že si vyvrátil pár prstů na ruce. Sotva se trochu vzpamatoval, honem vyskočil, ale obličej měl zkřivený bolestí. Mezitím se do šatny dostalo s míčkem celkem šest dětí a další tři tam mířily; nebyla šance je dostihnout. To znamenalo, že o poslední míček se musí porvat James a dvě dívky.

V téhle chvíli míček ukořistila Dana Smithová. Byla to patnáctiletá Australanka, zhruba stejně vysoká jako James, na dívku svalnatá, výborná atletka a plavkyně. Gabrielle O'Brienové bylo právě čtrnáct a byla v kurzu nejmladší, ovšem měla kuráž a zrovna teď držela Danu v šachu v koutě.

James se zastavil pár metrů za Gabrielle. Usoudil, že Dana určitě zkusí z pasti vyběhnout. Při troše štěstí ji Gabrielle srazí k zemi a on sám pak může přiskočit a zabavit míček, zatímco se obě děvčata budou rvát na podlaze.

Dana se však k žádné akci neměla a slečna Takada začínala ztrácet trpělivost. Houf červených triček nedočkavě přešlapoval před vchodem na karate pro začátečníky.

„Dávám vám minutu, jinak kolečko poběžíte všichni tři,“ upozornila Takada a zabubnovala nehty na ciferník svých hodinek.

Gabrielle ucouvla, aby Danu tím manévrem vylákala z kouta. Sotva se Dana rozběhla, začal couvat i James. Gabrielle zaútočila, ale Dana udělala šipku k zemi a podklouzla pod jejími vykopnutými koleny, přičemž ještě sama stačila Gabrielle podrazit nohy.

James vycítil šanci dostat se k míčku, protože Gabrielle zrovna padala a Dana klečela. Tvrdě narazil na Danu, loktem jí sevřel hrdlo a vyrval jí míček z ruky, načež si ho navzdory bolavé ruce přitiskl na prsa.

Dana zavřískla, vyškubla se z dusivého sevření a skočila na Jamese, čímž ho srazila na záda. Pak se na něho rozkročmo posadila, koleno mu přimáčkla ramena k podlaze a vrazila mu facku. Jamesovy oslabené prsty přitom povolily křečovitý stisk a míček se mu odrazil mezi nohama a kutálel se po rohoži.

Gabrielle ho zahlédla a střemhlav se po něm vrhla. Než si Dana stačila uvědomit, že James míček pustil, Gabrielle už vítězoslavně sprintovala k dívčí šatně.

James ještě pořád ležel uvězněný na podlaze, když slečna Takada zakroužila ukazováčkem. „Dobrá, vy dva. Dokola a dokola, dvacetkrát. Znáte pravidlo.“

Mezitím instruktorka vyšla před vchodové dveře, aby okřikla neposedné stádečko červených triček, a James zatím skoro zoufale vzhlížel k Daně. Její svalnatá stehna mu trčela vysoko nad tělem a Dana mu svou tíhou doslova drtila ramena.

„Tak půjdeme,“ lapl James po dechu. „Projeli jsme to.“

Dana se na něho zle usmála. James ji moc neznal. Byla samotářka a i po pěti letech misí v jednotce CHERUB zůstávala u šedého trička; proslula svou zahořklostí vůči mladším studentům, jako byl on, co dosáhli větších úspěchů.

„To děláš proto, že mám modrý tričko, co?“ zaryl James. „Hele, tak jsi možná měla smůlu, ale moje vina to přece není.“

„O to nejde,“ zubila se Dana.

„Hele, tak mě přece pusť,“ zavrčel James už naštvaně a zkoušel se jí vykrotit. „Takadu klepne, až se vrátí a zjistí, že tu pořád ještě zacláníme.“

„Pár minut bude dohlížet, jak se mrňousové převlíkají. Mám na to dost času.“

„Dost času na co?“

„Uvidíš,“ ušklíbala se Dana a posunula se zadkem až nad Jamesovu hlavu.

Pak v jejích krátkasech zaslechl tiché bublavé burácení a ucítil závan teplého vzduchu.

„Uch, fúúúúújtajbl!“ kvíkl James se zhnuseně zkrabaceným obličejem.

Rozchechtaná Dana se z něho skulila a vyskočila.

„Ty jsi prase,“ stěžoval si James a rukou si odháněl puch od obličeje. „Ježiš, to je smrad. To ti nedaruju.“

Přesto vyprskl smíchy spolu s Danou. Zamlouvala se mu, i když byla děsně cákla.

Dana pouze pokrčila rameny. „Cha, spaní mi tím nepokazíš, hele.“

Jamese přešel smích v tu vteřinu, kdy se dovlekl do šatny, sáhl po teniskách a začal ze sebe strhávat polstrované chrániče. Uběhnout dvacet koleček kolem dojo trvalo utahanému člověku dobře půl hodiny a venku hnusně mrzlo.

2. CLYDE

Bezpečnostní síť Echelon je nejdokonalejší špiónážní elektronický systém na celém světě. Řídí ho Národní bezpečnostní agentura (NSA) Spojených států společně se zpravodajskými službami několika spřátelených států, kam patří především Velká Británie a Austrálie.

Echelon monitoruje komunikační prostředky, a to včetně telefonátů, e-mailů a faxů putujících prostřednictvím mikrovlnných spojení, satelitů a kabelů z optických vláken. Systém v současné době překontroluje devět bilionů soukromých vzkazů a rozhovorů denně.

Systém každou hodinu vybere a zálohuje zhruba milion vzkazů obsahujících klíčová slova jako bomba, terorista, napalm či slovní spojení typu Zachraň Zemi nebo Al-Kajda. Tyto podezřelé zprávy pak projede logicko-analytický software, jenž dokáže určit emocionální stav mluvčího z tónu jeho hlasu či pravděpodobnou textovou souvislost podezřelých slov v e-mailu či textové zprávě.

Z toho milionu vzkazů, jež Echelon každou hodinu ukládá, jich počítač vybere asi dvacet tisíc, a ty pak pročte jeden ze dvou tisíc zaměstnanců monitorovacího týmu, který je nepřetržitě ve službě.

Koncem roku 2005 stanice Echelonu v jihovýchodní Asii zachytila e-mailovou zprávu mezi dvěma neznámými stranami. V e-mailu se objevila zmínka o možném útoku teroristické organizace Zachraň Zemi v Hongkongu, při kterém se měl angažovat šestnáctiletý ekoterorista jménem Clyde Xu.

Padlo rozhodnutí, že místo zatčení mladistvého podezřelého bude provedena infiltrace do Xuovy rodiny, a to v naději, že tím dojde k odhalení vysoce postavených vůdců ve zmíněné organizaci.

(Výňatek z přípravného manuálu mise CHERUB, určeného pro Kylea Bluemana, Kerry Changovou a Bruce Norrise.)

HONGKONG, ÚNOR 2006

Sotva Kerry Changová zahlédla Rebeku Xuovou, jak se opírá o pouliční lampu a čeká na ni, dala se do klusu. Obě třináctileté dívky byly oblečené do školní uniformy – modrá halenka, tmavě modrá sukně a pulovr, bílé punčocháče – a ztrácely se mezi stovkami dalších dívek oblečených navlas stejně. Některé mířily samy domů, jiné stály ve skupinkách a klábosily, zatímco další obezřetně přecházely čtyři proudy vozovky ucpané automobily, aby chytily patrový autobus, stojící na zastávce na protější straně ulice.

„Měla jsi dobrý den?“ zeptala se Kerry v kantonštině.

Rebecca pokrčila rameny. „Škola je škola, přece sama víš, jak to chodí.“

Kerry věděla, jak to chodí. Pokud se tajná mise protáhne, osoba, za kterou se agent vydává, se začne mixovat s osobou, kterou je ve skutečnosti. Už šest týdnů navštěvovala Školu prince z Walesu a mezitím docela zapadla do vyjetých kolejí.

Rebecca se dala do rychlé chůze.

„Nepočkáme na Bruce?“ nadhodila Kerry.

„Zůstal po škole,“ usmála se Rebecca. „Myslela jsem, že o tom víš. Tvůj brácha je fakt idiot.“

„Nevlastní brácha,“ opravila ji Kerry. „Naštěstí nemám žádné společné geny, děkuju pěkně. Co vyvedl tentokrát?“

„Ale, jenom že s těmi stupidními kámoši při matice pořád žvanil. Pan Lee se nakonec děsně naštvál a řekl jim, že zůstanou po škole.“

Kerry jen potřásla hlavou. „Škoda, že nejsem s tebou ve třídě. Celý den nemám s kým pořádně hodit řeč.“

Rebecca se zasmála. „Nejspíš bychom si taky vysloužily trest za žvanění.“

V klimatizované škole byl vždycky příjemný chládek, ale venku páliло slunce. Když děvčata zamířila domů, Kerry doslova padala vedrem. Povolila si kravatu a pak si přetáhla pulovr přes hlavu a uvázala si ho kolem pasu. Patnáctiminutová cesta vedla dívky bludištěm výškových budov přelidněnými ulicemi a po vyvýšených lávkách, zahlcených výfukovými zplodinami z pádících kolon.

Domovem obou děvčat byl nedávno postavený výškový činžák o dvaceti patrech. Budova měla pět identických bratránků; ten poslední nebyl ještě dokončený. Hongkongský přímořský vzduch a tropické klima rychle ohlodávaly zdejší budovy, a třebaže všechno bylo skoro nové, balkony ve vyšších patrech už vypadaly omšele.

V nejbohatších zemích by tak blízko sebe natěsnané činžáky byly pro chudinu, ale Hongkong je jedno z nejhustěji osídlených měst na světě a tento typ bydlení je tam typický především pro vzdělané vrstvy, ke kterým patřila i Rebečina rodina: otec byl zubař a matka spolumajitelka klenotnictví v luxusním obchodním domě.

Dveře se automaticky otevřely a vpustily dívky do dusné haly. Ochranka na ně přátelsky kývla od recepčního pultu.

„Máš hodně úkolů?“ prohodila Kerry, když čekaly na výtah do devátého patra, kde obě bydlely.

„Docela dost,“ kývla Rebecca. „Můžeme je udělat spolu... Nebo surfovat po internetu, to je fuk.“

„Bezva,“ řekla Kerry. „Ale nejdřív si skáknou domů a shodím uniformu. Za deset minut u vás zazvoním.“

Vchodové dveře malého bytu vedly přímo do kuchyně. Kerry se zívnutím překročila práh. Batoh hodila na podlahu a klíče mrskla na jídelní stůl. Ze dveří obývacího pokoje se vyklonila Chloe Blakeová, asistentka vedoucího mise.

„Ahojky, Kerry. Kde zůstal Bruce?“

„Je po škole.“

„No, *super*.“ Chloe vypadala nervózně.

„Co je?“

„Máš v plánu dělat dnes večer úkoly s Rebekou?“

Kerry přikývla. „Jen co se převlíknu. Proč, děje se něco?“

„Radši se mrkni na tohle.“

Kerry vešla do obývacího pokoje. Na pohovce tam v kraťasech a tričku seděl Kyle Blueman – pro účely této mise další Kerryin nevlastní bratr.

„Ty nejsi ve škole?“ podivila se Kerry.

„Clyde Xu dnes dopoledne vynechal hodinu angličtiny,“ vysvětlil Kyle. „Stopoval jsem ho do přístavu, ale musel jsem držet

odstup a na rušným přechodu jsem ho ztratil. John na odposlechu tady v hotelu zachytil dva hovory na jeho mobil, ale moc nám toho neprozradily. Víme jenom tolik, že Clyde se kolem poledne měl s někým sejít v Arby, v obchodní čtvrti.“

„Vůbec nemáte ponětí s kým?“ naléhala Kerry.

„Nevíme ani jméno,“ odpověděl Kyle. „Ale po schůzce Clyde přišel sem, do bytu Xuových. Máme to na videu.“

Chloe zvedla víko laptopu, který byl propojený se satelitní anténou na balkoně. Dvakrát klikla a otevřela soubor s videem. Záznam ukazoval místnost shora; Bruce před čtyřmi týdny vpašoval do objímky lustru nad Clydeovou postelí miniaturní ultra širokoúhlou kameru.

„Kdy se to nahrálo?“ vyzvíдалa Kerry.

„Před dvěma hodinami,“ řekla Chloe.

Na monitoru bylo vidět Clydea Xu, jak vchází do své miniložničky. Posadil se na postel, stáhl si tenisky a školní košili a obnažil svalnatý hrudník.

„Páni, ten ale je fit!“ užasla Kerry.

„Moje řeč,“ zasmál se Kyle. „Nejrozkošnější teroristík, co jsem kdy viděl.“

Chloe podrážděně sykla. „Nemohli byste vy dva udržet svoje splašený hormony na uzdě a soustředit se na to, co sledujete?“

Clyde Xu vylovil ze školního batohu malý balíček zavinutý do celofánu a předklonil se. Otevřel zásuvku prádelníku a strčil ho pod hromadu ponožek.

„Nemáte představu, co to je?“ vyhrkla Kerry.

„Těžko říct,“ přemýšlela Chloe. „Ale sotva by si dali námahu s tajnou schůzkou jen proto, aby si vyzvedl hloupost, co se dá koupit v obchodáku, ne? Zkus se na to podívat a třeba i udělat pár fotek.“

Kerry znejistěla. „Nemohli bychom počkat do zítřka a jít tam, až Xuovi budou ve škole a v zaměstnání?“

„To by bylo jistě snazší,“ přisvědčila Chloe, „ale do té doby zbývá ještě patnáct šestnáct hodin. Kdo ví, jestli Clyde mezitím nepředá balíček někomu dalšímu? A možná právě na obsahu toho balíčku záleží, jestli dojde k tomu útoku a o život přijdou stovky lidí.“

„No,“ potřásala Kerry hlavou, „bude to těžký, když tu nemám Bruce, aby mi kryl záda. Páni, to je ale *trumbera*, zavařit si průšvih právě v jediný den, kdy ho konečně potřebujeme.“

Chloe klikla na pár ikon na monitoru a přepnula na živý přenos z bytu Xuových. Kerry a Bruceovi se povedlo nainstalovat miniaturní kameru a mikrofon do každé z šesti obytných místností.

„Tak tedy,“ oznámila Chloe, zatímco přeskakovala z jednoho živého přenosu na druhý. „Rebecca je ve svém pokoji, Clyde je u počítače v ložnici rodičů. Můžeme se spolehnout, že matka s otcem se domů nevrátí před sedmou.“

Kerry přikývla. „Když je Clyde online, nikdo ho od počítače nedostane; Rebecca se s ním musí vždycky pohádat, když si chce zahrát Sims 2.“

„A myslíš, že bys mohla bezpečně vklouznout dovnitř, i když tě Bruce nebude krýt zvenčí?“

Kerry pokrčila rameny. „No, pokud by mě v tom pokoji odchytili jenom tak, asi bych se z toho nějak vymluvila, ale kdyby mě načapali, jak fotím tu věc schovanou v šuplíku, mohli bychom tu tajnou misi zabalit.“

„Ale co podnikneme, jestli se z toho balíčku vyklube bomba?“ ozval se Kyle. „Protože pak by ji Clyde mohl nastražit vlastně kdykoliv. Třeba už za pár hodin nebo tak.“

„Pochybuju, že by to udělal dneska večer,“ vysvětlila Chloe. „Nezapomínej na druhou schůzku.“

„Jakou schůzku?“ zbystřila Kerry.

„John něco takového zachytil při jednom z Clydeových hovorů mobilem,“ objasnila Chloe. „Dnes večer v osm má nějakou schůzku.“

„Kde?“

„Netušíme kde ani s kým, Kerry. Ovšem organizace, jako je Zachraň Zemi, drží informace o potenciálních útocích odděleně. Jedna osoba má na starosti bombu, jiná osoba zná cíl a útočník se všechny detaily dozví až na poslední chvíli. Tím způsobem plán neselže ani v případě, že někoho chytí.“

Kerry pokyvovala hlavou. „Ale všechny ty schůzky znamenají, že útok je na spadnutí.“

„Skoro jistě v příštích sedmdesáti dvou hodinách,“ potvrdila Chloe.

„Co když útočníkem není Clyde?“ zajímal se Kyle.

„Tohle jsme přece probírali,“ povzdechla si Chloe maličko otráveně. „Xu je šestnáctiletý kluk bez zvláštní odbornosti. Pro Zachraň Zemi funguje výhradně jako hromosvod: nepravděpodobný podezřelý, co převezme část risku, kterému se jeho nadřízení rádi vyhnou.“

„Fajn,“ řekla Kerry. „Pod tričko si schovám vysílačku. Jakmile se dostanu do Clydeova pokoje, zastrčím si reprák do ucha. Vy tady koukejte na video, a kdyby někdo přicházel, musíte mě upozornit včas.“

Chloe přátelsky pleskla Kerry po zádech. „Radši se honem převlékni, než Rebece začne vrtat hlavou, kde trčíš.“

3. PLASTICKÁ TRHAVINA

Rebečina ložnice byla díra bez oken, takže obě děvčata si úkoly vždycky brala do obývacího pokoje Xuových. Kerry se rozvalovala na podlaze, knihy položené na kožesinové předložce, zatímco Rebecca si hověla na moderní kožené pohovce a jedním okem sledovala MTV.

„Jéééé, Busted!“ vydechla Rebecca nábožně, popadla dálkový ovladač a zesílila zvuk.

Kerry vzhlédla od cvičebnice matematiky a potřásla hlavou. „To mě podrž, ty je pořád ještě posloucháš? To už je přece tak otřepaný!“

„Otřepaný nebo ne, Matt Jay je pořád děsně sexy.“

Kerry se zahihňala. „Tak v tomhle nesahá tvýmu bráchovi Clydeovi ani po kotníky.“

Rebecca se zhnuseně ušklíbla. „Tyhle úchylný fantazie o mým bráchovi si *laskavě* nech pro sebe, Kerry. Kromě toho, ten se zajímá akorát tak o záchranu delfínů tupohlavých nebo o demonstrování s nějakým přiblblým transparentem před americkou ambasádou. Podle mě by si s holkou nevěděl rady, i kdybys mu ji dala k Vánocům.“

„Delfíni tuponosí,“ upřesnila Kerry a zvedla se. „Jestli teda budeš poslouchat tenhle binec, skočím si zatím na záchod.“

Kerry odhadovala, že videoklip s Busted potrvá tak tři a půl minuty. Dokud neskončí, Rebecca nezvedne zadek z pohovky, ale Kerry musela mít jistotu, že Clyde je taky odklizený z cesty. Vyšla z obývacího pokoje, udělala dva kroky chodbou a nakoukla do otevřených dveří ložnice rodičů Xuových. Clyde seděl u psacího stolu mezi dvěma šatníky, absolutně ponořený do hraní Doom III; z reproduktorů burácel rachot samopalů.

„Echm,“ odkašlala si Kerry hlasitě a přistoupila až ke Clydeovi.

„Co je?“

Kerry se maličko koketně usmála a odhrnula si pramen vlasů z obličeje. „To tričko je super, Clyde. Vždycky ti to v něm sekne.“

„V tyhle hře nemůžu udělat pauzu,“ zavrčel Clyde podrážděně, přehodil zbraně a obklopil terč hradbou vystřelených raket. „Hraju on-line o život, hele. Cože jsi potřebovala?“

„Když nám internet nenainstalujou dřív, než tatínek skončí ve starý práci a nenastěhuje se k nám. A tak mě napadlo, jestli bych mohla z tvýho počítače poslat pár e-mailů starým kámoškám do Londýna.“

„Ale, internet najdeš i ve školní knihovně,“ odbyl ji Clyde.

Kerry ucouvla o krok, uraženě broukla: „No jó! Tak to asi napíšu ve škole, no.“

Clyde vycítil, že Kerry je našťvaná, a na zlomek vteřiny odtrhl oči od monitoru. „Hele, až dohraju, platí? Ještě tak deset minut a pak na tebe houknu.“

Bezva, pomyslela si Kerry a dlaní přejela Clydeovi přes rameno. „Fakt díky, Clyde.“

Obrátila se na chodidle v ponožce a prošla kuchyní; byla si jistá, že má k dispozici dvě nerušené minuty, aby si prohlédla záhadný balíček. Z kuchyně vedla kratičká chodba k miniložničkám Clyde a Rebeky. Hned naproti nim byly dveře do koupelny.

Kerry se naklonila do koupelny a rozsvítila, aby se zdálo, že je uvnitř, bleskově se ohlédla přes rameno a vklouzla do Clydeovy ložničky. S bušícím srdcem zavřela dveře, rozsvítila a zpod trička vytáhla miniaturní sluchátko a vsunula si ho do ucha. „Chloe, slyšíš mě?“ šeptla Kerry.

Chloe odpověděla konejšivým tónem: „Jen klid, kryju ti záda. Dostaneš hlášku hned, jakmile se některý z nich pohne.“

„Mám normálně okno,“ vyhrkla Kerry nervózně. „Která zásuvka?“

„Druhá zdola.“

Kerry tiše otevřela Clydeovu zásuvku a zajela rukou pod svinuté ponožky, až prsty zavadila o balíček. V duchu si zapamatovala jeho přesnou polohu, načež ho vytáhla a položila na prádelník.

„Tak fajn,“ vydechla Kerry a rozbalila igelitovou tašku, do níž byl balíček zabalený, a nakoukla dovnitř. Obsah poznala okamžitě, protože podobné věci patřily k pomůckám na kurzu základního výcviku. „Vypadá to jako čtyři tyčky plastické trhavy –

pravděpodobně C4 – a dva samostatné detonátory. Jenom tak od pohledu neurčím typ.“

Trhavina připomínala šedou plastelínu a ty dva důmyslné detonátory by z nich mžikem oka udělaly bombu; stačilo tu výbušninu vytvarovat, strčit ji na určené místo – do auta, pod psací stůl, kamkoliv – vmáčknout dovnitř detonátory a bomba by byla hotová.

„Za tohle musel někdo zacvakat hromadu prachů,“ zamumlala Kerry.

„Proč a kde si nech na později, Kerry,“ napomenula ji Chloe záměrně co nejklidněji. „Udělej honem pár fotek a zase co nejrychleji zmiz.“

Z kapsy džín Kerry bleskově vylovila miniaturní digitální fotoaparát. Oba detonátory, připomínající maličké rakety, položila na zásuvku a vyfotografovala je. Než se blesk znovu nabil, připravila k nafocení i výbušninu.

Zazvonil domovní zvonek.

„Ksakru,“ vyjekla Kerry do mikrofonu, „Chloe, kdo je to?“

Chloe sedící v bytě o pět dveří dál honem překlikla na kameru, která zabírala domovní chodbu.

„Je to Bruce,“ oznámila.

Kerry vyfotografovala trhavinu a zpanikařeně ji nacpala zpět do igelitové tašky.

„Na co si to ksakru hraje?“

„Nemám tušení,“ drmolila Chloe zběsile. „Nejspíš ho pustili ze školy a on se rozhodl jít rovnou tam.“

„Tys mu nezavolala, co se děje?“

„Och...,“ ujelo Chloe sevřeným hrdlem. „To jsem asi měla, co?“

Kerry zuřila, neměla čas se s tím zdržovat. Bleskově zavinula igelitovou tašku kolem balíčku, strčila ho zpátky pod ponožky a zásuvku zavřela.

„Clyde a Rebecca jsou v kuchyni,“ hlásila Chloe.

Kerry se snažila něco vymyslet; slyšela, jak Rebecca otvírá dveře bytu. Kuchyně byla sotva dva metry odtud a bylo vyloučeno, aby se ona sama nepozorovaně vynořila z Clydeovy ložnice.

„Čau, Beky,“ zakřenil se Bruce. Mluvil snobským dialektem kantonštiny, která se mu však během šestitýdenního trvání mise rychle zlepšovala. „Říkal jsem si, že s Kerry nejspíš děláte úkoly. Je tady?“

Rebecca přikývla. „Jak bylo po škole?“

„Ale, nic hrozného,“ pokrčil Bruce rameny. „Akorát jsem zabil půlhodinu svého života čučením na hodiny s rukama na lavici.“

Clyde se tvářil našťavaně, že kvůli návštěvě musel vstát. „Tak se aspoň skáknou vyčurat. Dokud ses neukázal, kopal jsem toho druhého do zadku jedna báseň.“

„Nemůžeš, je tam Kerry,“ poukázala Rebecca.

Ale Clyde stačil dveře koupelny otevřít dřív, než to dořekla.

„No, pokud se nespláchla do záchodu, tak není.“

Rebecca se zatvářila zmateně, zatímco Bruce si zděšeně uvědomil, že nejspíš pitomě překazil Kerry nějakou tajnou akci.

„Třeba odběhla domů,“ zkusil nejistě.

Kerry v Clydeově mrňavé ložnici svitlo, že jí zbývá udělat jen něco zoufalého. Bleskově si vytrhla sluchátko z ucha a schovala ho pod tričko.

Rebecca otevřela dveře svého pokojíku a jukla dovnitř. „Kerry? No, tady taky není.“

Kerry si narvala malíček hluboko do nosní dírky a vši silou nehtem roztrhla jemnou tkáň. Bolest to byla úděsná, ale Kerry stihla z Clydeova nočního stolku popadnout chumel papírových kapesníků a přitisknout si ho na obličej přesně v tu vteřinu, kdy Clyde vešel dovnitř.

„Co *sakra* děláš právě tady?“

Když se Kerry obrátila obličejem ke Clydeovi, vyfoukla kapky krve, které jí mezitím stekly k nosní dírce. Clyde šokované třeštil oči, jak jí krev skapává přes rty až na bradu.

Za bratrem se protáhla Rebecca. „Propána, Kerry! Co se ti stalo?“

Kerry nemusela nic předstírat; zranění, které si způsobila, bylo krvavé a bolelo jak blázen.

„Začala mi hrozně moc téct krev z nosu. Zrovna jsem vycházela ze záchodu, tak jsem vběhla sem pro pár kapesníků.“

Kdyby si Rebecca nebo Clyde její vysvětlení nechali maličko projít hlavou, možná by jim připadlo divné, že se Kerry nevrátila do koupelny a nepopadla tam kus toaletního papíru nebo papírovou utěrku v kuchyni, místo aby si vybrala místnost, kterou neznala. Takhle jim k zdůvodnění stačil zakrvavený obličej zkřivený bolestí, který viděli přímo před sebou.

„Můžeme pro tebe něco udělat, Kerry?“ zeptal se Clyde ustaraně.

„Asi se radši vrátím domů,“ hlesla Kerry, která neměla daleko k pláči. „Je tam mamka. Umí to krvácení zastavit. Už to dělala mockrát.“

Bruce otevřel dveře bytu. Kyle a Chloe sice na laptopu sledovali Kerryin únikový plán, ale nic je nepřipravilo na proud krve, který jí stékal po krku, když klopýtala ke stolu, kde se zhroutila na židli. Naštvaně se obrátila k Bruceovi.

„Idiote!“ zavřískla. „Málem jsi posral celou tuhle operaci!“

„Omlouvám se. Fakt jsem to nedomyslel,“ koktal Bruce a zvedl paže před obličej, protože se nedokázal kouknout Kerry do očí.

„Ty nemyslíš *nikdy*.“

Chloe ty dva zkusila uklidnit. „Kerry, je to moje vina. Měla jsem to Bruceovi zavolat.“

„Tys po škole nezůstala!“ odsekla Kerry.

Vytáhla z kapsy fotoaparát a hodila ho na stůl, zatímco Kyle zpod dřezu vyndal lékárníčku.

„Brucei,“ navrhl Kyle ve snaze být diplomatický, „co kdybys zašel vedle a e-mailem poslal ty fotky Johnovi? Já zůstanu tady a Kerry ošetřím.“

Bruce a Chloe odešli do obývacího pokoje a Kyle podal Kerry mokrou žínku, aby si omyla obličej.

„Starý trik s krvácejícím nosem,“ zasmál se Kyle. „Taky jsem se ho naučil při špionážním výcviku, ale čestně, že jsem si na něj od té doby nevzpomněl.“

Kerry oceňovala Kyleův ohleduplný přístup. Když na stůl před sebe hodila zakrvácenou žínku, vymáčkla ze sebe náznak úsměvu. „No, na reprízu fakt nijak nespěchám.“

„Prima, tak zakloň hlavu. Potřebuju se ti mrknout dovnitř.“

Z lékárníčky Kyle vylovil malou baterku a posvítil si s ní do Kerryiny nosní dírky. Krvácení sláblo, krev černala a srážela se.

„Za nehty se nastřádá spousta špíny a bakterií, Kerry. Stříknu ti tam antiseptikum, abys nedostala infekci.“

Kerry nemohla přikývnout, když měla zakloněnou hlavu, tak jen nezřetelně zahuhlala na souhlas a Kyle sundal kryt ze spreje.

„Možná to kapku zastudí. Zadrž dech, nerad bych, aby ti to nateklo do krku.“

Kerry zaťala bolestí pěsti, protože antiseptická mlha jí spálila vnitřek nosu.

„Promiň,“ omlouval se Kyle. „Vytáhnu z mrazáku led a udělám ti obklad. Musíš si ho tisknout k nosu tak dlouho, dokud nepřestaneš krvácet.“

Z obývacího pokoje se do kuchyně vrátila Chloe.

„Volala jsem Johnovi do hotelu a řekla mu o té plastické trhavině. Prohlásil, že je životně důležité zjistit místo Clydeovy schůzky a všechno, co se tam bude říkat.“

4. SCHŮZKA

Každý nádech i výdech Kerry připomněl zaschlý krvavý strup v nosní dírce. Byla na přelidněné nákupní třídě a rázovala po boku Johna Jonese, vedoucího mise. Stmívalo se a Johnovi se od stříbrných obrouček brýlí a holé lebky odrážela zeleň a červeň ze stovek ozářených nápisů a vývěsních štítů. „Vidíš Clydea?“ naléhala Kerry.

Sama kolem sebe viděla pouze hradbu hlav a zad. John byl vyšší, dohlédl dopředu.

„Myslím, že ano,“ přisvědčil John. „Ale tmavé rovné vlasy tady nejsou zrovna výjimečné.“

Náhle se dav na okamžik rozevřel a John zahlédl žlutý baseballový pulovr patřící k hlavě, kterou už dvě minuty sledoval. Ovšem Clyde měl na sobě zelený bomber.

„Ksaku,“ sykl John. „To není on.“

„Si děláš srandu!“ vyjekla Kerry, když se zastavili a ustaraně odbočili k průčelí obchůdku s levnými šperky.

John vytáhl z kapsy elegantní telefon a zavolal Chloe. Zůstala v bytě před zapnutým laptopem.

„Ztratil jsem Xua!“ oznámil John. „Co vidíš ty?“

MI5 měla styky v Hongkongském telekomunikačním průmyslu, takže se podařilo zařídit sledování signálu Clydeova mobilu, aniž by se o operaci CHERUB dozvěděly čínské úřady.

„Podle signálu je přímo u tebe, John,“ odpověděla Chloe.

„Sledování mobilem není přesné na milimetr, ale měl by být někde v okruhu padesáti metrů od tebe.“

„Kterým směrem se pohybuje?“

„Nikam výrazně. Možná zrovna zašel do obchodu nebo tak.“

„Díky, Chloe,“ řekl John. „Kdyby někam zamířil, dej nám vědět, ano?“

John zaklapl mobil a podíval se na Kerry. „Zahlédla jsi něco?“

„Jsem moc malá,“ postěžovala si Kerry. „Nevidím ani ň.“

„Chloe tvrdí, že se nepohybuje.“

„Je to asi dvacet metrů, co jsme minuli kavárnu Starbucks,“ vzpomněla si Kerry. „Můžeme to tam očihnout.“

„Dobrá,“ souhlasil John.

Zrovna když se dvojice odvrátila od vystavených laciných hodinek, aby se vrátili ke kavárně, Kerry zpozorovala zelenou bundu s rukama zastrčenýma do kapes. Mihla se sotva metr od nich. Naštěstí Clyde Xu byl zamyšlený a oči měl přilepené na záda lidí před sebou.

John a Kerry se po sobě vyděšeně koukli, ale hned se zařadili do davu a pokračovali ve sledování.

„Jak je možný, že jsme ho předběhli?“ nechápala Kerry.

„Nejspíš se zastavil v obchodě, aby něco koupil,“ odpověděl John a natahoval krk, aby neztratil Xua podruhé.

Kerry se podívala na hodinky. Do osmi hodin zbývaly tři minuty, což znamenalo, že buď Clyde má zpoždění, nebo se schůzka odehraje někde tady poblíž. Když Clyde čekal na zelenou, přesunuli se nenápadně co nejbliž. Jakmile naskočila zelená, Clyde překlusal kolem stojících aut a na protějším chodníku zamířil do nudlového baru s ušmudlaným bílým vývěsním štítem a výlohou zevnitř zamlženou vodní párou.

Hodlali dopřát Clydeovi chvilku, aby se stačil v restauraci usadit, takže přešli na druhou stranu ulice vycházkovým tempem a pak se zastavili u stánku s novinami. Kerry koupila *Hong Kong Times* a pár sladkostí, zatímco John volal Kyleovi.

„Kyle, kde jsi?“

„S Brucem jsme vás viděli jít po přechodu,“ odpověděl Kyle. „Jen klid.“

„Dobrá,“ řekl John. „Držte se u té restaurace, ale ať vás Clyde neuvidí, a nepodnikejte nic, dokud vám nedám další příkazy, rozumíte?“

„Vy jste šéf,“ souhlasil Kyle.

John schoval mobil a obrátil se ke Kerry, jež si zrovna cpala do kapsy roličku mentolek. „Připravená?“

Kerry podala Johnovi noviny a přikývla: „Připravenější už nebudu.“

„Fajn, tak běž a vyhraj Oscara. Za tři minuty přijdu za tebou.“

Vzhledem k zamlženému oknu si Kerry při otvírání dveří nebyla jistá, co uvnitř najde. Kuchyně byla v přední části restaurace a z kotlů s nudlemi a rýží stoupal vlhký pach sójové omáčky.

Nad pultem se objevil zpocený obličej. „Ahoj, chceš stůl, nebo s sebou?“

„Stůl,“ vyhrkla Kerry nervózně. „Myslím, že tady už na mě čeká kámoš.“

Muž mávl směrem k řadám plastových stolků vzadu za kuchyní. Kerry se s pocitem nevolnosti protáhla kolem krátké fronty zákazníků, kteří si chtěli jídlo odnést s sebou. Podnik byl tak ze sedmdesáti procent zaplněný a vládl tam hrozný hluk. U jednoho ze stolů zahlédla Clydea a ulevilo se jí, protože člověk, se kterým se měl sejít, podle všeho ještě nedorazil. Vypadal neklidně, nohou v kotníku pohupoval nahoru a dolů a ovíval se jídelním lístkem zataveným do laminátu.

„Ahoj,“ usmála se Kerry a posadila se naproti němu.

Clydeovi klesla dolní čelist tak hluboko, že doslova přistála na stole. „Co... co tady děláš?“

„Sledovala jsem tě,“ přiznala Kerry.

„Co... že?“

Kerry začala brebentit. „Clyde, je mi jasný, že ti to bude připadat jako úplná blbost, ale když já s tebou vážně potřebuju mluvit. Už se k tomu odhodlávám celou věčnost, ale nikdy jsem nesebrala odvalu. Pochop, pořád na tebe musím myslet. Od rána do večera. Jenže já prostě *musím* vědět, jestli se ti líbím. Víš, ne jako kámoška. Jako holka.“

„No, uch... Kerry, to mi lichotíš.“

„No... Připadám si tak trapně,“ zkrabatila Kerry obličej, jako by se užuž měla rozplakat. Přitom sáhla do kapsy bundy a odloupala papírek ze samolepicí strany malé štěnice.

„A vůbec, smíš být tak pozdě sama ve městě?“

„Vlastně ne,“ popotáhla Kerry. „Hned mě mohlo trknout, že se ti nelíbím.“

„Kerry, ty jsi úplně v pohodě. Vsadil bych se, že být oba dva stejně staří, moc bychom si spolu rozuměli. Ale mně je šestnáct a tobě třináct. Měj rozum, to je přece nesmysl, chápeš?“

„Už je mi skoro čtrnáct!“ trucovala Kerry a nenápadně přilípla štěnici na spodní stranu stolní desky.

Teď, když první šok nad Kerryiným příchodem pominul, si Clyde konečně dokázal domyslet, co by to bylo za trapas, kdyby ten člověk, se kterým se má sejít, našel u jeho stolu ubulenou holku.

„Ale mně je skoro sedmnáct!“ zavrčel Clyde, popadl Kerry za zápěstí a silně stiskl.

„Ty máš jinou holku, vid’?“

„Tak hele, poslouvej, Kerry!“ štěkl Clyde a namířil na ni ukazovák. „Mám tady jednání. Tohle můžeme spolu probrat někdy jindy, ale zrovna teď musíš odtud vypadnout...“

Kerry neměla důvod se dál kolem něho ometat, protože štěnice už nastražila. Vytrhla se z Clydeova sevření a s dramatickými vzlyky se zvedla k odchodu. Skupinka žen s hromadou nákupních tašek, které seděly o pár stolů dolů, se po nich trochu ustaraně ohlížely.

„Nezlob se na mě, Clyde.“

Clyde si přidržel ruku před obličejem, jako by chtěl naznačit, že už toho má plné zuby. „Hlavně už zmiz.“

Když Kerry v předstíraném pláči vyběhla z restaurace ven, minula Johna mířícího opačným směrem.

John prošel uličkou mezi řadami stolů a usadil se pár řad za Clydem Xu. Rozevřel noviny, přes ucho si zavěsil bezdrátové sluchátko, které vypadalo jako od super moderního mobilu, a vysílačku přepnul na příjem. Uslyšel, jak Clyde úzkostně pohupuje jídelním lístkem.

Bylo už skoro čtvrt na devět, když se na plastovou lavičku naproti Clydeovi posadil statný Australan s velkou sportovní kabelou. Přes stůl potřásl chlapci rukou a oslovil ho anglicky.

„Jak to jde, kámo? Promiň, že jsem se zdržel.“

Clydeovi nervozitou cukal v obličeji tik jak na první schůzce nebo při pracovním pohovoru. „Pohoda.“

„Tak dobrá, kámo, písemné instrukce jsou zakázané, tak našpicuj uši,“ pokračoval Australan natolik tiše, aby je v hlučné restauraci nikdo nezaslechl, nicméně citlivý mikrofon sotva v půlmetrové vzdálenosti od jeho úst zachytil všechno bez problémů.

„Tenhle sportovní pytel je pro tebe. Uvnitř máš propustku a uniformu uklízeče. Propustka je do kancelářské budovy Pacific Business Centre v Kowloonu. Práví uklízeči tam pracují od jedenácti večer do dvou ráno. Zítra večer za nimi proklouzneš hned po jejich nástupu na směnu. Ostraze v recepci napovídáš, že jsi v práci první den a že jsi tam zabloudil. Chovej se nervózně.“

Clyde se usmál. „Nervózní nejspíš budu tak jako tak.“

Australan mu úsměv oplatil. „To je přirozené, synku. V kanceláři se drž od ostatních uklízečů co nejdál a schovej se do doby, než odejdou.“

„A kam se mám schovat?“

„Na záchody. Pozor, ne na ty přímo v kanceláři, ale na chodbě, vedle výtahů. O ty se stará jiná firma, která uklízí výhradně v pracovní době.“

Ve dvě hodiny po půlnoci si čipovou kartou, co najdeš v kabele, otevřeš kancelář Viennese Oil v šestém patře. Je to malá italská firma, co provádí průzkumné vrty. Vzadu za dvojími dveřmi najdeš kancelář vedoucího. Po straně má umývárnu, a tam najdeš kufr značky Samsonite s věcmi na přespání – oblečením a toaletními potřebami. Kufr otevřeš a výbušninu schováš až na dno. Zastrčíš do ní obě rozbušky, to pro případ, že by jedna selhala. Aktivuješ je tím, že odlomíš horní kryt a oba dráty spleteš dohromady.

Až skončíš, vrátíš se na toalety a shodíš ze sebe overal uklízeče. Pak z budovy odejdeš po schodech. Až otevřeš požární východ, spustí se alarm. Ta ostraha není žádný strašpytel, ale klidně může zavolat policii, tak se kolem dlouho neometej. Všechno jasné?“

Clyde přikývl. „A co se stane pak?“

„Jsi puberták, tak bych tipoval, že se vrátíš domů a před spaním si s ním chvíli pohraješ.“

„Ne, myslím, co bude s tou trhavinou. Proč ji dáváme do kufru s věcmi, a ne třeba pod psací stůl nebo tak?“

Australan jen pomalu zavrtěl hlavou. „Ale no tak, přece víš, jak to chodí. Neprozradíme ti víc, než potřebuješ vědět.“

Clyde se zastyděl. „Jasně, omlouvám se.“

5. SLEDOVÁNÍ

John, jenž v úkrytu za novinami poslouchal průběh Clydeovy schůzky s Australanem, si dělal proklatě velké starosti. Operoval devět a půl tisíce kilometrů od domova, na hongkongské úřady neměl žádný kontakt a chyběli mu nejmíň dva lidé, aby tuhle operaci vůbec zvládal.

V Británii by vedoucí mise jednoduše a rychle povolal další cheruby nebo dospělé členy rozvědky či policii, v případě nutnosti by mu pomocný tým dokonce dopravila helikoptéra. Ovšem tady neměl nikoho kromě dvou důstojníků MI5 uvázaných k psacím stolům na britské ambasádě, kterým by John nesvěřil ani svůj kufr s prádlem, natož aby jim prozradil existenci maxi super tajné organizace typu CHERUB.

Johnův tým strávil šest týdnů prací na tom, aby je Clyde Xu zavedl k významnějšímu členu organizace Zachraň Zemi, ale všechno by vyšlo nazmar, pokud Australan zmizí v davu, aniž by ho identifikovali. Někdo ho prostě musí sledovat.

Sám John to být nemohl; Australan by ho poznal, protože v restauraci seděli naproti sobě. Chloe zůstala v bytě a koordinovala sledování telefonického signálu; navíc se nedala vyloučit ani možnost, že Australan nějakou dobu restauraci sledoval, a tudíž zahlédl Kerry.

Takže pro tu práci zbýval jenom Kyle s Brucem. John jim sice už předem nakázal, aby si pod oblečení vzali neprůstřelnou vestu, ale stejně mu nebylo příjemné poslat pouhé chlapce za člověkem, který je zřejmě ozbrojený. Navíc hrozilo, že při odchodu z restaurace do nich narazí Clyde a pozná je.

John si zkoumavě prohlížel mohutného Australana a pátral po sebemenší známce toho, že je ozbrojený. U zpravodajské služby však působil už dvacet let a nic si nenalhával: pokud dotyčný nebyl natolik pitomý, aby mu zbraň dělala bouli pod šaty, bylo vyloučeno poznat, zda má u sebe pistoli.

Ale aspoň se sám od sebe vyřešil potenciální problém, že by Clyde o chlapce na ulici zakopl. Australan hodil na stůl bankovku a nakázal Clydeovi, ať ještě počká a zaplatí servírce.

John popadl mobil a zavolal Kyleovi. Tiše se zeptal: „Kde teď jsi?“

„Poflakujeme se u bankomatu asi o padesát metrů níž.“

Johnův mozek se horečně snažil vybrat jedno rozhodnutí z desítky protichůdných nápadů.

Kyle podrážděně zadrmolil. „No tak, Johne. Na tohle čekáme už šest týdnů. My to s Bruceem zvládneme.“

John se zhluboka nadechl. Organizace Zachraň Zemi od začátku svého fungování zabila přes dvě stovky lidí; tady se nabízela výjimečná příležitost proniknout do její struktury, a chlapci se navíc nemohli dočkat akce.

„Tak dobrá,“ vyhrkl John a nervózně si přejel dlaní přes zátylek. „Jděte na to, ale pozor na hloupé riskování. Jasně? Cílová osoba je vysoká dvě stě centimetrů. Široká ramena, nos rozplácly jako hráč ragby. Plavé vlasy, pěšinka po straně. Elegantní oblek, hranaté brýle s oranžově zabarvenými skly.“

„Právě na něho koukám,“ potvrdil Kyle. „Vychází z podniku. Jak daleko to máme dotáhnout?“

John neměl jediný podklad, aby odhadl Australanovu nebezpečnost. „Kyle, nechám to na vašem výcviku a zdravém rozumu. Nic dalšího ti k tomu nemůžu říct.“

„A máme ho akorát sledovat, nebo ho i zajmout?“

„Jo,“ souhlasil John. „Pokud usoudíte, že na to máte, klidně ho zajměte.“ Zaklapl mobil a doufal, že se rozhodl správně.

Kyle strčil mobil do kapsy a zakřenil se na Brucea. „John má bobky, ale jdeme na to.“

„Vedoucí misí mají bobky pokaždý,“ pokrčil Bruce rameny. „Nejspíš to patří k popisu jejich práce.“

„A my vyfásli hezky viditelný cíl.“

Australanova plavá hlava čněla vysoko nad dav, a protože sledovaný žádného z chlapců neznal, mohli ho pozorovat z větší blízkosti, než předtím John a Kerry stopovali Clydea. Přesto se

nemohli chovat moc sebejistě: dva nedospělí Evropané byli v davu i beztak nápadní, zvláště když se ulicemi Hongkongu toulali po setmění.

Ušli asi kilometr a potom poskakující plavá hlava zmizela ve stanici podzemky, po schodišti sklouzla do ponuře osvětlené haly, kde se kupovaly jízdenky. Australan měl průkazku a prošel rovnou skrz elektronický turniket. Chlapci měli smůlu.

„*Do prdelééé!*“ vyjekl Kyle a rozběhl se k automatu na jízdenky, přičemž cestou hledal v kapse drobné.

Před nimi stál postarší muž a snažil se do přístroje vecpat dvacetidolarovku. Bylo utrpení sledovat, jak bankovka vjíždí dovnitř a zase ven a nad škvírou bliká červená LED dioda. Konečně bankovka zmizela a do vnější zásuvky vypadla papírová jízdenka a proud drobných.

„Tak padej, dědo,“ mumlal Kyle netrpělivě, zatímco si starý pán vybíral mince.

Bruce skočil kupředu a naházel mince do automatu. Sotva vyklouzla první jízdenka, Kyle ji popadl, proletěl turniketem a tryskem sbíhal po volném pevném schodišti, které se táhlo mezi oběma přečpanými turnikety. Bruce se řítíl za ním se ztrátou pouhých patnácti vteřin, ale když se sešli pod schody, po Australanovi nebylo ani stopy.

„Kudy?“ lapl Bruce po dechu, zatímco dav kolem nich se ve zmatku dělil směrem ke dvěma nástupištím, ze kterých vlakové soupravy mířily na východ a na západ.

„Musíme se rozdělit!“ rozhodl Kyle napjatě. „Ty zkus východní směr!“

Chlapci se rozběhli davem, každý na jiné nástupiště. Metro bylo přečpané a Kyle uvízl v tlačenci, pozvolna se sunoucí k vlakům, které mířily na západ. Tlak okolních těl mu znemožnil výhled dál než za hlavu člověka, který stál před ním, a všechny pokusy prodrat se vpřed byly zbytečné.

Bruce to měl opačným směrem nepatrně snazší, ovšem vzdálené dunění a průvan svědčily o tom, že vlak přijede každou vteřinou. Je-li Australan na nástupišti, musí ho najít co nejrychleji.

Bruce se rozhlížel po nástupišti, ale tu nápadnou blond hlavu nikde neviděl. Ve snaze získat lepší výhled se protlačil až k nápojovým automatům v zadní části nástupiště, zaklínil tenisku do prostoru, kam vypadávaly plastové lahve, a vytáhl se do výšky, aby viděl nad dav.

Trvalo mu sotva vteřinku vystopovat plavou hlavu o nějakých padesát metrů dál, ale mezitím průvan z tunelu rozcuchal Bruceovi čupřinu a ústí tunelu ozářily dva reflektory příjíždějícího vlaku.

Nebyl čas dát Kyleovi zprávu. Bruce seskočil dolů, zavravoral a vrazil do zad drsňáka s punkovým hárem a rozřezanými džíny, který se k Bruceovi rozzuřeně obrátil.

„Dávej majzla, ty hovňousi!“

Bruce nevzal drsňáka na vědomí, protože dveře vlaku se tiše rozevřely. Udělal šipku do proudu vystupujících lidí, ale povedlo se mu uběhnout po nástupišti sotva patnáct metrů a pak musel skočit do vagonu, protože hlas z reproduktoru oznámil *dveře se zavírají*.

V klimatizovaném voze bylo příjemněji než v dusnu stanice a Bruce pocítil náznak úlevy; chytil se tyče a souprava se rozjela. Bylo tam místo jedině k stání, ale vůz nebyl zvlášť přečpaný, takže Bruce se začal pomalu přesouvat blíž k lokomotivě a přitom zdvořile žádal cestující, aby směl projít.

„Promiňte, ale ztratil jsem se tetě... Pardon... Jenom se protáhnu skrz.“

Bruce měl obrovskou kliku, že hongkongské metro nemá jednotlivé vagony, ale tvoří ho jedna nepřerušovaná roura s kloubovým mechanismem po každých zhruba pětatřiceti metrech, aby mohlo vybírat zatáčky. Než se propracoval do přední, méně zaplněné části, souprava už zpomalovala před další zastávkou.

Australan si našel volné sedadlo, a když se zvedli lidé, aby vystoupili, Bruce urval jedno místo i pro sebe, vmáčkł se mezi dvě tlusté paní asi dvacet metrů od svého cíle. Bylo to dost blízko, aby Australana ohlídal, ale ne tak blízko, aby si ho ten muž všiml.

Bruce vylovil z kapsy mobil, protože doufal, že se spojí s Kylem, ale v tunelu nebyl signál, takže nakonec z police za svými zády vzal zapomenuté noviny. Text nebyl v angličtině. Šest týdnů v hongkongské škole sice dotáhlo Bruceovu znalost mluvené

kantonštiny skoro na úroveň rodilého mluvčího, ale tyhle divné tištěné klikyháky pro něho pořád představovaly záhadu. Po pár rádcích to vzdal a zahleděl se na reklamu na automobily.

Australan se zvedl, když souprava začala zpomalovat u páté zastávky. Bruce ho koutkem oka sledoval, ale nic nenasvědčovalo tomu, že má sebemenší podezření.

Vlak zastavil a Bruce i Australan vystoupili odlišnými dveřmi. Bruce byl blíž k východu, takže si honem opřel tenisku o lavičku a pohrával si s tkaničkami, dokud se Australan neocitl před ním. Než pak Bruce pokračoval v sledování, sundal si baseballku Nike, aby svůj vzhled aspoň nepatrně změnil.

V téhle stanici běžel tunel metra pouhých pár metrů pod úrovní ulice. Za turnikety následovalo krátké schodiště a pak už se ocitli na čtyřproudé ulici, lemované kancelářskými budovami a hotely. Obloha mezitím úplně zčernala a večerní vánek studil. Všechny podniky a obchody kromě hrstky barů a restaurací měly na noc stažené kovové rolety.

Kdyby se Bruceovi nabídla sebemenší šance, zavolal by Chloe do bytu a pověděl jí, kde je, ale sotva padesát metrů od východu ze stanice metra Australan prošel otáčivými dveřmi do haly elegantního hotelu.

Bruce se držel jen pár kroků za ním. Hotel vypadal luxusně a moderně: nepřímé osvětlení, abstraktní obrazy, břidlicová podlaha a sloupy z černého mramoru. Po jedné straně baru byla hlučná společnost – banda nalitých podnikatelů tam na velké obrazovce sledovala dostihy.

Australan zamířil recepcí přímo k výtahům. Jelikož Bruce netušil, v jakém patře cílová osoba bydlí, neměl jinou možnost, než čekat na výtah spolu s ní. Byl nervózní, ale pokud si ho Australan zapamatoval z metra, nedal to nijak najevo. Ale dost možná si na něho i vzpomněl, ale přítomnost třináctiletého kluka ho zkrátka nechávala v klidu.

Výtah zazvonil a dveře se tiše rozevřely a odhalily prosklenou kabinu s mramorovou podlahou. Bruce nechal Australana, aby vstoupil dovnitř jako první a stiskl tlačítko s devatenáctkou. Když se

dveře zavřely, Bruce se natáhl k panelu a udiveně vyjekl, jako by chtěl říct: *Páni, jedeme do stejného patra!*

Tohle bylo zatím to nejpodezřelejší, co Bruce dosud udělal, ale Australan opět ani nemrkl. Zatímco se kabina zvolna sunula po vnější straně hotelu, oba pasažéři shlíželi prosklenými boky výtahu na okolní mrakodrapy a vyhlídku na hongkongský přístav. Obrovský cestovní parník, který mířil k terminálu otevřenému ven na oceán, planul žlutou září.

„To je *moc* pěkná kocábka,“ prohodil Australan a obřima rukama se opřel o zábradlí polstrované kůží.

Vystresovaného Brucea ta nečekaná poznámka vykolejila. „Uch, jo. Ale nejspíš bude kompletně nacpaná samýma starýma páprdami.“

Australan se zasmál. „Hádám, že máš pravdu. Kdepak jsi sebral ten přízvuk, v Londýně?“

Bruce pokrčil rameny. „Naši jsou původně z Walesu, ale táta dělá u banky, a tak jsme obrazili skoro celý svět.“

Ještě než to Bruce dořekl, výtah zpomalil a dveře se vzápětí otevřely.

„No, tak hezký večer, synku. Hezky si zdejší pobyt užij.“

Bruce vystoupil z výtahu a předstíral, že na chodbě ho zmátla tabule se spoustou čísel pokojů a šipkami ukazujícími do tří směrů. Australan prošel kolem obřího kaktusu a po silném koberci rázně zamířil ke svému pokoji.

Bohužel nemusel jít daleko. Bruce zpanikařil, protože při nenápadném mžiknutí dozadu zjistil, že Australan se zastavil hned u druhých dveří od kraje chodby a už otvírá dveře.

„Hele, pane!“ zahulákal Bruce. „Neupadlo vám tohle?“

Muž s nechápavým výrazem ucouvl ode dveří. Bruce se k němu rozběhl a v natažené ruce držel kousek papíru, který náhodou našel v kapse, ale současně druhou rukou sáhl do kapsy na druhém boku a přes prsty si navlékl mosazný boxer.

Australan byl pořádný halama a Bruce nehodlal zbytečně riskovat.

6. BOXER

Jak se Bruce blížil, mžikl do Australanova otevřeného pokoje. Byla tam tma, takže s ním podle všeho nikdo jiný nebydlel.

„Ty jsi mě sem nahoru sledoval, chlapče?“

Muž se tvářil spíš zvědavě než ustrašeně. Kdyby Bruce byl dospělý, v mžiku by ho podezříval, že patří k hongkongské policii nebo čínské tajné službě; takhle však předpokládal, že ten hubený třináctiletý kluk s hustou čupřinou kučer je prostě osamělé dítě, které v zdvořilostní poznámce ve výtahu vidí víc, než odpovídá skutečnosti.

„Nevím, jaký máš problém, chlapče, ale – i když mě to mrzí – čeká na mě spousta práce.“

Muž se vůbec nebránil, když mu Bruce zasadil bleskový úder boxerem do spánku. Australan pozpátku vklopýtal do pokoje.

Bohužel, rána muže nezbavila vědomí, jak Bruce původně zamýšlel. Současně s tím, jak se mu dveře pokoje zabouchly za zády, Bruce vykopl a trefil muže do žaludku. Když se však přiblížil, aby soka znovu udeřil boxerem, otřesený Australan mu výkop oplatil. Bruce uskočil a sokova noha mu pouze sklouzla po žebrech, ovšem protivník byl dvakrát tak vysoký než on, takže i tenhle nevyvedený zásah Brucea prudce odhodil na dveře šatníku.

Australan si otřel ústa do bundy a pak naproti Bruceovi zkušeně zaujal bojový postoj.

„Takže ty znáš pár figlů, co?“ zasmál se, i když po hlavě mu stékal pramínek krve. „Co jsi zač, nejmrňavější lupič na světě?“

„Něco na ten způsob,“ přisvědčil Bruce, jenž se snažil vystupovat sebejistěji, než se cítil.

Ovšem teď, když už nemohl spoléhat na moment překvapení, si dělal starosti, že proti výrazně mohutnějšímu soupeři, který se očividně vyznal v bojovém umění, bude bez šance.

„Víš co? Zařaď zpátečku a zapomeneme na to!“ navrhl Australan. „Policajty na tebe volat nebudu, nestojím o problémy.“

Bruce tu nabídku zvažoval, zatímco v uších mu burácel pulz. Jeho protivník byl hotový obr, zdatný, uměl se rvát. Hlavní zásada, kterou se člověk učí v bojovém umění, je o tom, že nikdo by si neměl ukousnout větší sousto, než dokáže rozžvýkat.

„Fajn,“ kývl Bruce a opatrně zacouval ke dveřím. Chňapl po klice, a dokonce ze sebe vymáčkl stíněný úsměv. „Tak všechno dobrý.“

Zatáhl za těžké dveře a přitom jedním okem nepřestával hledat soupeře. Než ovšem stihl překročit práh, Australan se náhle prudce zlomil v pase a začal zvracet na koberec. Bruceovi bleskově svitlo, že úder do hlavy otrásl sokem víc, než se zdálo původně, takže dveře zase pustil a odrazil se od nich nohama, aby získal co největší rychlost. Oslabenému soupeři pak tvrdým výkopem zasáhl hlavu.

Australan se pozpátku zhroutil na psací stůl a přitom si rukama svíral vykloubenou čelist. Bruceovi stačil už jen jeden úder, aby ho srazil do bezvědomí. Bruce se nechal na pár vteřin zahltit pocitem hnusu nad zvratky, jež mu obalily celou ruku, ale vzápětí začal jednat podle zásad, které ho naučil dril při výcviku.

Hlavní prioritou bylo zabezpečit místnost proti příchodu jiné osoby. Bruce otočil západku a pak zahákl závoru. Protože se dalo jenom těžko určit, jak dlouho zůstane oběť v bezvědomí, druhý krok velel ji zneškodnit. Bruce popadl stolní lampu a šňůru vytrhl ze zásuvky. Z kapsy tepláků vylovil nůž multitool a odřízl šňůru hned u podstavce lampy, načež volný kabel přeložil a jediným řezem ho rozdělil na dva stejné kusy.

Omráčený Australan ležel zhroucený na psacím stole, obličejem nahoru. Bruce si stáhl z ruky boxer a navlékl si jednorázové rukavice, načež z postele strhl kviltovou přikrývku a přehodil ji přes louži zvratků na podlaze. Pak si klekl před oběť a začal jí svazovat nohy v kotnících.

Když Bruce spoutal Australana na rukou i na nohou, všiml si, že muž má problémy s dechem. Násilím rozpáčil Australanova ústa a za odměnu si vysloužil pramínek zvratků. Bruce se od toho odporného puchu odvrátil a honem muži vrazil do hrdla dva prsty, aby to svinstvo vyhrábl ven.

Jakmile se Bruce ujistil, že oběť dýchá opět snadno, napjal všechny svoje síly a ze stolu spustil tělo na příkrývku. Tam ho pak urovnal do stabilizované polohy, aby se oběť během bezvědomí neudusila.

Až poté, co Bruce zajistil místnost i oběť, stáhl si zasviněné rukavice, navlékl si čisté a z bundy vylovil mobil.

„Johne, to jsem já.“

„Brucei, kde jsi?“

A v téhle chvíli, když stál s mobilem u ucha nad zneškodněným obrem ležícím na podlaze, Bruceovi naplno došlo, co právě dokázal. Za tohle prostě *musí* být modré tričko.

„Omráčil jsem ho!“ chlubil se Bruce a samou vítězoslávou se téměř rozesmál. „Jsem v hotelu Crowne Residence, pokoj devatenáct set jedenáct, a náš přerostlý kámoš mi leží svázaný u nohou.“

John neskrýval nadšení. „Dobrá práce. Byl ozbrojený?“

„Nebyl,“ odpověděl Bruce. „Nevypadal na to, tak jsem to riskl.“

„A ty jsi v pořádku?“

„Pokud nepočítám, že ten maník mi hodil šavli na celou bundu, tak jo.“

„Skvěle,“ řekl John. „A cítíš se tam bezpečně?“

„Asi jo,“ potvrdil Bruce. „Zatím jsem neměl moc šancí se rozhlídnout kolem, ale v tomhle pokoji bydlí nejspíš sám. Pošleš sem kavalerii, nebo jak?“

„Jaký je to hotel?“

„Luxusní!“ prohlásil Bruce. „S přehledem pět hvězdiček.“

John nespokojeně mlaskl. „Podobné hotely mívají bezpečnostní kamery na každém rohu a my nemůžeme vědět, jestli ti řezníci nemají kamarády v hotelovém managementu. Stačil si tě dobře prohlédnout, než jsi ho omráčil?“

„Dost dobře, aby mě dokázal jednoznačně identifikovat. Nahoru jsme vyjeli výtahem společně a pak jsme se kapku pošuchovali, než jsem ho sejmul. Je trošku od krve a asi jsem mu i přerazil čelist, ale určitě vydrží dýchat až do chvíle, než ho najde pokojská.“

„Dobrá, tak v tom případě chci, abys to nastrojil jako vloupačku. Vyfotografuj ho kvůli identifikaci a ukradni mu pas, peníze, dokumenty, hodinky, šperky a všechno, co by mohlo mít nějakou

cenu. Nacpi to do jednoho z jeho zavazadel a vyjdi hlavním vchodem ven.“

„Jasně, šéfe. Je to velký hotel, a když jsem vcházel dovnitř, zahlídl jsem řadu čekajících taxíků. Mám si jeden odchytit na zpáteční cestu?“

„Dobrý nápad,“ souhlasil John. „Ale nenech se odvézt rovnou do bytu. Řidiči řekni, ať tě hodí do hotelu Great Northern; sejdem se tam v recepci.“

„Kdo tam bydlí?“

„Nikdo, ale není to daleko od mého hotelu. Bude lepší zamést stopy.“

Bruce se pousmál vlastní tuposti. „Jo, to se rozumí.“

„Zavolej mi, až budeš v taxíku.“

Bruce ukončil hovor a schoval mobil do kapsy. Přidřep l k bezvědomému muži, zajel mu rukou pod oblek a našel náprsní tašku. Rozevřel ji a na kreditní kartě si přečetl mužovo jméno: Barry M. Cox.

Bylo už po desáté, když Bruce vystoupil z taxíku před recepcí hotelu Great Northern. John zvedl elegantní kožený kufr, zatímco Bruce platil řidiči.

„Drobné si nechte.“

„A teď zamíříme rovnou do mého hotelu,“ oznámil John, když taxík odjel. „Je to odtud jenom pár set metrů. Jak se cítíš?“

„Žádný zranění,“ sdělil Bruce. „Ale jsem totálně vyřízený. Nemůžeme se někde zastavit na kolu nebo tak něco?“

„V pokoji mám minibar,“ odpověděl John, který vyrazil ostrým tempem. „Máme naspěch: Chloe a Kyle už na nás čekají.“

„Ale proč?“

„Chloe si od tebe vezme všechny dokumenty a listiny, které jsi Coxovi ukradl, a odveze je do bytu, kde je oskenuje a všechno e-mailem odešle MI5 na analýzu. Říkáš, že měl palmtop?“

Bruce přikývl. „Jo, docela drahou věcičku, měl ji v saku. V taxíku jsem z ní zkusil něco vydolovat, ale je zaheslovaná.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl John. „Zamluvil jsem ti letenku u British Airways na let v jednu ráno. Odbavení do obchodní třídy

končí o půlnoci, takže máš dvě hodiny na to, aby ses osprchoval, najedl a dojel na letiště. Chloe ti do mého hotelu donesla pas a šaty na převléknutí. Let potrvá třináct hodin, v Londýně přistaneš v sedm hodin ráno středoevropského času.“

„A proč musím pryč?“

„Zachraň Zemi vždy používá složité šifry. Ta data na palmtopu dokáže dekodovat pouze nesmírně výkonný počítač, a to znamená, že potřebujeme ten na londýnském vedení MI5. Na letišti tě u brány vyzvedne důstojník z rozvědky a převezme ten palmtop od tebe.“

Odvezeš ho s sebou ty, protože čím dřív odtud zmizíš, tím líp. Skoro jistě tě zachytily bezpečnostní kamery, jak vcházíš do hotelu a pak si odnášíš kufr Barryho Coxe. Hongkong vydělává na zahraničních turistech spoustu peněz a policie bere zločiny spáchané na nich velmi vážně. Začnou pátrat po klukovi, který odpovídá tvému popisu.“

„Tedy, pokud se policie o tom vůbec dozví. Cox se možná rozhodne neplést se jim do cesty.“

„Až ho najdou svázaného, vedení hotelu to musí policii oznámit. Jestli Cox podá nebo nepodá trestní oznámení, to už je jiná věc.“

„Otřel jsem po sobě otisky prstů a při prohlédávání pokoje jsem měl rukavice, ale pořád tam po mně mohla zůstat nějaká stopa DNA.“

„O to se postaráme,“ uklidňoval ho John. „Hongkong byl sto padesát let britskou kolonií a MI5 tu pořád ještě zůstala hluboce zakořeněná. Jakmile ustane první rozruch, zajistíme, aby se vypařily všechny důkazy, které tě spojují s tou hotelovou vloupačkou.“

Bruce přikývl. „Takže myslíte, že mi hrozí zatčení na letišti?“

John zavrtěl hlavou. „Vloupání do hotelového pokoje jen těžko odstartuje celostátní manévry.“

Dvojice se zastavila u přechodu a trpělivě čekala, až bude smět přejít.

„Hele, a co podnikneme, až budu sedět v letadle?“

„Probíráme různé možnosti,“ svěřil se John. „Předal jsem do kampusu všechny podrobnosti, které jsme dosud zjistili. Doufejme, že během pár hodin se ozvou s něčím, na čem se dá stavět zodpovědné rozhodnutí.“

7. ZAMETÁNÍ STOP

Druhý den ráno ve tři čtvrti na sedm Kerry probudil domovní zvonek. Promnula si oči a odklopýtala do kuchyně jen v šedém triku bez rukávů a spodních kalhotkách. Na chodbě stál kurýr v motocyklistické přilbě a Chloe se podepisovala na dodejku malé polstrované obálky.

„Co je?“ zívla Kerry, když Chloe zavřela dveře. „Vypadáš děsně.“

„Děkuju pěkně, Kerry.“

„Jé, promiň,“ kníkla Kerry rozpačitě. „Nechtěla jsem být nezdvořilá...“

„To já vím,“ usmála se Chloe. „A jsem si jistá, že vypadám příšerně. Za celou noc jsem se hlavou nedotkla polštáře. A John zrovna tak.“

„Proč ne?“ vyzvídala Kerry.

Chloe došla k zásuvce s příbory, vytáhla nůž na steaky a obálku jím rozřízla. „Roznětky,“ odpověděla záhadně. Kerry si nalila pomerančový džus a posadila se ke kuchyňskému stolu.

Chloe vsunula ruku do obálky. Nejdřív sloupła vrstvu bublinkového obalu a pak vytáhla čtyři tyčky plastické trhaviny, navlas stejné jako ty, které Kerry viděla včera odpoledne v Clydeově pokoji.

„Ve dvě v noci jsme dostali informaci z kampusu CHERUB, vycházející z fotografií, které jsi udělala u Clydea,“ vysvětlila Chloe. „Ty roznětky mají speciální konstrukci a vyrobili jich jen velmi omezené množství pro CIA. Ještě nikdy předtím se nedostaly do rukou teroristům. Jsou sestrojené tak, aby explodovaly, když tlak vzduchu klesne pod jistou úroveň.“

Kerry se zatvářila nechápavě. „K čemu to jako je dobrý?“

„Ve vysoké výšce je tlak vzduchu nižší než u země.“

„Aha,“ vyhrkla Kerry. „Tak když chceš vyhodit do povětří horolezce...“

„Nebo letadlo,“ dodala Chloe.

„A jo,“ kývla Kerry. Připadala si jako idiot. To dá rozum, že americká tajná služba nebude vyhazovat do vzduchu horolezce.

Chloe pokračovala ve vysvětlování: „Viennese je malá italská společnost, která pátrá po ropě, a zrovna objevila velké ropné pole v Jižním čínském moři. Potřebovali však finanční i odbornou pomoc větší společnosti, aby ho mohli využít. Prezident a majitel výbušného kufru je chlápek jménem Vincent Pielle. Poslední dva dny strávil podpisováním smluv s vedením dalších dvou velkých ropných společností. Na zítřejší ráno si pronajal tryskáč na malém letišti v Nových územích, odkud má s novými obchodními partnery a vedením své firmy odletět do nějakých super luxusních thajských lázní na několikadenní odpočinek a relaxaci.“

Kerry jí skočila do řeči. „Jenže když jim Clyde Xu propašuje bombu do cestovního kufru, výbuch udělá v letadle obrovskou díru ihned, co letadlo stoupne do určité výšky.“

„Přesně tak, Kerry.“

„Ale jak jsme to vlastně zjistili?“

„Tým, který v kampusu dělá zázemí naší misi, sehnal informace o těch roznětkách. Na internetu je spousta zpráv o společnosti Viennese Oil a objevené ropě, no a ty podrobnosti, co tam chyběly, se daly snadno zjistit několika telefonáty správným lidem v tajné službě. MI5 i CIA odjakživa pečlivě hlídali všechno kolem ropného průmyslu. A dávají si na tom záležet ještě víc od doby, co začala operovat organizace Zachraň Zemi a co vládne napětí na Blízkém východě.“

Kerry se podívala na tyčky plastické trhaviny, které ležely na jídelním stole. „Rozumím dobře, že jsou to makety a my máme vlézt ke Xuovým do bytu a vyměnit je?“

„Uch-jo,“ přikývla Chloe.

„A odkud jsou? Vypadají navlas stejně!“

„Je to stejná značka exploziv C4, jako má Clyde Xu v zásuvce s ponožkami, ale už po datu expirace. Výrobce přidává do hmoty chemikálii, která po dvou letech trhavinu zneškodní. To znamená, že teroristi si nemůžou dělat velké a dlouhodobé zásoby. Armáda si naštěstí schovává i ten prošlý materiál pro výcvikové účely. Neměli

jsme dost času dovézt to z Británie, takže jsme se domluvili s Američany, aby nám trhavinu poslali diplomatickou poštou z jejich filipínské základny.“

„A to nemůžeme dát hongkongské policii normálně tip, že Pielle má v kufru bombu?“ divila se Kerry.

„To bychom jistě mohli, ale prohodit výbušninu během nepřítomnosti Xuových by nemělo být složité. Bude lepší, aby si Zachraň Zemi myslela, že bomba nevybudila vinou prošlého materiálu. Kdyby se do toho zapletla hongkongská policie, hned by pochopili, že někdo jim šlape na paty.“

„Ale co s tím, že Barryho Coxe přepadli přímo v hotelu?“ vzpomněla si Kerry. „Došlo k tomu hned po schůzce s Clydem, takže to vypadá podezřele.“

Chloe přisvědčila. „To ano, podezření mít budou, ale najisto se nedozvědí nic. Každopádně, hlavní věc je, že jsme identifikovali vysoce postaveného člena organizace. Další informace se snad dozvíme z věcí, které Bruce ukradl v Coxově pokoji. Ale i kdyby ano, MI5 může začít detailní pátrání, kde se Barry Cox vyskytoval v posledních několika letech, co dělal a kdo jsou jeho společníci.“

Kerry přikývla a mrkla na hodiny na stěně: „Asi bych se měla honem osprchovat a začít se připravovat do školy.“

Chloe zavrtěla hlavou. „Abych citovala hit zpěváka Alice Coopera – *Škola skončila*. Jakmile vyměníme trhavinu, sbalíme se a zamíříme domů. John nám zajistil letenky na let v půl čtvrté do Manchesteru.“

Kerry zazvonila u bytu Xuových. Rebecca otevřela ve školní uniformě a při pohledu na ubrečenou kamarádku se vyděsila. „Kerry, propána! Co se stalo?“

„To tat'ka,“ vzlykala Kerry. „V Londýně měl děsně těžkou bouračku a podle všeho je fakt vážně zřízený.“

„Ach, Kerry...“

V kuchyni byla Rebečina maminka, která to zaslechla a přiběhla ke dveřím v šedém kostýmku a střevíčkách s vysokými podpatky. „Kerry, zlatíčko, to mě moc mrzí.“

„Bude to dobrý,“ popotahovala Kerry, když ji paní Xuová soucitně objala. „Ale ještě dneska musíme odletět zpátky do Anglie.“

„A kdy se vrátíte?“ naléhala Rebecca.

Kerry pokrčila rameny. „To nevíme. Chci říct, my sem přijeli dřív, protože tatínek měl nastoupit na nový místo, ale jestli je fakt zraněný hodně vážně a z toho zaměstnání sejde, možná se nevrátíme vůbec.“

Tahle informace stačila Rebece k tomu, aby se také rozplakala, a zanedlouho se k děvčatům připojila i paní Xuová, a tak na chodbě vzlykaly hned tři ženy naráz. Clyde na okamžik vykoukl, věnoval nařikající trojici jediný pohled a bleskově zmizel za dveřmi své ložnice.

Čtyřicet minut po tom výjevu masové hysterie už u domovních dveří stály do řady vyrovnané sportovní kabely a batohy s Kerryinými, Kyleovými, Bruceovými a Chloeinými věcmi. Kerry procházela vyklizené místnosti a kontrolovala, jestli něco nezůstalo v šatnících či pod postelí, měla pocit, že prázdný byt vypadá smutně.

Když vyšla z koupelny, objevila Chloe a Kylea u kuchyňského stolu, jak na laptopu sledují přenos z prázdného bytu Xuových.

„Tak, Kerry,“ začala Chloe. „Všichni jsou buď ve škole, nebo v zaměstnání. My s Kylem půjdeme vyměnit trhavinu a odklidit štěnice. Hlídej kameru na chodbě; kdybys mi potřebovala naléhavě něco sdělit, mám u sebe vysílačku.“

Kerry seděla před laptopem a cucala mentolku, zatímco sledovala, jak Kyle a Chloe jdou chodbou k bytu Xuových a vcházejí dovnitř s pomocí nelegálně pořízené kopie Rebečina klíče. Chloe nejdřív zamířila do Clydeova pokoje, vyhrabala balíček ze zásuvky a prohodila čtyři tyčky trhaviny za stejné, ale expirované. Nato se dvojice vrhla bleskově do práce, vylézala na pohovky a křesla, aby odstranila sedm skrytých kamer a mikrofonů z objímek lustrů a lamp. Kerry viděla, jak pět miniaturních okének nakukujících do bytu Xuových postupně zčernalo.

Nakonec, než se dvojice vrátila do bytu, Chloe odmontovala kameru zabírající chodbu, která byla ukrytá v bzučáku jejich vlastních domovních dveří.

Kerry začala na balkoně odšroubovávat dvě malé satelitní antény a Chloe s Kylem zatím donesli kabely plné elektronických

sledovacích zařízení a pravých výbušnin, ovšem bez roznětek. Chloe rozevřela zip na největším kufru a s úsměvem tam všechno naskládala.

„Musím dohlédnout, aby tyhle hračky vyfasoval John. Cestuje na diplomatický pas.“

Kerry soupla satelitní anténky do svého kufru a laptop to batohu, který si Chloe vezme na palubu letadla jako příruční zavazadlo.

„Kde máme sraz s Johnem?“ zajímala se Kerry.

„Na letišti,“ odpověděl Kyle a podíval se na hodinky. „Do odletu zbývají čtyři hodiny, třináct hodin trvá let do Manchesteru a pak další dvě hodiny odbavení a cesta do kampusu.“

„Tak fajn,“ řekla Chloe, když si hodila největší batoh na záda a zvedla kufr. „Jdeme. Taxík se dá většinou odchytit bez problémů.“

„Slavná poslední slova,“ zazubil se Kyle.

Když Kerry otvírala dveře, ještě se ohlédla dozadu do bytu. Byla kapku smutná, že Rebeku už v životě neuvidí, devatenáctihodinová cesta domů bude určitě děs, ale na druhou stranu se těšila, že zas uvidí celou partu a dozví se všechny drby, co za těch šest týdnů propásla.

8. OPILOST

O OSM DNÍ POZDĚJI

James Adams vyklopýtal po požárním schodišti až do osmého patra budovy v kampusu CHERUB. Na sobě měl jednu ponožku, boxerky, zablácenou teplákovou mikinu a kulich v barvách Arsenalu. Pěstí zabušil na dveře sestřiny ložnice.

„Ty, Lauren, pusť mě dovnitř!“ houkl ztěžklým jazykem.

James zabušil podruhé, ale to už se za dveřmi objevila Lauren v noční košili se Scooby Doo. Založila si paže na prsou a tvářila se zlověstně.

„Na co si to hraješ, Jamesi?“ šeptla našťavaně. „Jsou, ksakru, dvě hodiny ráno!“

„No chci, abys šla ven a rozš-lápla se se mnou.“

„Jamesi, já se nechci *rozšoupnout* s nikým. Smrdíš jak putyka. Kolik jsi toho vypil?“

„Žádný rozšoupávání, Lauren,“ hihňal se James. „*Rozšlapávání!*“

„Jamesi, běž k sobě do pokoje a prospí se. Kdyby tě někdo z noční služby načapal, jak se tu motáš takhle zřízený, nejspíš by tě zavraždili.“

„Ale já se chci bavit!“ trucoval James. „Je pátek večer, dneska jsem dostal certifikát z kurzu bojových umění pro pokročilý. Všichni jsme byli oslavovat ve městě: nejdřív nákupy, zastrčenej pajzl, kino.“

„A kde jsou Gabrielle a ostatní?“

„Bábovky,“ ušklíbl se posměšně James. „Všichni šli spát.“

„Jamesi,“ řekla Lauren našťavaně, „ty si zase koleduješ o děsný průšvih. A já abych pak kdovíjak dlouho poslouchala, jak se lituješ. Vrať se k sobě a zalez *do postele!*“

„Tak mě pusť dovnitř aspoň na minutku,“ žadonil James a zvedl ukazovák. „Chci ti akorát říct, že tě mám rád.“

Lauren uskočila stranou, protože její starší bratr vklopýtal do pokoje a pokusil se ji obejmout.

„Víš,“ žvanil James, „dyť já se poslední dobou ani nedostanu k tomu, abych ti řekl, jak tě mám rád! Ta blbá kráva Bethany se věčně kolem tebe ometá!“

„Jamesi, kdy *přesně* jsme my dva pobíhali po světě a vykřikovali, že se máme rádi?“

Lauren rozsvítila a James zjistil, že na dvoulůžku sedí její nejlepší kamarádka a mračí se na něho. Na podlaze ležely ve spacácích další tři dívky mezi porůznu poházenými plechovkami s pitím a nedojedenými sáčky čipsů.

„Máme přespávací mejdan,“ vysvětlila Lauren.

„Tak já se přidám!“ zazubil se James.

„Ne, nepřidáš.“

James zamával na Bethany. „Čauky, Bethany.“

„Chcípni, Jamesi.“

James se zahihňal. „To není od tebe hezký.“

„Stejně jako říkat, že jsem kráva.“

Ostatní tři dívky se ve spacácích posadily a pozorovaly drama ve dveřích. Špitaly si a vrtěly hlavou. Lauren by se nejradši hanbou propadla.

„Běž si lehnout, Jamesi,“ zopakovala Lauren a strkala bratra ven z pokoje.

„Tak jo, už jdu,“ přikývl James. „Ale hele, můžu si u tebe bleskově odskočit? Močák mám jak mičudu.“

Lauren ucouvla ode dveří. „No jo. A doufám, že jsi spokojený, že se ti povedlo probudit pět lidí? A výjimečně nezapomeň zvednout prkýnko, slyšíš?“

James převrávorál nad nohami ve spacácích a zmizel v Laurenině koupelně. Začala pěsti a ušklíbla se na své rozespalé kamarádky.

„*Bráchové!*“ zavrčela. „Fakt se vám za to omlouvám.“

Bethany se chápavě usmála. „Mně o nich nemusíš nic vykládat, hele.“

„Ale ten kulich je super!“ zachichotala se jedna z dívek ve spacáku. Zbylé tři se rozesmály spolu s ní, ale Lauren neměla na vtipkování náladu.

James spláchl a zase škobrtal přes spacáky zpátky, ale tentokrát se mu povedlo šlápnout do talíře s nachos, až se kolem rozléty drobečky a dip se vytil na podlahu.

„A, kruci,“ vyjekl James, přidřep a začal dip utírat jenom tak rukou.

„Jamesi, zadře se to do koberce!“ vybuchla rozzuřená Lauren. „Uklidím to, hlavně už vypadni.“

„Tak promiň,“ kál se James a otevřel dveře na chodbu. „Brou noc.“

Lauren vztekle dupla a zabouchla za bratrem. „Idiote!“

„Nenech se vytočit, Lauren,“ chlácholila ji Bethany. „Ty za to nemůžeš.“

Dvě z dívek popadly papírové kapesníčky a sbíraly jimi z koberce drobečky a dip.

„Abyste věděly,“ podržela Lauren palec a ukazováček jen pár milimetrů od sebe, „chybělo jen *tolik*, abych mu vrazila facku.“

„Dobré ráno, Jamesi,“ houkla Meryl Spencerová bujaře, když se naklonila nad Jamesovu postel.

Meryl byla jamajská sprinterka v důchodu, co v kampusu CHERUB působila ve funkci trenéra atletiky. Navíc dělala Jamesovi patrona, což byl kříženec mezi třídním učitelem a osobním poradcem.

„Na psacím stole jsem našla vlastní vzkaz,“ oznámila Meryl. „Včera odpoledne jsem o tobě četla nadšenou zprávu od slečny Takady, tak jsem si tam přilípla lísteček: *Nezapomeň zajít za Jamesem! Pográtuluj mu k zvládnutí kurzu!*“

James měl pocit, že mu na hlavě leží tisícitunové závaží. Meryl se posadila na roh postele.

„Ale podle toho, jak vypadáš a jak v tomhle pokoji smrdí chlast, jsi ty oslavy vzal skoro až moc vážně, co?“

James sice vnímal, co Meryl říká, ale obličejem se dál zarýval do polštáře a připomínal si ty děsné trapasy z včerejšího večera: jak se svalil v kině, pak popcornová bitva, jak se ohnal po Gabrielle a šeredně si to odskákal. A – což bylo nejhorší – ta scéna ve dvě ráno v Laurenině pokoji. Sestra bude vzteky bez sebe.

„Jamesi, posad' se,“ vybídla ho Meryl přísně. „Nemám v plánu konverzovat s tvým zátylkem. Už jsi propásl celou první hodinu.“

James se převalil. Ani se nedivil, že se mu povedlo zaspát řinčení budíku. Když se však pohnul, ruka mu sklouzla skrz něco lepivého.

To snad ne!

„Slečno, asi mi je zle,“ hekl James, který šokovaně nadskočil.

„Ani se nedivím, protože večer ses musel nalít jako zvíře.“

„To ne,“ blekoval James zděšeně. „Myslím, vážně zle. Asi jsem do postele udělal něco hnusného.“

Meryl se zvedla z postele a James odhodil příkrývku a sebral odvahu, aby se podíval. Ovanula ho vůně octa a současně s tím si uvědomil, že leží v kaluži omáčky salsa.

„Ale, prokristapána!“ vyjekl James a vyhrabal se zpod příkrývky, zatímco mu po nohách klouzaly pramínky čili a cibulové patlaniny, která se mu vsákla do boxerek.

Meryl se proti své vůli rozesmála. „Tak bych řekla, že si z tebe někdo vystřelil, Jamesi.“

James věděl, že to je určitě pomsta od Lauren a Bethany, ale nechtěl je prásknout. Meryl vzala z koupelny velký ručník a hodila mu ho.

„Radši to svinstvo ze sebe setři, ať s ním nezamažeš celý koberec, a hned po osprchování odnes povlečení dolů do prádelny!“

„Jo,“ bručel James a otíral si přitom nohy ručníkem.

„A teď, k té včerejší noci. K tomu, jak vy děti trávíte volný čas, se stavíme poměrně shovívavě. Dobře víme o té hospodě ve městě, která má pohádkové tržby právě díky tomu, že vám prodává alkohol a některým i cigarety, ale většinou to neřešíme, pokud ovšem zůstanete v rozumných mezích.“

„Ano, prosím,“ hlesl James pokorně.

„Podle mých měřítek návrat do kampusu v jednu v noci, močení do fontány, polštářová bitva s Danou a Gabrielle, běhání nahoru a dolů po požárním schodišti za zpěvu fotbalové hymny a probuzení tvé sestry a k tomu polovičky osmého poschodí do rozumných mezí rozhodně nespadá. Souhlasíš?“

„Ano, prosím.“

Meryl opět zamávala lístkem, na němž byl vzkaz. „Ale vzhledem k tomu, co slečna Takada řekla o tvém výkonu v kurzu bojových umění pro pokročilé, a protože jsi měl upřímný důvod k oslavě, spokojím se jen s varováním. Zato v příštích šesti měsících budu v tvém případě trvat na nulové toleranci vůči tvému pití alkoholu v kampusu nebo kdekoliv jinde. Vyjádřila jsem se jasně?“

Jamese to příjemně překvapilo. Najisto počítal s tím, že mu Meryl sníží kapesné a nasolí mu nejmíň týden trestných koleček na běžeckém oválu.

„Ano, prosím.“

„Co hlava?“ zajímala se Meryl soucitně, když se James sesul na okraj postele a snažil se nevnímat páchnoucí povlečení. Vinou kocoviny se mu žaludek bouřil, kdykoliv si ten smrad třeba jen připustil.

„Parádně hnusná.“

„Napíšu ti omluvenku z dopoledního vyučování.“

„Není vám něco?“ zeptal se James podezřívavě.

„Jsem v pořádku, proč?“

„Že jste ke mně hodná.“

Meryl se zasmála. „Možná začínám na stará kolena měknout. Ale pokud tě to trápí, klidně tě vezmu na běžeckou dráhu a donutím tě i s tou kocovinou udělat padesát koleček.“

„Ne, ne, to je v pohodě,“ zakřenil se James.

„Až se osprchuješ, dej si na postel čisté povlečení a můžeš odpočívat až do oběda. Mám ti vyřídit, že máš schůzku s Johnem Jonesem, a my zkrátka nechceme, aby ti tam bylo na umření, je to tak?“

James překvapeně vykulil oči. „A co se jde konkrétně?“

„Všechny detaily mise neznám,“ odpověděla Meryl, „ale je to něco velkého. Nějak nepřímě to souvisí se Zachraň Zemi.“

9. INFORMACE

James si připadal děsně zpomalený a nakonec se do budovy určené pro přípravu misí dostal s několikaminutovým zpožděním. John Jones si potrpěl na to, aby všechno mělo své místo. Lejstra v prostorné kanceláři byla srovnaná do úhledných hraniček a všechno včetně hrníčků na kávu bylo vybaveno štítkem, že jde o součást zařízení.

John tam ale nebyl. Jamese zaskočilo, že v místnosti už čeká Lauren s Danou Smithovou. Dana byla trochu divoška a potrpěla si na neupravený zevnějšek: flinkala se po kampusu v plandavém tričku CHERUB, kalhotách spadlých hluboko přes boky a zabláčených bagančatech s rozvázanými tkaničkami. A nevypadala příliš jinak ani teď, když svou uniformu vyměnila za plandavé džíny a skejtbordácké boty, které byly tak orvané, že trhlinami po stranách jí prosvítaly ponožky.

„No nazdar,“ zahučel James, když si k nim přisedl před Johnův psací stůl.

Dana kývla. „Kapku mě ještě bolí kebulé, ale vsadím se, že na tebe nemám. Byl jsi jako *dělo*.“

„Povídej mi o tom,“ šklebil se James, „narval jsem do sebe hrst paracetamolů, ale stejně mám dojem, jako by mi v hlavě někdo bubnoval a k tomu hrál na basu.“

„Vyspal ses hezky?“ zasmála se přidrzle Lauren. „Jakpak ti bylo po probuzení?“

„Spaní ušlo,“ připustil James. „Ale když jsem se probudil, fakt jsem myslel, že mám v posteli naděláno. Vřelý *díky*. Dal jsem čistý povlečení a obrátil matraci, ale stejně mi od těch sraček smrdí celá postel.“

„Co jste mu provedli?“ zajímala se Dana.

Lauren vyprskla smíchy. „Ještě se dvěma holkama jsme se mu vplížily do pokoje, když spal, a vyklopily na něho rodinný balení

salsy. Myslely jsme, že se probudí a bude nás honit, ale byl tak sťatej, že si toho ani nevšiml.“

Dana potřásla hlavou. „To je *fakt* podraz.“

„Hele, on mi ve dvě v noci vlezl do pokoje, choval se tam jako idiot a probudil všechny moje kámošky. V životě jsem se za něho tak nestyděla, vážně.“

James dobře věděl, že máslo na hlavě má on, a nechtěl, aby se ta záležitost moc rozmazávala.

„Mám dost rozumu, abych nezapíral a uznal to,“ pravil smířlivě. „Udělal jsem blbost, tys mi to oplatila a já si to zasloužil. Přece nepůjdeme na novou misi rozhádání!“

„A kvůli čemu se hádáte?“ zajímal se John, který za jejich zády vešel do kanceláře.

„Ale, kvůli ničemu,“ vyhrkli James i Lauren chvatně; ohlédlí se a zjistili, že Johna doprovází sportovně vyhlížející žena se zrzavými vlasy a pihovitou pletí.

„Dobrá,“ řekl John. „Rád bych vám představil Abigail Sandersovou.“

Děti se zvedly a stiskly Abigail ruku. Pozdravila každého zvlášť se silným australským přízvukem.

„Tak tohle jsou moji tři uličníci, ano?“ zasmála se Abigail. „Každopádně té roli odpovídají.“

„No, skoro jistě tvoji,“ přisvědčil John a posadil se za psací stůl. Abigail si přisedla vedle Jamese, zatímco John pokračoval: „Všichni agenti CHERUB mají právo odmítnout misi a tihle tři si ještě nepřčetli ani materiály. Z praxe však vím, že většinou jsou hodně zapálení pro věc. Působím tady osmnáct měsíců a ještě jsem nenarazil na agenta, který by úkol odmítl.“

Pak John třem mladým agentům vysvětlil: „Abigail je důstojník ASIS, to je australská tajná služba. Doufáme, že vy tři budete ochotní s ní spolupracovat na tajné misi s místem konání v Austrálii.“

James a Lauren se nad vyhlídkou, že pojedou do Austrálie, blaženě zazubili. Dana dál jen nehybně civěla na svoje bagančata; na druhou stranu byla ten typ, co by na bagančata civěl, i kdyby vybuchla atomovka.

„Už jsou připravený materiály k misi?“ zeptala se Lauren.

John přikývl, zvedl se a vytůkal kombinaci k velkému sejfu zabudovanému do zdi. Otevřel těžké dveře, vytáhl obálku a rozdál tři kopie informací o misi.

**** TAJNÉ ****

**PRO JAMESE ADAMSE, LAUREN ADAMSOVOU
A DANU SMITHOVOU.**

**TENTO DOKUMENT JE CHRÁNĚN
IDENTIFIKAČNÍM BEZPEČNOSTNÍM ČIPEM.
KAŽDÝ POKUS ODNĚST HO MIMO PROSTORY
BUDOVY SPUSTÍ ALARM. NEPOŘIZUJTE SI
FOTOKOPIE A NEDĚLEJTE SI POZNÁMKY.**

POZADÍ MISE – MISE V HONGKONGU

Koncem r. 2005 bezpečnostní síť Echelon zachytila e-mail zmiňující se o možném útoku organizace Zachraň Zemi v Hongkongu. CIA zkontaktovala britskou tajnou službu, jež ve své bývalé kolonii má až dodnes silné špionážní kontakty.

MI5 nejprve identifikovala mladého aktivistu jménem Clyde Xu a pak s pomocí tří agentů CHERUB infiltrovala do Xuovy rodiny. Cílem bylo odhalit některého z výše postavených členů Zachraň Zemi.

Po šesti týdnech dospěla mise k úspěšnému výsledku. Tým CHERUB překazil pokus Clydea Xu o bombový útok na pronajaté tryskové letadlo s patnácti manažery ropných společností a současně vystopoval významného člena Zachraň Zemi až do jeho hotelového pokoje. Poté, co agent CHERUB zneškodnil muže vystupujícího pod jménem Barry Cox, se mu podařilo ukrást jeho osobní majetek, včetně pasu, deníku a palmtopu.

DŮKAZ

Rozšiřování dat z Coxově palmtopu a jejich analýza trvaly několik dní. Bohužel, na počítači nebylo o mnoho víc než uložené partie pro elektronický šachový program. Papírové dokumenty poskytly podrobnosti o tom, kde se Cox nedávno pohyboval a jaké měl výlohy, ale z toho se nedalo určit nic konkrétního až na to, že v minulých

šesti měsících uskutečnil několik letů mezi Brisbane a Hongkongem. Australské policii se nepodařilo ztotožnit Coxovy otisky ani DNA s žádným známým zločincem ze své databáze.

Analytici MI5 dospěli do konečné fáze pátrání a skoro se vzdali naděje na konkrétní stopu, když jeden z nich objevil v zadní přihrádce Coxovy náprsní tašky starý útržek od platby kreditkou; číslo na útržku neodpovídalo číslu na žádné z Coxových kreditních karet.

Záhadnou kreditní kartu vystopovali k firmě s názvem Lomborg Financial se sídlem v Brisbane. Platba byla za oběd v brisbanské restauraci a došlo k ní před šesti dny. Australská tajná služba (ASIS) zahájila nenápadné vyšetřování.

V restauraci stále ještě měli nahrávku z bezpečnostních kamer k zmíněnému datu. Byla na ní vidět schůzka Barryho Coxe s Amosem Lomborgem, prezidentem Lomborg Financial. Na konci jídla Lomborg zaplatil svou kartou. Cox tam přihodil spropitné a náhodou sebral i potvrzení o transakci.

Protože ASIS se neměla o co jiného opřít, proklepla si Lomborg Financial. Rodinná firma zaměstnávala třicet lidí a neměla ani tučet velkých klientů, z nichž tím největším byl bohatý a utajený náboženský kult známý jako Přeživší.

Když se ASIS začala zajímat o tento obchodní vztah, zaznamenala, že Lomborg Financial nakupuje akcie a zboží či pohledávky přes jiné makléře, aby zametla stopy po tom, co dělá. Rovněž zaznamenali, že investiční portfolio Přeživších se během pouhých čtyř let navýšilo o více než tisíc procent. Tento neuvěřitelný zisk svědčil o tom, že Přeživší mají k dispozici jistý zdroj ilegálních informací.

Zanedlouho se ukázalo, že investiční strategie Přeživších se podivně shoduje s útoky organizace Zachraň Zemi. Tak například 27. října 2004 Přeživší koupili budoucí smlouvy na čtyři miliony barelů venezuelské surové ropy. O tři dny později Zachraň Zemi zničili ropovod mezi Venezuelou a Brazílií. Venezuelská ropa rázem zdražila o šest procent a zisk Přeživších dělal deset milionů dolarů při počáteční investici ve výši necelého milionu. Navíc se objevily důkazy, že Přeživší odlili přes tři sta milionů ze svých zisků na účty u

zámořských bank. Jako nejpravděpodobnější se zdá vysvětlení, že Přezivší financují Zachraň Zemi.

Jako při každé špionážní práci je nezbytné sesbírat maximum informací ještě dřív, než si cíl vůbec uvědomí, že je vyšetřován. Už teď máme dost důkazů, abychom Lomborg Financial a Přezivší mohli obžalovat z podvodů praní špinavých peněz. Ovšem ASIS a MI5 dospěly k názoru, že ukvapený zásah by je připravil o příležitost hlouběji proniknout do struktur Zachraň Zemi, či dokonce celou organizaci zcela zlikvidovat.

Vzhledem k tomu ASIS vymyslela několik možných plánů, jak proniknout do organizace Přezivších. Nakonec usoudili, že nejmenší podezření by budila rodina složená z agentů CHERUB, která by mohla infiltrovat do tajného kultu.

STRUČNÁ HISTORIE PŘEZIVŠÍCH

V roce 1961 Joel Regan opustil průměrně úspěšnou kariéru prodejce nápojových automatů. Koupil si odsvěcený kostel na předměstí Brisbane a začal kázat vlastní verzi slova Božího. Regan tvrdil, že dostal poselství od Boha, který mu oznámil, že nukleární válka je na spadnutí a on že má v australské divočině vybudovat Archu. Podle Reganova učení se jeho věrní stoupenci měli po válce vynořit z Archy jako jediní přeživší a znovu vybudovat civilizaci jako křesťanský ráj.

Většina lidí předpokládala, že po domácku ušitý soubor křesťanských hodnot a proroctví apokalypsy, jimiž se oháněl osmatřicetiletý podivín, velmi rychle vyšumí, ovšem zapomněli na Reganovy obchodnické zkušenosti a na jeho špionážní výcvik v australské armádě.

Místní lidé, kteří navštívili Reganova kázání spíš z žertu, se náhle ocitli v obklopení přitažlivých příslušníků opačného pohlaví, kteří je přemlouvali, ať se zase vrátí na další návštěvu, a řada z nich to skutečně udělala. Regan navíc nabídl prostory kostela sdružením místní komunity, a to včetně spolků osamělých matek, válečných vdov a různých psychoterapeutických skupin.

Členové těchto spolků byli často osamělí lidé, kteří vděčně přijali Reganovo pozvání na náboženskou mši; nadchla je přátelská

atmosféra vládnoucí ve skupině, kterou Regan pojmenoval Oceán lásky.

Ovšem čím příjemněji se členové církve cítili v Oceánu lásky, tím víc je ovlivňovala zlověstnější stránka Reganovy víry. Regan využíval kombinaci tradiční obchodní taktiky a propracovaných manipulačních technik, jimž se naučil jako důstojník tajné služby, aby členy svého společenství nalákal na psychoterapeutická sezení, kde je požádal, aby převyprávěli ty nejtraumatičtější a nejpříšernější okamžiky svého života.

Sezením hodlal dosáhnout účinku známého jako vymytí mozku. Hrůzy okolního světa Regan stavěl do ostrého protikladu s příjemným a přátelským světem komunity, pro kterou vybral název *Přeživší*. Stačily jen tři až čtyři intenzivní seance, aby se u členů, kteří byli vůči manipulativním technikám přístupnější, začaly projevovat radikální změny v myšlení i chování. K dřívějším přátelům i členům své rodiny se chovali podezřívavě a stále víc času trávili skupinovými aktivitami, které organizovali *Přeživší*.

S narůstajícím počtem sezení Regan začal zdůrazňovat i výstřednější aspekty svého náboženství, především pak nezbytnost vybudovat v australské divočině Archu, jež by byla úplně soběstačná a dost odolná, aby vydržela dlouhých sedm let chaosu, které měly po nukleární válce následovat.

K vybudování Archy však bylo potřeba obrovských finančních částek. Kdykoliv si Regan vycvičil oddané stoupence, požádal je, ať se přestěhují do velmi prostých ubytoven u kostela a všechen svůj majetek věnují na vybudování Archy; za to se stali apoštoly církve.

Každý z *Přeživších* měl jiný úkol. Někteří působili přímo v kostele, kázali, vedli sezení a získávali nové členy. Jiné poslali vydělávat peníze jako uklízečky, dělníci na farmách, zedníci, či dokonce aby pokračovali v Reganově původní profesi dealera s nápojovými automaty.

PŘEŽIVŠÍ DNES

Dvouhodinový let z Brisbane dále do vnitrozemí vás dopraví do zřejmě nejpodivuhodnější a nejvýstřednější osady na celé planetě. V současnosti je Archa, jejíž výstavba začala před čtyřiačtyřiceti lety,

dílem v ceně pěti bilionů dolarů; zahrnuje vysoké hradby a ubytovací prostory připomínající vězení s malými celami, k tomu sto padesát metrů vysoký chrám, letiště, moderní kanceláře, vzdělávací zařízení a palác s šedesáti místnostmi, sloužící jako oficiální domov dvaosmdesátiletého Joela Regana. Je to nejbohatší a nejkontroverznější Australan.

Přeživší mají více než 13 500 členů, kteří trvale a oddaně žijí v dvaceti třech komunách po celém světě. Dalších sedmnáct tisíc členů pravidelně navštěvuje schůzky Přeživších a podpůrná a psychoterapeutická sezení. V současnosti se buduje druhá Archa v Nevadě a existují už plány na třetí v Japonsku.

Kult má rozsáhlé obchodní zájmy v zemědělství, poskytování zdravotní péče a informační technologie a je největším světovým dodavatelem prodejních automatů a sociálních služeb. Kdyby Přeživší nebyli náboženským kultem, ale obchodní společností, byla by v Austrálii desátá největší.

SPOLEČNÁ MISE CHERUB – ASIS

Primárním cílem mise CHERUB – ASIS je infiltrace do vnitřních uzavřených prostor Archy a pokus odhalit vazby mezi Přeživšími a Zachraň Zemi. Než mise dosáhne úspěchu, pravděpodobně uběhne dva až šest měsíců a bude se skládat ze čtyř vzájemně navazujících fází.

(1) PŘIPOJENÍ K SEKTĚ

Abigail Sandersová a tři agenti CHERUB, kteří budou vystupovat jako rozvedená žena s dětmi, se přistěhují na zámožné brisbanské předměstí, o kterém se ví, že je hlavním dějištěm pro aktivity a shánění nových členů Přeživších. Všichni čtyři agenti se budou snažit ke kultu připojit. Mělo by to být snadné, protože kult nepřetržitě pase po nových ovečkách, a především po těch s penězi.

(2) ZAČLENĚNÍ DO SEKTY

Od všech čtyř agentů se bude očekávat, že absolvují terapeutická sezení a stanou se plnoprávnými členy kultu tím, že se přestěhují do komunity. Tady je třeba připomenout, že jakmile člověk pochopí

princip, jakým probíhají manipulační techniky kontroly mysli, je relativně jednoduché jim nepodlehnout. Je vyloučeno, aby mladý agent, který před misí důkladně prostuduje techniky kontroly myšlení, si skutečně nechal vymýt mozek.

(3) PRONIKNUTÍ DO ARCHY

Hlavním účelem Archy kultu Přeživších je poskytnout útočiště a ochranu během případné apokalypsy, normálně slouží jako ústředí obchodních operací kultu a také jako vzdělávací zařízení. Nejsou-li dospělí členy administrativního personálu nebo příslušníky elity kultu, smějí v Arše krátce pobýt pouze při náboženských seminářích a slavnostních příležitostech, jako jsou svatby a pohřby.

Mladší členové kultu mají mnohem větší šanci stát se trvalými obyvateli Archy. Většina mládeže ze středu Přeživších navštěvuje běžné státní školy nebo školy v rámci komunity. Pomocí testů je vybráno deset procent nejbystřejších dětí starších jedenácti let, které jsou následně poslány do jedné z pěti internátních škol v různých částech světa. Australské děti jsou posílány do internátní školy přímo v Arše.

Posláním těchto škol je vzdělání a výcvik Elitních sborů Přeživších, které podle Joela budou řídit chod světa po apokalypse. Žáci mají poněkud výstřední obsah učiva a absolventi mohou počítat s rychlým povýšením, často brzy po dosažení dvaceti let získají v rámci kultu významné postavení.

Všichni agenti CHERUB jsou inteligentní, proto lze předpokládat, že zvládnou akademické požadavky pro přijetí do elitní školy.

(4) HLEDÁNÍ VAZBY NA ZACHRAŇ ZEMI

ASIS nemá žádné konkrétní důkazy o tom, jak jsou vazby mezi Zachraň Zemi a Přeživšími hluboké. Může jít o ryze finanční propojení, kdy by Přeživší svým obrovským bohatstvím financovali teroristické útoky, ale nelze vyloučit, že Zachraň Zemi je v podstatě jen pobočka Přeživších, což by znamenalo, že právě Přeživší aktivně plánují a uskutečňují teroristické akce pod názvem Zachraň Zemi.

Podle bývalých členů kultu Přeživších, kteří žili v Arše, se v sídle může průběžně pohybovat kolem jednoho tisíce Přeživších, kteří tam zrovna navštěvují kurzy nebo obřady. Trvalými obyvateli jsou však pouze Joel Regan a pár nejbližších členů jeho rodiny, sto dvacet vysoce postavených činitelů sekty a personálu a k tomu zhruba sto padesát studentů internátní školy.

Komunita je těsně uzavřená a dospělí v nejbližším okolí Joela Regana jsou známí svou malichernou závistivostí, soutěživostí a pomlouváním. Od dětí navštěvujících internátní školu se vyžaduje zvládání různých povinností v Arše a řada starších studentů pracuje na částečný úvazek jako administrativní zaměstnanci.

ASIS a CHERUB sice měly na přípravu materiálů a plánů mise jen necelý týden, nicméně lze předběžně odhadnout, že agenti CHERUB, kteří budou přijati do internátní školy, budou díky svému špiónážnímu výcviku mít skvělou příležitost odhalit informace o charakteru propojení mezi Přeživšími a Zachraň Zemi.

ETICKÁ KOMISE CHERUB JEDNOHLASNĚ ODSOUHLASILA TUTO MISI, NICMÉNĚ ŽÁDÁ VŠECHNY POTENCIÁLNÍ KANDIDÁTY MISE, ABY VZALI V ÚVAHU NÁSLEDUJÍCÍ:

- (1) Tato mise je klasifikována jako **VYSOCE NEBEZPEČNÁ**. Agenti musejí počítat s tím, že práce bude probíhat v odlehlém místě, bez blízké podpory vedoucích mise.
- (2) Kult Přeživších se drží „tradičních“ hodnot, včetně tělesného trestání dětí.
- (3) Vzhledem k odlehlosti místa, kde stojí Archa Přeživších, agenti mohou mít problémy narychlo odstoupit z mise.
- (4) Délka trvání mise znamená, že agenti budou od svých sourozenců a kamarádů odloučení po velmi dlouhou dobu.

10. LET

Dana se v Austrálii narodila a k CHERUB přišla z dětského domova v Melbourne, ale pro Jamese a Lauren měla cesta do Austrálie znamenat nejdelší let v jejich životě. První část cesty do Singapuru trvala třináct hodin a po šestihodinové pauze následoval osmihodinový let do Brisbane.

Odlétali v neděli ráno s Johnem, jeho asistentkou Chloe a Abigail Sandersovou z ASIS. Jakmile se rozkřiklo, že James a Lauren budou pryč možná až šest měsíců, hrstka kamarádů se rozhodla doprovodit je až na letiště v Heathrow a rozloučit se: Kyle, Bruce, Kerry, Callum, Connor, Bethany a další čtyři Laureniny kamarádky. V minibusu cestou na letiště všichni klábosili, ale Dana si strčila do uší sluchátka svého iPodu a začetla se do odrbaného výtisku Pána prstenů. Žádné blízké kámoše neměla, a i když ji James litoval, Daně to zřejmě nevadilo, co by se za nehet vešlo.

Naštěstí ekonomická třída v letadle byla vyprodaná a CHERUB se musel překonat a zaplatit business. Po krátkém čekání u odbavovací přepážky zamířilo všech šest pasažérů nahoru a v samoobslužné restauraci se připojilo ke své partě.

James si vzal snídaňové menu s pomerančovou šťávou a užuž se chtěl připojit k ostatním, když si všiml, že Kerry sedí sama u stolu přes uličku a mává na něho.

„Hele,“ vyhrkl James. „Co děláš tady?“

Kerry sklopila oči k svému hrnku čaje. „Když jsem byla v Hongkongu, pořád jsem na tebe myslela. A hned po návratu jsem ti chtěla něco říct, ale nikdy se to nehodilo.“

James se rozpačitě usmál. „Říct co?“

„Víš, od našeho rozchodu loni v září jsme se stejně párkrát spolu líbali a nikdo z nás si nijak vážně nezačal s nikým jiným...“

James se zazubil: „Já tedy zabodoval docela *dostkrát*.“

„Jo, vím to od Gabrielle.“

„No, jo... Zrovna tohle nebylo důležité, protože to jsem byl totálně na dně.“

„Můžu jí to vyřídit?“ usmála se Kerry jízlivě.

„Ne, nakopala by mi zadek. Tak o čem konkrétně teď vedeme řeč?“

„Až se vrátíš – ať už to bude kdoví kdy – tak bych ráda, kdybychom to spolu ještě zkusili.“

James se rozzářil. Tohle chtěl od Kerry slyšet už celých pět měsíců; akorát škoda, že to načasování stálo zase za starou bačkoru.

„Jenom v případě, že tady budeš,“ připomněl James. „Třeba budeš zrovna na misi.“

„Já vím,“ kývla Kerry a smutně míchala čaj. „Ale zajímavý mise odmítat nezačnu, dokonce ani kvůli tobě ne.“

„Když se tak člověk nad tím zamyslí, nebudeme v CHERUB zrovna dlouho,“ potřásl James zadumaně hlavou. „Probírali jsme to s Kylem těsně předtím, než jste odletěli do Hongkongu. Je mu už šestnáct. Ještě tak rok, nejvýš osmnáct měsíců, a zmizí z kampusu.“

Kerry se usmála. „Nezapomínej, že Kyle je takový tintítko. Kdyby neměl pár řídkých chumáčků na bradě, nevypadal by starší než ty.“

Pak Kerry vzhledla s lačným výrazem, o kterém James už věděl, že se jmenuje *chci, abys mi dal pusu*. U sousedního stolu sedělo dohromady asi dvanáct cherubů a vedoucích, takže o soukromí nemohla být řeč, ale James si uvědomil, že tohle může být na dlouhé měsíce jeho jediná příležitost.

Oba se předklonili. Začalo to jako normální pusa, ale pak se oba vážně vzrušili a nakonec James oběma rukama svíral Kerryin zátylek a tričkem klouzal po tekutém žloutku volského oka na talíři.

Odtrhnout se od sebe je donutila teprve kanonáda rohlíků a krajíčků chleba s máslem.

„Si někam zalezte!“ povykoval Kyle.

Lauren pronesla hlubokým hlasem imitaci Jamesovy námitky: „Fakt nevím, proč donekonečna omíláš, že jsem do Kerry zamilovanej. My dva jsme akorát fajn kámoši.“

James s Kerry se nejdřív provinile usmáli na své kamarády a pak se opět zadívali jeden na druhého.

„Hele, budu se snažit zůstat v kontaktu,“ slíbil James. „Však víš, e-mailly a tak.“

Kerry smutně zvedla hrnek čaje ke rtům. „No jo.“

Po šesti týdnech brzkého vstávání na tréninky bojového umění pro pokročilé, po kterých následovalo obvyklé celodenní vyučování, byl James ještě celý rozbolavěný a zdrchaný. V letadle míval s usnutím obvykle problémy, ale tohle sedadlo se dalo sklopit na rovné lůžko a pozorný personál donesl polštář a přikrývku, jakmile člověk ukázal sebemenší příznak ospalosti.

Dokud byl vzhůru, James si hrál na svém PSP, snědl nějaké jídlo, prohodil s Abigail pár slov o životním stylu Australanů a prolistoval některé z knížek o kultech a vymývání mozku, které dostal od Johna. Knihy byly pěkné bichle, ale Jamese některá fakta zaujala a docela ho to začalo zajímat.

O kultech nikdy nepřemýšlel, ale odjakživa předpokládal, že to je záležitost pro magory. Podle těch knih byla pravda úplně jinde.

Lidé, kteří se stávají členy kultu, bývají přemýšliví a inteligentní. Pocházejí z normálního prostředí, i když do sekty většinou vstupují v životním období, kdy jsou osamělí a mají problémy zvládat každodenní život. Typičtí kandidáti na přijetí do sekty jsou lidé nedávno rozvedení, případně takoví, co ztratili práci, vysokoškoláci, kteří poprvé v životě žijí daleko od domova, a starší lidé, jimž zemřel celoživotní partner.

Podle jedné z těch knih existovalo na světě přes sedm tisíc známých kultů, k nimž patří kolem pěti milionů členů. Někdy šlo jen o pár desítek lidí živořících ve stanech, pro které místem obživy byla skládka, jindy to byly miliardářské korporace s vlastní televizní sítí a značkovými výrobky.

Vedle Jamese seděla Lauren. Ty knihy v ní probudily zvědavost, a tak si z nich navzájem předčítali úryvky, především ty senzační věci o sektách, které páchaly atentáty na politiky a unášely soudce, a především pak o masových sebevraždách.

„Jé!“ vyhrkla Lauren. „Poslechni si tohle: *Zatím je zdokumentováno přes sedmdesát případů masových sebevražd v nějaké sektě. Největší z nich byl Chrám lidu, jejíž vůdce Jim Jones*

nařídil svým stoupencům spáchat sebevraždu; výsledkem bylo devět set úmrtí. Kojenci a malé děti, které nebyly schopné vzít si život vlastní rukou, dostaly lahve s mlékem, v němž byl zředěný kyanid. Dále pak stálo: Sekty založené na apokalyptických vizích bývají obvykle nejdestruktivnější.“

James se ušklíbl: „Jo, to člověka uklidní.“

V únoru pod rovníkem vrcholí léto a Austrálie přivítala Jamese úderem osmatřicetistupňového vedra, navíc tak vlhkého, že pokud se člověk vzdálil z klimatizované místnosti dál než na tři kroky, už se mu tričko lepilo na záda.

John a Chloe se jeli ubytovat do hotelu v centru města. Abigail a tři děti si vzali žlutý taxík toyotu. Brisbane bylo čisté a moderní město, ale na silnicích směrem k letišti zrovna probíhaly opravy, takže se cesta protáhla na tři čtvrti hodiny.

Zatímco pomalu popojížděli, obloha se zatáhla a na plechovou střechu zabubnovaly obří cákance deště, k tomu všemu nad výškovými budovami v centru vybuchovaly blesky. Sotva se vymotali z dopravní zácpy, vyrazili stovčáčkou po vnějším okruhu města a dostali se na předměstí deset kilometrů od centra.

Zastavili v luxusní čtvrti rodinných vil. Posekané trávníky, nedávno zasázené stromy a deštěm omytý asfalt připomínal úhlednost městečka postaveného z lega. Než taxík zaparkoval na svažité dlážděné příjezdové cestě před impozantní vilou, už stačilo vykuknout slunce a odpolední déšť se rychle vypařoval a měnil na mihotavou vroucí mlhu.

James si hodil na záda batoh a vtáhl dovnitř dva z kufrů. Složil je ve velké vstupní hale s dřevěnou podlahou a vzhlédl k dvěma obloukovým schodištím a obří betonové kopuli, z níž visel lustr.

„Kristova noho!“ zakřenil se. „My jsme teda fakt v balíku!“

Abigail se dovnitř vbatolila shrbená pod tíhou kufrů. „To dá rozum, že jsme v balíku, Jamesi. Pokud tě zajímá, co donutí Přeživší slintat, je to vyhlídka na ulovení Abigail Princeové: bohaté rozvedené paničky, která se po nechutné rozvodové tahanici s manželem-milionářem vrací do svého rodného Queenslandu.“

„S třemi rozkošnými robátky na krku,“ dodal James.

Mezitím do domu vešly i Lauren a Dana a všichni se chvíli rozhlíželi po elegantní hale. Dokonce ani Dana neskřývala, že to na ni udělalo dojem.

„Dům jsem ještě neviděla,“ vysvětlila Abigail. „Všechno to obstarali během té doby, co jsem byla v Británii. Měli bychom mít i kompletně zařízené pokoje, ale nemám potuchy, který patří komu.“

James s Lauren se vyřítili po schodech nahoru, aby prozkoumali patro. Bylo tam celkem šest ložnic a James hned na druhý pokus našel tu svou. Obvykle agenti mívali na misích jenom pár kousků svých věcí, co si sbalili v kampusu a donesli s sebou, ale tahle mise měla být dlouhá a plán vyžadoval, aby se rodina Princeova posléze odstěhovala k Přeživším. James tedy potřeboval všechny věci, které se dají u bohatého australského kluka samozřejmě očekávat.

ASIS si dala pořádně záležet, aby Jamese Princea vybavila materiální historií. Zásuvky a skříně měl plné oblečení – většinou chemicky ošetřeného, aby vypadalo mírně obnošeně – a jinak komplet všechno, co k pubertákovi patří, od dopisního papíru přes surfovací prkno až po počítač, a navrch dokonce i pár ošoupaných stolních her a plyšáků, z nichž jeho nové alter ego už jistě dávno vyrostlo.

James zapnul klimatizaci a začal se prohrabovat novým šatníkem, aby si vybral oblečení, které na sebe hodí po sprše.

11. ZABYDLOVÁNÍ

Třicet pět hodin uvěznění na letištích a v letadlech spolu s desetihodinovým časovým posunem se zasloužily o ten nejhorší jet leg, jaký kdy James zažil. Celou noc proležel ve zmuchlaných přikrývkách a nakonec se na pokusy usnout definitivně vykašlal a první hodiny pondělního úsvitu strávil ve bdělém stavu hrou na PSP.

Když vyšlo slunce, třeštila mu hlava a připadal si jako opilý. Našel nějaké kraťasy a zaplavoval si pár koleček v patnáctimetrovém bazénu, aby se probudil.

Ráno začalo už známou rutinou zabydlování nového domova. James posekal čtyři ary velký přerostlý trávník pojezdovou sekačkou, zatímco Dana obvolávala místní firmy a domluvila, aby někdo chodil pravidelně čistit bazén, pak objednala instalatéra kvůli opravě vodovodního kohoutku v jedné z koupelen u ložnic. Abigail s Lauren zajely do marketu Big Fresh a nakoupily jídlo.

Po obědě všichni vyjeli obhlédnout jejich střední školu, která byla asi tři kilometry od domu. Stála uprostřed rozlehlého parku. V přízemí se táhly čtyři dlouhé řady učeben, z nichž se vycházelo na krytý chodník, obíhající celou školní budovu. Absolvovali rychlou seznamovací schůzku se zástupcem ředitele a Abigail ve školním obchodě vysolila pět set australských dolarů za školní uniformy.

Cestou domů se zastavili v Target a koupili kolo pro Lauren – tenhle detail lidé z ASIS zřejmě přehlédli – a rozjeli se na večeri do luxusní restaurace u řeky Brisbane.

Dali si mexické speciality a jedli je v soukromém salonku s výhledem na přístav plný elegantních jachet, motorových člunů a kluzáků. Byl tam i John s Chloe a profesorka psychologie z Brisbanské univerzity, která se představila jako Miriam Longfordová. James si rázem vzpomněl, že její jméno zahlédl na jedné z knih, jimiž listoval během letu.

Longfordová pečovala o stovky bývalých členů Přezivších, kterým jejich zapojení do kultu způsobilo hluboké trauma. Nedávno

ji Přeživší dokonce zatáhli do právní bitvy kvůli knize, kterou o nich napsala.

Ačkoliv Longfordová vypracovávala pro ASIS a queenslandskou policii profily pachatelů, teprve před pár hodinami podepsala závazek mlčenlivosti a dozvěděla se o existenci jednotky CHERUB. Fascinovala ji psychologie, vedoucí k využívání dětí při tajných operacích.

Zatímco večere pokračovala k moučníku, kávě a postupně i sledu tří drinků, Longfordová odpovídala na desítky dotazů všech tří dětí a sama je desítkami vlastních otázek zasypávala. Než tři cherubové odjeli, rozuměli sektě Přeživších mnohem lépe, než kdyby ji studovali výhradně z knih.

Zatímco je Abigail vezla domů v jejich elegantním mercedesu E-class, James s úlevou zjistil, že se cítí ospalý ve správnou denní dobu, ale na druhou stranu ho deptala vyhlídka na ranní nástup do školy.

Aspoň že ta uniforma nevypadala úplně hrozně: sportovní košile se školním logem na prsou, tmavě modré kapsáčové kraťasy a k tomu člověk směl nosit tenisky a ponožky, jaké sám chtěl. Než se Abigail dostala k ASIS, na univerzitní studia si vydělávala v kuchyni špičkového hotelu. Do nového dne odstartovala trojici pubertáků fantastickou teplou snídaní, navíc s ovocným salátem a sladkou vaječnou topinkou. Do školy si sbalili oběd z báječných rohlíků, ovocného salátu a koláče z domácí pekárny, kterou Lauren zahlédla, když se včera s Abigail vracely ze supermarketu.

Všechny tři děti se v osm čtyřicet vyhouply na kola. Jak se blížily ke škole, počet kol kolem nich houstl, až nakonec vjeli do davu hlučných studentů, kteří seskakovali a vedli svá kola pod krytý přístřešek, kde si je zamkli k železným stojanům, rozmístěným v pravidelných dvoumetrových rozestupech.

„Tak zatím,“ řekl James své skutečné i falešné sestře a zamířil do šaten, které mu včera ukázal zástupce ředitele.

James šel pomalu, protože si dával pozor, aby na nové spolužáky neudělal nesprávný dojem. Až doteď Jamesovy mise vyžadovaly, aby se spřáhl s chlapci, kteří se ke školní disciplíně a

učení stavěli stejně laxně jako on. Ovšem na téhle misi James musel překonat své přirozené sklony k flinkání a stát se jedním z řádných studentů. Měl vypadat plaše a utrápeně jako kluk, který se užívá rozvodem rodičů a proti své vůli se musel přestěhovat do neznámého města.

Dokonce i nejmladší z Přeživších byli pověřeni pátráním po potenciálních kandidátech do sekty. James se měl chovat tak, aby vzbudil zájem asi sedmdesáti dětí ze střední školy North Park, které žily v nedaleké komunitě Přeživších. To znamenalo, že v každé třídě byly průměrně dvě z těchto dětí. Bohužel, ASIS naplánovala akci tak narychlo, že nezbyl čas na zjišťování, jestli v třídách, kam bude chodit James, Lauren a Dana, jsou i studenti ze zmíněné komunity.

Když James vstoupil ze zářivého slunce do učebny, záměrně si vybral prázdnou lavici v zadním koutě, odkud své spolužáky mohl nerušeně sledovat. Všichni studenti měli školní uniformu, ale James už věděl, že Joel Regan ty děti, které žily v jeho komunách po celém světě, rozhodně nerozmazluje drahým značkovým oblečením. Pohledem pročesával řady dětí. Tenisky Nike, drahé batohy, luxusní hodinky či šperky, to všechno byl důkaz, že dítě nežije v komunitě.

Pár minut trvalo, než James zahlédl cosi, co se mu zamlouvalo: v první lavici, čili v zóně šprtů, seděl chlapec s děvčetem. Dívka měla sportovní postavu a byla hezká v obličeji, ale dlouhé vlasy měla na šíji stažené do přísného drdolu, uniformu zřejmě po někom zdělila a na nohou měla laciné plátěnky se svítivě růžovými ponožkami. Chlapec po jejím boku byl podsaditý, na košili měl tmavé propocené fleky, v necitelně krátkém ježku mu na lebce prosvítaly uhry a obutý byl do neznačkových běžeckých tenisek, kterým se na patách odlepovaly podrážky.

První hodinu měli dějepis a Jamesovi se při přesunu do učebny podařilo zakotvit vedle zpocenému chlapce. Učitelka byla docela mladá, s hranatou bradou a chlapeckými rameny. Kázeň ve třídě příliš nezvládala a jedna skupina chlapců to hnusně zneužila a hlasitě se bavila o rvačce, k níž došlo ráno před vyučováním, a o tom, co zažili v pátek večer někde na pláži. Za chvíli se dva kluci vydali směrem ke kámošům a učitelce ruply nervy.

„Chlapci, *posad'te se!*“

James podle pohrdavého způsobu, jakým se ti prachatí studenti vraceli na svá místa, dobře poznal, že učitelku nerespektují. Pět vteřin poté, co se učitelka obrátila s křídou zpět k tabuli, jeden ze studentů zmuchlal obrovskou papírovou kouli a prudce ji hodil na srolované plátno projektoru.

„No tohle!“ zařvala učitelka. „Kdo to hodil?“

Dívka, která seděla hned za Jamesem, zvedla ruku, a přitom přemáhala smích. „Paní učitelko, já myslím, že to přiletělo oknem.“

„Neplácej nesmysly,“ odbyla ji učitelka.

Všechny děti v zadních lavicích se řehtaly a dělaly binec a James trpěl jako zvíře, že se k nim nemůže přidat a suprově se bavit. Rád by se k té vřavě připojil, rád by si pokecal s tou ušklíbající se holkou s pohádkově dlouhýma nohama, jež seděla za ním, ale musel se uzavřít, překonat se a vypadat jako James Prince, samotářský kluk. Byla to stejná muka, jako když člověk sedí v cukrárně a nesmí si smlsnout jediné cukrátko.

Jak pokračovala hodina, propocené fleky na klukovi vedle něho se rozrůstaly, ale kluk sám nepronesl jediné slovo. Po skončení dějepisu mu James poklepal na záda a zdvořile ho oslovil.

„Hele, prosím tě.“

Obrátil se sice k chlapci, ale odpověděla mu ta dívka. „Copak je?“ zeptala se s náznakem úsměvu a naklonila hlavu k rameni. Bylo to mateřské gesto, k jejím čtrnácti letům se vůbec nehodilo.

„Uch, ta příští hodina,“ vykotal James zmateně. „Na rozvrhu stojí učebna Z-16. Víš, kde to je?“

„Zet znamená západní křídlo,“ vysvětlila dívka. „Prostě až na roh a pak doleva. Já jdu na jiný předmět, ale jestli nechceš jít sám, mám to po cestě.“

James se zazubil, ne sebejistě jako James Adams, ale ostýchavě jako James Prince.

„Já jsem Ruth a to je můj bratr Adam,“ řekla dívka, když kráčeli prosluněnou chodbou mezi učebnami. „Odkud jsi?“

„Původně ze Sydney,“ odpověděl James. „Ale posledních pár let jsem bydlel v Londýně.“

„Páni, to muselo být bezva. Dokonce jsi tam pochytil jejich přízvuk.“

„Tím se vysvětluje, proč je tak bledý,“ ozval se Adam, jenž se zakoktal u B.

James se za bledého nepovažoval, ale vedle dětí, které vyrůstaly pod celoročním sluncem, skutečně vypadal tvarohovitě.

Když James šel po boku svých nových kamarádů, minul ho jeden z chlapců, co při dějepise seděli vzadu, a dloubl ho do zad.

„Bacha na magory, novej chlapečku!“ štěkl.

Současně s tím další student míjel Ruth z druhé strany a hlasitě si odkašlal. „Cvocíííí!“ zazpíval posměšně. Oba chlapci pak samolibě odklusali.

„Co to jako mělo znamenat?“ podivil se James ve vší nevinnosti.

„Vysmívají se nám kvůli naší víře,“ odvětila Ruth mírně. „Ale my nikdy neplýtváme slovy na d'ábla.“

12. ŠIKANA

Čím rychlejší pokrok mise dělala, tím větší byla šance na zneškodnění Zachraň Zemi dříve, než dojde k velkému útoku, ale věci se nedaly uspěchat. Snaha něco popostrčit by mohla vzbudit podezření a pak by se ostatní fáze mise zpomalily; možná by se jim dokonce ani nepodařilo proniknout do Archy a mezi špičky Přezivších.

V následujících dvou dnech se James několikrát s Ruth a Adamem bavil. Jednou jim jakoby mimochodem položil pár zběžných otázek ohledně jejich komuny. Ruth mu ochotně odpověděla, a dokonce z batohu vytáhla informační brožurky: *Deset mýtů a deset faktů o Přezivších a jejich křesťanském životním stylu*. James si brožurku vzal a pročetl si ji, ale nijak to nekomentoval.

James měl na svůj věk průměrnou výšku, ale byl od přírody vazoun a programy fyzického výcviku v CHERUB se mu zasloužily o postavu, která každého hned na první pohled varovala, ať si zbytečně nezačíná. Choval se sice uzavřeně, ale nikdo ze spolužáků si netroufal do něho rýpat.

Dana sice měla pár potyček s chlapci, kteří po ní zkoušeli vyjet, ale mohla se při nich opřít o léta praxe, když jim vysvětlovala, kam si můžou strčit svou představu o romantickém večeru na pláži.

Lauren na tom byla hůř. Mezi CHERUB a ASIS došlo k nedorozumění o jejím věku, což ji v jejích jedenácti letech dostalo do ročníku s dvanáctiletými a třináctiletými spolužáky. Než se na chybu přišlo, všechny dokumenty o rodině Princeových už byly hotové a uvedení věci na pravou míru by začátek celé mise zdrželo nejmíň o týden.

Lauren byla dost chytrá, aby učivo zvládla bez problémů, ale byla neopálená, měla anglický přízvuk, a navíc se zařadila k mrňousům třídy, takže se stala terčem nepřetržité slovní šikany a vysloužila si přezdívku *Anglánka*.

Její největší trapičky se jmenovaly Melanie a Chrissie. Obě vypadaly na víc než na třináct a zadky i prsa jim přetékal z uniformy. V pátek ráno se začaly do Lauren navázat už ve chvíli, kdy od stojanů na kola mířila k šatnám. Šly těsně za ní a pořád jí zezadu plácaly do batohu, takže klopýtala.

„Nechte toho!“ požádala Lauren našťavaně.

„Nechte toho!“ opičily se.

První hodinu měli matematiku a obě dívky seděly v lavici hned vedle Lauren. Zatímco učitel rozdával oznámkované sešity, Lauren si z penálu vytáhla psací potřeby a do pusy si strčila želatinový bonbon.

„Dala bys mi taky jeden, prosím?“ požádala Melanie, jako by se mezi nimi nic nestalo.

Lauren zdráhavě nastavila sáček s cukrátky, ale místo aby si Melanie posloužila, vyškubla jí všechno, vzala si bonbon a sáček podala Chrissie.

„Tak hele!“ vybuchla Lauren.

Melanie hodila po Lauren pohledem, který se ptal: *Co s tím chceš jako dělat, zakrslíku?* Chrissie začala cukroví nabízet hloučku kluků.

„Anglánka rozdává svoje lízátka.“

Chlapci po sáčku skočili a nechali ho kolovat tak dlouho, až zůstal prázdný. Učitel si toho všiml ve chvíli, kdy se vrátil ke katedře. „Smím se zeptat, *kdo* vám dovolil jíst při hodině?“

„To patří Lauren, pane!“ práskla Melanie.

Učitel nespokojeně mlaskl. „Lauren, já sice nezapomínám, že tu jsi nová, ale laskavě si zapamatuj, že jíst při vyučování není na téhle škole povoleno.“

Sotva se učitel obrátil zpátky k tabuli, Melanie se ušklíbla a ukázala Lauren fákáč.

„Krávo!“ zavrčela Lauren.

„Proč nebrečíš, Anglánko?“

„Chceš, abych ti udělala z ksichtu sekanou?“

Melanie vyprskla smíchy. „Na to jsi moc prťavá. Ty bys mi nedosáhla ani na kozy.“

Lauren vzteky viděla rudě. Uvědomovala si, že má výcvik agenta CHERUB a že její postava jménem Lauren Princeová má být

zamlklá a uzavřená, ale jak se přesvědčila, snášet tu ustavičnou šikanu byla nepředstavitelná dřina.

Snažila se myslet pozitivně, třeba že pokud tuhle misi dotáhnou k úspěchu, mohla by se stát jedním z nejmenších dětí, které kdy dostaly černé tričko, a jak se tomu všemu nasměje s Bethany a ostatními kamarádkami, jen co to všechno skončí.

„Vzpamatuj se, Lauren! Mohla bys mě poslouchat?“ otázal se učitel jízlivě. „Přestaň zírat do lavice a začni si *prosím* překreslovat ten graf z tabule.“

Lauren popadla propisku a na čistou stránku sešitu napsala název příkladu. Když byla v polovině zakreslování statistického grafu, který byl na tabuli, ucítila pronikavou bolest v bicepsu. Byl to takový šok, že ani nehlesla, i když se jí na kůži zaperlila kapka krve. Melanie ji bodla hrotem kružítko.

Až do téhle chvíle zůstávalo u urážek a občasného šťouchance, ale bodnutí svědčilo o eskalaci problému. Lauren vší silou vůle potlačila touhu útok oplatit a papírovým kapesníčkem si otřela krev.

„Copak, chceš kvůli tomu vyvádět, Anglánko?“

Lauren se plaše usmála. Paže ji bolela, ale jenom se kousla do rtu a opět se zadívala do sešitu.

Soustřed' se na misi.

„Angláááánka!“ šeptala Melanie a přitom zlověstně otáčela kružítkem v ruce.

Když s ním zaútočila podruhé, Lauren už byla připravená. Vyskočila tak prudce, až se židle za ní převrátila, a popadla Melanii za zápěstí. Prudce s dívkou trhla dopředu a máchlá volnou rukou. Pěstí ji praštila do rtů dost silně, aby dívku srazila ze židle přímo do Chrissiina klína.

„Tak co, spokojená?“ sykla Lauren a ukázala Chrissie zaťaté pěsti, jako by ji vyzývala, ať si taky řekne o nakládačku.

Melanie krvácela z úst a ve třídě se ozývala polekaná vyjeknutí a taky pár „no to mě podrž“ a „tý jo“. Pak se Melanie rozeřvala a učitel se uličkou mezi lavicemi přihnál k nim a strčil Lauren zpátky na židli.

„Co se to *prokristapána* děje?“ zařval učitel.

„Už mám toho jejího šikanování plný zuby!“ vřískla Lauren. „Vozí se po mně od chvíle, co jsem se tady objevila, a já už to dál nesnesu!“

Lauren se na své plastové židli nahrbila a rozbřečela se. Částečně to hrála, protože se dalo čekat, že průšvih hned první týden v nové škole rozhodí každou holku, ale zčásti to bylo doopravdy. Vypadla totiž z role a byla vyděšená, jestli nějak nepoškodila misi.

Zástupce ředitele se přes svůj psací stůl přísně díval na Lauren.

„Takže ty tvrdíš, že Melanie tě bodla kružítkem a že tě šikanovala, ale proč jsi tedy nešla za svým třídním učitelem a nesvěřila se mu? Ta agresivní reakce byla naprosto nepřiměřená!“

„Já vím, pane,“ pípala Lauren kajícně.

„Melanie má na dolním rtu čtyři stehy. Za normálních okolností by tvoje chování skončilo okamžitým vyloučením ze školy. Ale krev na tvé halence jasně dokazuje, že jsi byla vyprovokovaná; navíc je mi známo, že Melanie a Chrissie měly navlas stejné problémy už na své předchozí škole. Myslím, že ti prospěje pohovor se studentským rádcem.“

Lauren přikývla.

„Dobrá,“ usmál se zástupce ředitele. „Tak co kdybychom na ten nepovedený první týden zapomněli? V pondělí můžeš začít znovu a líp.“

Lauren přikývla. „Děkuju, pane.“

„A, čistě pro zajímavost, kde ses naučila tak skvělý úder?“

„To tat'ka,“ zalhala Lauren. „Na univerzitě byl šampión v karate. Učil nás všechny tři, když jsme byli ještě malí.“

13. POZVÁNÍ

Zbytek dne Lauren musela strávit na lavici v chodbě před učitelskou sborovnou. Dělal si těžkou hlavu, co Abigail s Johnem řeknou, až se dozvědí, co udělala, ale čím déle o tom přemýšlela, tím víc byla přesvědčená, že misi zřejmě nijak zvlášť nepokazila.

V době oběda jí dovolili, aby šla za Jamesem a Danou, se kterými se scházela na obvyklém místě stranou. Cestou potkala půl tuctu spolužáků, kteří zčistajasna stáli na její straně.

„Ta vykrmená káča si o to koledovala, Lauren.“

„Třeba bys mě mohla taky naučit nějaký ten chvat.“

„Tygřice,“ zazubil se na ni jeden z chlapců. „S tebou se rád poperu, kdykoliv budeš mít chuť, Lauren.“

Hlouček se chechtal a Lauren se usmála, ale jinak byla parádně zhnusená. Dokud byla jen mrňavá nová žačka, tak se jí nikdo z nich nezastal, ale sotva se poměr sil změnil, všichni se k ní začali lísat. Neodolala, aby neloupla očima po chlapci, který ji označil za tygřici.

„Nesnědl jsi mi náhodou předtím cukroví?“

Chlapce rázem přešel smích. Dobře si uvědomoval, že rvačka s malou holkou, co umí dávat takové rány, by nevedla k dobrým koncům.

„To byl vtip, Lauren... Víš...? Fakt mi nedošlo, jak hnusně se ty dvě po tobě vozej.“

„Tak já ti něco povím, chlapečku,“ zdůraznila Lauren naschvál svůj londýnský přízvuk. „V pondělí mi doneseš celý sáček cukroví a já už o tom neřeknu jediný slovo, platí?“

„Jasně,“ přikývl chlapec. „Spolehni se, že to donesu.“

Odcházející Lauren slyšela, jak ho kamarádi popichují: „Čéče, doufám, že na to zapomeneš. Byla by psina koukat, jak ti ta mrňavá holka dává nakládačku.“

Zamířila na místo, kde se vždycky scházela s Jamesem a Danou. Seděli v trávě a cpali se Abigailiným dobroučným obědem.

„Božítku, božítku, božítku!“ zašklebil se James. „Už jsem slyšel, co se stalo. A to jsem myslel, že to já jsem ten rodinný ranař.“

Lauren na něho vztekle namířila ukazovák. „Sklapni, Jamesi! Na tohle fakt nemám náladu!“

„Co jsi vyfásla?“ zajímala se Dana.

„Nic,“ řekla Lauren. „Akorát mám napsat omluvu a po vyučování zajít za nějakým přítroublým studentským rádcem.“

Rádce byla šestnáctiletá blondýnka s mikádem po ramena, maličko buclatější, ale rozhodně ne tlustá. Po čtyřech dnech ve škole North Park už Lauren věděla dost, aby na první pohled poznala členku sekty Přeživších.

Svědčila o tom hned řada věcí; nejenom ta opraná školní uniforma a neznačkové doplňky, ale i sice neurčitá, nicméně nápadná mluva těla: její krok i výraz byly zřetelně šťastnější, než by se dalo právem očekávat od kteréhokoliv dítěte krácejícího po školní chodbě.

„Ahoj,“ nabídla dívka Lauren pravou ruku na pozdrav. „Ty jsi určitě Lauren Princeová. Já jsem Mary.“

Lauren skoro celý den tvrdla v lavici před sborovnou, takže teď byla ráda, že odtud může vymáznout.

„Hele, a jak to tedy funguje?“ zajímala se Lauren, když mířily k prázdné učebně.

„Určili mě jako tvého studentského rádce,“ vysvětlila Mary. „Kdybys měla ve škole nebo doma nějaké problémy, co bys chtěla probrat mezi čtyřma očima, vždycky tě ráda vyslechnu.“

„Takže, mezi čtyřma očima jako znamená, že nemůžeš prozradit učitelům nic z toho, co ti řeknu?“

„Přesně tak,“ nepřestávala se usmívat Mary.

„Hm, a co kdybych ti třeba řekla, že jsem někoho zabila?“

Mary se zasmála. „Pořád by to bylo důvěrné. A mimochodem, zabila jsi někoho?“

Lauren se ušklíbla. „Ne, aspoň pokud si pamatuju.“

„Pro začátek to ujde.“

Mary se zastavila před učebnou, odemkla a pustila Lauren dovnitř.

„Někam si sedni,“ vybídla ji. „Mám tady nějaký pití a pár sušenek, kdybys měla chuť.“

Mary dala Lauren Sprite a pro sebe měla Pepsi. Pak se dívky posadily k lavici a židle natočily tak, aby si navzájem viděly do obličeje.

„Omlouvám se, že ty plechovky jsou teplý,“ usmála se Mary. „Není tu lednička.“

Lauren sáhla po plechovce a odtrhla víčko.

„Fajn, tak začneme!“ prohlásila Mary. „Jak se to vlastně semlelo, že jsi skončila na střední North Park?“

Ve škole chyběla klimatizace, takže děti hned po příchodu domů pokaždé skočily do sprchy. Když Lauren přišla ze své schůzky se studentským rádcem, James a Dana seděli s mokkými vlasy na koberci v obýváku a v televizi sledovali čtyřiaadvacetihodinové zpravodajství. Zrovna ukazovali záběry z helikoptéry na ropný tanker o váze sto sedmdesát tisíc tun, který se rozlomil v Indickém oceánu.

„Co je to?“ vyhrkla Lauren maličko udýchaně po své jízdě na plném slunci.

James se po sestře ohlédl. „Tohle byl úplně nový tanker z japonských doků. Podle všeho na něj najel motorový člun naložený výbušninami.“

„Tanker nevezl žádnou ropu,“ dodala Dana. „Celá posádka stačila přesednout do záchranných člunů; zatím se zdá, že ten motorový člun byl na dálkový ovládání.“

Lauren jen ohromeně valila oči. „Zachraň Zemi?“

„Zatím se k tomu nikdo nepřihlásil, ale kdo jiný by to mohl být?“ broukl James.

„No jo,“ souhlasila Lauren a s přemáháním odtrhla oči od obrazovky. „Ale teď si musím jít promluvit s Abigail.“

„Vyličil jsem jí tu věc ve škole v těch nejlíbeznějších barvách,“ upozornil James. „Podle ní je v pořádku, když si nenecháš nic líbit, jenom se z toho nesmí stát zlozvyk.“

„Nemyslím tohle, ale studentská rádkyně, za kterou jsem musela jít, patří k nim.“

Dana neskrývala překvapení. „Cože? To je děs. Jak může škola dovolit, aby banda náboženských fanatiků dělala rádce normálním dětem?“

James houkl do kuchyně: „Abigail, tohle by sis měla poslechnout!“

Abigail se objevila v zamoučené zástěře. „Doufám, že máte rádi telecí sekanou.“

James se blaženě poplácal na břicho. „Děsně nás vykrmuješ, Abigail.“

„Proč jsi mě volal?“

Lauren jí pověděla o svém rádci.

Abigail to očividně nepřekvapilo. „Tohle je rozšířené po celém státě, četla jsem o tom v novinách. Rádci pomáhají malým i větším dětem zařadit se do kolektivu a poradit si s šikanou a podobně.“

James přisvědčil: „Na některých britských školách to taky mají. Ale nenapadlo by mě, že dělat rádce dovolí i Přeživším, aby v pohodě verbovali děti do sekty.“

„Nemají na vybranou,“ objasňovala Abigail. „Kdyby děti od Přeživších nesměly dělat rádce, sekta by rozjela soudní mega proces o náboženské diskriminaci a školu by začali obléhat právníci.“

James se podíval na Lauren. „No, a ta miloučká Mary tě zkusila zlanařit?“

„Trochu,“ potvrdila Lauren. „Teda, nebylo to hlavní téma. Ale vyptávala se mě na rodinu a taky na vás a jak nás tatínek opustil a zůstal žít v Anglii. A pak se mě zeptala, jestli tu mám nějaký kámoše, a já na to, *Ne*, a ona hned *Víš, my máme takovou skupinu, co se každou sobotu schází v naší komunitě*. A tak jsem se tvářila, jako že mě to kapku zajímá, a ona mi řekla, že se prostě scházejí jako parta, aby se pobavili. Že si tam lidi najdou kamarády a tak, hrajou hry, zpívají. V jejím podání to vyznělo jako skautská schůzka nebo tak.“

Abigail zamyšleně přikyvovala. „Slíbila jsi, že přijdeš?“

„Ne, protože jsem nechtěla, abys mi to zakázala s tím, že je na to zatím brzy. Jen jsem odpověděla, že si to promyslím. Napsala mi svoje telefonní číslo a adresu. Prý mám zavolat předem, aby věděla, kolik nás přijde.“

„Ona nás pozvala všechny?“ vyjevil se James.

„Jo,“ potvrdila Lauren. „I Abigail.“

James k Abigail zvědavě obrátil. „Hele, a půjdeme tam?“

Abigail si zamoučenou rukou mnula bradu. „No, první kontakt se sektou jsme chtěli podniknout, až tady budeme chvíli bydlet, ale tahle příležitost se nabídla sama. Ještě si pro jistotu ověřím Johnův názor, ale podle mě neuškodí, když se tam ukážeme.“

14. SPOLEČNĚ

V sobotu ráno zavezla Abigail děti do centra Brisbane a celý den jim dovolila nakupovat a prozkoumávat svoje nové domovské město. Pozdě odpoledne je vyzvedla a opět do nich nacpala lahůdkové jídlo, než k večeru vyrazili do komuny na schůzku. Dana zůstala doma, aby se nezdálo, že jsou až moc dychtiví.

Původní kostel, který měli Přeživší v Brisbane, a zchátralé budovy kolem byly teď známy pod názvem Muzeum Přeživších. V současnosti se náboženská obec scházela ve zkrachovalém nákupním středisku, kde neonové nápisy nad vchody obchodů vystřídaly dřevěné kříže a křesťanské citáty.

Na asfaltovém parkovišti, kam by se vešly tisíce vozů, jich teď stála sotva stovka. Abigail zastavila poblíž bývalého hlavního vchodu do obchodňáku.

Když James vylézal ze zadního sedadla automobilu, zakřenil se na Lauren: „Dnes speciální nabídka, šílený manipulativní náboženství, jen za dvanáct devětadevadesát!“

Lauren vyprskla smíchy, ale Abigail ho napomenula: „Jamesi, drž se role a nezapomeň mi říkat mami.“

„Jasně, *mamko*.“

Z automatických dveří hlavního vchodu se vynořili tři Přeživší. James poznal Ruth, Lauren poznala Mary, ale vedl je usměvavý muž ve středním věku, s hranatými brýlemi, vousy a v manšestrovém saku.

„Vítám vás, jsem Elliot Moss,“ představil se muž Abigail bodře. „To je ale *fantastické*, že jste si dnes večer udělali čas, abyste nás navštívili.“

Abigail mu úsměv oplatila. „Echm, po pravdě, chtěla jsem tu jen nechat děti v tom kroužku mladých.“

„Ale ne,“ namítl Elliot smutně. „A vy sama byste si pár minut nevyšetřila? Tam uvnitř podáváme kávu a vynikající koláč. Jak máte kávu nejradši?“

„Silnou a černou,“ přiznala Abigail.

„V tom případě budete z té naší nadšená. Pěstujeme ji na vlastních plantážích v Nikaraguy. Prodáváme ji do luxusních lahůdkářství a kaváren po celém světě a dohlížíme na to, aby pěstitelům vynášela na slušné živobytí.“

Abigail se mrkla na hodinky a pak dálkovým ovladačem zamkla auto. „Tak dobrá, na minutku dovnitř zaskočím.“

„Senzace!“ zářil Elliot, obrátil se a vedl je do bývalého obchodního domu.

Ruth se připojila k Jamesovi a Lauren si zabrala Mary. Prošli automaticky se otvírajícími dveřmi pod nápisem: *Každá poctivá duše je zde vítanou*. Hlavní chodba byla omšelá a plná nevkuusu ze sedmdesátých let: hnusná oranžová dlažba, ostění z tmavého dřeva a barevné okenní tabulky. Visel tam pach zatuchliny, způsobený příliš velkým množstvím leštidla na podlahu a špatnou klimatizací.

Elliot je odkormidloval do středně velkého bývalého obchodu, kde nyní měli cosi jako přijímací prostor pro hosty a multimediální výstavu o Přeživších, soustředěnou mnohem víc na křesťanskou víru, charitu a skromné počátky Přeživších než na Archu v hodnotě pěti bilionů australských dolarů a proroctvím Joela Regana o jaderné apokalypse.

Na jednom konci místnosti řečník se sytým hlasem vyprávěl Reganův životní příběh, jak se chudý farmářský synek povznesl do role náboženského vůdce celosvětového významu, zatímco obří videomonitor ukazoval archivní záběry Regana, jak si potřásá rukou s Billem Clintonem, Elvisem Presleym a papežem. Po těchto snímcích následovaly obrázky spokojených afrických žen nesoucích pytle obilí s logem Přeživších a velké opravny prodejních automatů, kde pracovali výhradně hendikepovaní lidé.

„*Přeživší shromáždí každoročně přes dvě stě milionů dolarů pro ty nejpotřebnější na celém světě...*“

Mary podala Jamesovi a Lauren desky s formuláři na vyplnění a požádala je, aby se zadívali před sebe, když pořizovala jejich fotografie digitálním aparátem.

„To je obyčejná formalita,“ uklidňovala je. „Pro případ, že byste byli v jedné z našich skupin a došlo k nehodě nebo tak.“

Formulář vyžadoval od Jamese základní osobní informace, jako je jméno, datum narození, číslo telefonu domů a adresa. James se předtím dočetl, že kombinace přátelského chování a touhy získat soukromé údaje o člověku představuje první krůčky k náboru do sekty.

Elliot podal Abigail mnohem delší formulář a ona mu věnovala nechápavý pohled.

„K čemu to všechno?“ zeptala se a přitom prolistovala šest stránek dotazů.

„Jsme radši, když na vás máme detailní kontakt, víte, pro případ, že by došlo k nějaké nečekané události v jednom z našich kroužků mládeže,“ vysvětlil Elliot. „A ten dotazník je něco jako průzkum. Snažíme se získat přesnější představu o tom, kdo využívá naše centrum. Vyplnění není povinné, ale ocenili bychom, kdybyste nám v tomhle směru usnadnila práci.“

„Já nevím...,“ váhala Abigail.

„Tak já vám něco navrhu, Abigail,“ usmál se Elliot. „Než to vyplníte, co kdybych vám připravil šálek naší *pohádkové* kávy a kus koláče?“

Abigail usměvavě přisvědčila: „To by od vás bylo báječné, Eliote.“

Elliot zamířil na chodbu, aby odněkud přinesl koláč, cestou si vzal formuláře od Jamese a Lauren a pohlédl na Ruth: „Nechceš naše mladé přátele zavést do společenské místnosti?“

Vyšli z bývalého obchodu a pokračovali dál chodbou kolem zrušených butiků, které teď sloužily jako kanceláře a sklady. Společenská místnost se nacházela v obřím otevřeném prostoru, kde kdysi bývala přízemní samoobsluha. V současnosti byla přestavěná na tělocvičnu se zelenou gumovou krytinou na podlaze. Porůznu bylo vidět základní sportovní vybavení, jako branky, basketbalové koše a kriketové kolíky. Na protější stěně visel ručně malovaný transparent: *Vítejte v Oceánu lásky*.

V tělocvičně se placatilo kolem padesáti dětí a podle nemódního oblečení šlo tak ze tří čtvrtin o Přezivší. Některé děti hrály volejbal, jiné soccer nebo kriket v cvičných klecích. Skupinka nejmladších děcek tam pod dozorem pár teenagerů přeskakovala navzájem přes

sehnutá záda svých kámošů jako přes kozu. Jamese zaskočilo, jaký tam i bez očividného dohledu dospělých panoval řád.

„Máte chuť něco si vyzkoušet?“ nabídla Ruth.

Lauren upoutala obří trampolína, takže tam zamířila spolu s Mary. V jednom koutě James zahlédl chlapce s nešťastným výrazem v obličeji a ukázal na něho Ruth.

„Hele, není to Terry z naší třídy? Nenapadlo mě, že taky patří k vám.“

Ruth se usmála. „Terryho otec navštěvuje jednu z našich terapeutických skupin.“

„Ale on tady asi není moc rád.“

„Je to ďábel,“ vysvětlila Ruth prostě.

James se zatvářil zmateně. „Proč lidi od vás pořád o někom říkají, že je ďábel?“

Ruth se opět usmála, po pravdě, Ruth se usmívala nepřetržitě. „My Přeživší věříme, že svět je rozdělený bitvou mezi anděly a ďábly. Přeživší jsou andělé. Všichni ostatní jsou ďáblové.“

„Takže já jsem taky ďábel?“

„Nejsi, dokud máš potenciál stát se andělem.“

James pokrčil rameny. „Mezi námi, já si ani nejsem jistý, jestli věřím v boha.“

„V tom případě tě lituju!“ pronesla Ruth stroze.

„Dělá to ze mě ďábla?“

Ruth zvolna zavrtěla hlavou. Bylo jí čtrnáct, stejně jako Jamesovi, ale čišela z ní autorita, která jí přidávala na věku.

„Jamesi, pokud se o naši víru zajímáš, můžu ti půjčit knihu. A možná by sis měl promluvit i s jedním z našich poradců, jestli ti to maminka dovolí. Ale teď je sobota večer, a to vždycky zveme všechny svoje přátele do společenské místnosti, aby si zasportovali a bavili se. Platí tu jediné pravidlo: že se zapojí každý.“

„A co Terry?“

„Je ďábel. Pokud jde o nás, jako by tady nebyl. Tak co chceš teď hrát?“

James se rozhlédl po tělocvičně a spatřil Lauren, jak hopsá do několikametrové výšky na obří trampolíně. Jeho pozornost upoutala

skupinka bosých dívek, které hrály volejbal. Bylo mezi nimi pár šeredek, ale většinou vypadaly bezva.

Ruth si všimla, kam kouká. „Volejbal, to je namouduši dobrý nápad, Jamesi.“

Zamířili k dívkám.

„Héj, všichni, tohle je James!“ křikla Ruth nadšeně. „Tohle je jeho první návštěva v naší komunitě.“

Všechny dívky s výjimkou jedné patřily k Přeživším a teď přestaly hrát a s úsměvem se seřadily do fronty, aby si s ním potřásly rukou.

„Už jsi hrál volejbal někdy dřív?“ zeptala se hezká zrzka jménem Eve.

„Párkrát jo,“ připustil James. „Ale nic vážného.“

„To je v pohodě,“ usmála se Eve. „My to taky nebereme vážně a na hřišti smíš říkat výhradně pozitivní věci.“

„He?“

„Zkrátka se říd' naším příkladem,“ usmála se Eve a hodila Jamesovi míč, aby podal.

James si položil míč na dlaň a odpálil ho. Chabě se smekl přes horní okraj sítě, takže tým soupeřů ho bez problémů vybral.

„Slušný pokus,“ kývla Eve, ucouvla a vrátila míč přes síť.

„Do prdele!“ zabručel James, protože při svém neohrabaném pokusu vybrat další míč totálně minul.

Než se stačil vzpamatovat, stály těsně před ním tři dívky s typickým úsměvem Přeživších na rtech.

„Jamesi,“ řekla Eve líbezně a pohrozila mu ukazováčkem. „Vedeš si skvěle, ale pamatuj si, že smíš říkat výhradně pozitivní věci.“

Ruth se připojila k týmu soupeřů, aby vyrovnala síly, a teď se zubila skrz síť. „Má pravdu, Jamesi. Negativní myšlenky nech d'áblům.“

James si nemohl pomoci a musel jim ty úsměvy oplatit. „Vy holky jste cáklý!“ zasmál se. „Senzačně a pozitivně cáklý.“

Eve ho se smíchem pohladila po zádech. „Tak je to správné, Jamesi. Chceš zase podávat?“

James vydržel ve společenské místnosti dvě hodiny, hrál s děvčaty volejbal, soccer a skákal na trampolíně. Když se přiblížila devátá, objevili se dva dospělí Přeživší a zhasli většinu světel. Všichni v tělocvičně se pak sesedli do dvou kruhů, unavení mrňousci do toho vnitřního a starší děti a teenageři vytvořili ten vnější. Doprostřed vnitřního kruhu vešla Mary s kytarou v ruce.

Jamesovi všechno v těle našeptávalo, že sedět v kruhu s náboženskými fanatiky a zpívat při kytaře je ubohost, ale všechny ty dívky ze sekty Přeživších se usmívaly, brebentily, hladily ho po zádech a vtáhly ho do kruhu k sobě a James si nemohl pomoci a musel se smát a oplácet jejich úsměvy. Jak tak seděl se zkříženýma nohama na zemi, cítil se fakt parádně. Eve se na něho křenila, držela ho za ruku a seděla tak blízko, že se palci u nohou dotýkala jeho kolen.

Mary naladila kytaru. James čekal, že spustí nějaký úděsný žalm, ale zahrála pár akordů a zazpívala.

„Boogie, woogie, woogie, woo!“

Všichni sborově na celé kolo zopakovali: „Boogie, woogie, woogie, woo!“

Další verš zněl: „La de, la de, la de, la!“

A všichni Mary nadšeně napodobili. Tohle skandování pokračovalo dobrých deset minut a James se stupiditou toho všeho nechal vážně strhnout, z každé strany jednu usmívající se dívku, která ho objímala kolem ramen. Ohlédl se po Lauren a zjistil, že i ona se baví jako dlouho ne.

Nakonec Mary zahrála delší a mnohem dramatictější verzi téhle melodie, zopakovala ji rychleji a ještě rychleji a přitom se postupně rozsvěcovala všechna zhasnutá světla. A pak vykřikla: „Jste andělé?“

A děti, především ty malé ve vnitřním kruhu, vyskočily a odpovídaly: „Ano, jsme andělé!“

A Mary jim odpověděla: „Malí andělé jdou spát!“

Všechny malé děti šťastně odpelášily na chodbu, jen hrstka se jich odtrhla a připojila se k rodičům, kteří se tu shromáždili během těch chvil, kdy v sále bylo šero. Většinou však žily v komunitě a po vypnutých eskalátorech utíkaly do obytných pater.

Když Mary jeho a Lauren přivolala do kruhu, James se proti své vůli hlasitě rozesmál.

„Bavili jste se?“ ptala se jich. „Jste rádi, že jste přišli?“

Bylo půl desáté a James byl po tom sportování celý zpocený a utahaný, ale cítil se vítězoslavně.

„Jasně,“ přikývl. „Byla to bezva zábava.“

Lauren se také usmívala. Od skupinky dospělých, shromážděných vzadu, se k nim přiloudala Abigail.

„Ahoj, děti,“ řekla.

„Ahoj, mami,“ pozdravil ji James. „Kde jsi byla?“

„Nakonec jsem se tady zapovídala s Elliotem,“ vysvětlila Abigail. „Myslím, že se zapíšu do poradenské skupiny pro osamělé rodiče.“

„My každopádně budeme doufat, že se zase objevíte,“ řekla Mary. „Zdáte se jako moc milá rodina.“

Opět se k nim připojil Elliot. Nesl nákupní tašku plnou věcí. „Doprovodím vás k autu,“ nabídl se, když Abigail tu tašku podal. „Tohle jsou knihy a cedéčka, o kterých jsem vám vyprávěl, a taky jsem přidal nikaragujskou kávu a pro děti pár kusů koláče.“

Abigail nakoukla do tašky. „Ale za tohle všechno vám přece musím zaplatit!“

„O tom nechci ani slyšet,“ oznámil jí Elliot. „Stačí mi slib, že zavoláte, pokud si budete chtít o čemkoliv promluvit.“

James, Lauren a Abigail zamířil chodbou k hlavnímu východu a Elliot, Eve, Ruth, Mary a dvě mladší dívky, s nimiž se skamarádila Lauren, je doprovázeli. Vyšli skrz automatické dveře ven a shlukli se kolem auta.

Už sice byla tma, ale pořád panovalo příšerné vedro. Abigail se naklonila do dusného vozu a zapnula klimatizaci. Pár minut čekali venku, než se vnitřek vozu ochladí.

Eve se na Jamese usmála. „Zase nás přijdeš navštívit, vid’?“

„Jasně,“ přikývl James nadšeně. „Příští sobotu.“

„Možná dokonce dřív,“ usmíval se Elliot. „Mohl bys doprovodit maminku, až ve středu přijede na sezení skupiny osamělých rodičů.“

„To by šlo,“ oplatila mu úsměv Lauren. „A třeba se ukáže i moje starší sestra.“

Přeživší zamířili zpátky do obchodního domu a přitom mávali Abigail, která startovala vůz. Na zadním sedadle si James s Lauren zapínali bezpečnostní pásy.

„To bylo bezva!“ povzdechla si Lauren.

„Podle mě mise zdárně pokračuje,“ prohodila Abigail.

James si uvědomil, že celý večer sportoval a zpíval s Přeživšími a už více než hodinu si na misi ani nevzpomněl.

Nervózně se ohlédl po sestře. „Tak se mi zdá, že jsme se tam bavili až moc dobře.“

„Co?“ nechápala Lauren a utírala si lesklé čelo rukávem trička.

„Když já se tam vážně toužím zase vrátit,“ vysvětlil James. „K těm usměvavým holkám, co se mě pořád dotýkají a zahrnují mě spoustou pozornosti. Bylo to *fakticky* příjemné.“

Lauren trklo, kam její bratr míří. „Jo, víme, jak to funguje. Četli jsme o tom knihy a všechno, ale stejně jsme se dali nachytat.“

Abigail se od volantu ohlédla k dětem. „Říkáte vážně to, co si myslím, že říkáte?“

James si promnul oči a zatvářil se zahanbeně. „Jako by nás někdo začaroval.“

15. KONTEXT

Abigail dělalo starosti, že děti jen pár hodin po příchodu do komuny ztratily nadhled a daly se Přezívními nalákat. I jí samotné se moc líbil večer ve společnosti okouzlujícího Elliota.

Hned v neděli ráno zavolala Johnovi a ten požádal o pomoc psycholožku Miriam Longfordovou. Miriam sice chystala rodinný oběd, ale souhlasila, že pokud Abigail s dětmi přijedou za ní domů, což bylo poblíž univerzitního kampusu na opačné straně města, ochotně si s nimi promluví.

Na příjezdové cestě je přivítal červený setr. Když James vystupoval z auta, teplý jazyk mu přejel po ruce. V bazénu se honili a cákali Miriamini malí synovci a neteře. Miriam vedla Abigail a tři cheruby do dusné dvojgaráže, kde místo aut byly do kruhu rozestavěné rozkládací zahradní židle. Ideální to nebylo, ale měli tu soukromí, když zbytek domu se hemžil příbuznými.

Abigail vysvětlila, co se událo během minulých osmačtyřiceti hodin; začala Laureniným výbuchem ve třídě, po němž dostala studentského rádce, a skončila návštěvou v komunitě Přezívních, kterou vykonali včera večer.

„Tak fajn,“ usmála se Miriam. „Je docela pochopitelné, že vás vystrašil ten příval pozitivních pocitů, které jste včera večer zažívali, ale to je podle mě dobře, protože vás to aspoň bude varovat před manipulativními technikami, které mohou lidem změnit osobnost, pokud přestanou být ve střehu.“

Všechno to totiž vychází ze síly souvislostí. Už jste někdo z vás slyšel výraz *pokus s výtahovými dveřmi*?”

Všichni zavrtěli hlavou, takže Miriam se pustila do vysvětlování. „Osoba, která nastoupí do výtahu, se vždycky postaví obličejem ke dveřím, aby viděla, co se děje, a poznala, kdy má vystoupit. Ovšem, co se asi stane, když člověk nastoupí do výtahu a zjistí, že už tam je několik osob a všechny stojí ke dveřím zády?“

„Ach, teď když o tom mluvíš, jsem si vzpomněla!“ vyhrkla Abigail. „Pokud lidé ve výtahu stojí ke dveřím zády, tak ten člověk, co přijde poslední, udělá pravděpodobně totéž.“

„Přesně tak,“ přikývla Miriam. „Lidé si namlouvají, že mají svobodnou vůli, ale ve skutečnosti mají jedinci silný sklon napodobovat chování lidí ve svém okolí.“

„To je stejný jako tlak spolužáků ve škole,“ dodala Lauren.

„Dobrý příklad, Lauren,“ pochválila ji Miriam. „Když budou všichni tvoji spolužáci kouřit, je velká pravděpodobnost, že u cigaret skončíš i ty. V té tělocvičně, kde jste se včera večer bavili, jsem jednou byla i já. Vzpomínáte si na ten velký transparent na zadní stěně?“

„Vítejte v Oceánu lásky,“ řekl James.

„Správně. Obávám se, že ty i Lauren jste si v tom oceánu nechťeně smočili chodidla. Předpokládám, že před vaší návštěvou jste se měli Přeživším ohlásit telefonicky?“

Abigail přikývla. „Uch – ano.“

„To proto, aby mohli připravit uvítací výbor. Sotva jste dorazili, každého z vás vítala jedna usměvavá tvář. Pak vás pozvali dál, rozdělili vás a všichni se chovali vřele a přátelsky. Přizvali vás ke sportování, protože to vás unavilo tělesně. Ale celou tu dobu vás lichotkami a doteky emocionálně vzrušovali, nabuzovali.“

„Jo, a při těch sportovních zápasech jsme nesměli říkat nic negativního,“ připomněl James.

Miriam přikývla. „Tahle technika se jmenuje blokace myšlenek, *thought stopping*. Tím, že vás povzbuzují myslet si a říkat pozitivní věci, nevyhnutelně se začnete i dobře cítit. A protože od ostatních slyšíte jen samé pozitivní věci, začnete se cítit provinile a svoje vlastní negativní myšlenky držíte pod zámkem. Ty dobré vibrace okolí posiluje záplavou doteků, objetí a třeba i občasným polibkem. Stačí pár hodin a vy dva jste byli vyčerpaní, ale šťastní a bez obav. Přesně takový stav potřebuje prodejce vyvolat u osoby, které se snaží něco prodat, ať už jde o ojeté auto, nebo o celoživotní oddanost náboženské sektě.“

James s Lauren přikývli.

„Jo, když to teď říkáte, dává to smysl,“ souhlasil James. „Ale v tu chvíli jsem neměl dojem, že se mi děje něco zvláštního.“

„To jsi mít ani neměl,“ ujistila ho Miriam. „Když lidé slyší výrazy jako *vymývání mozku* a *kontrola mysli*, představí si, že to probíhá v nějakém vězení, kde vám drží pistoli u spánku, nebo že vás sváží a nutí vás sledovat různá videa, přičemž vám oční víčka podepřou sirkami, abyste je nemohli zavřít. Tak tvrdé metody by ve skutečnosti vyvolaly výhradně strach a odpor. Techniky používané skupinami typu Přeživších jsou maximálně nenápadné, ale o to účinnější.“

Abigail vypadala docela znepokojeně. „Pokud je to takhle, můžou děti bezpečně pátrat v takovém prostředí? Lauren i James si pročetli knížky o kontrole mysli a ty jsi s námi o tom mluvila, a stejně po tom večeru vypadali jako dva usměvaví zombie.“

Miriam sraštila čelo a na vteřinku se zamyslela. „Výzkumy pravidelně dokazují, že lidé, kteří chápou princip fungování technik kontroly mysli, jim sami nepodléhají.“

„Ale my to fakticky chápeme!“ vyhrkl James naléhavě.

„Kdepak, nechápete,“ namítla Miriam. „Vy jste o nich četli a vyslechli jste si můj výklad, ale z těch poznatků jste si nevzali ponaučení. Při návštěvě komuny jste nebyli ve střehu a nechali jste se strhnout hrstkou hezkých děvčat, co vám mazala med kolem pusy.“

James zahanbeně civěl na holý beton mezi svými teniskami.

„Omlouváme se,“ kála se Lauren. „Nechtěli jsme to zvorat.“

„Jen se neplet', drahoušku,“ usmála se Miriam. „Spousta starších a zkušenějších lidí, než jste vy, si namlouvala, že nepodlehnou vábení sekty. Doufejme, že tohle vám dalo pořádnou lekci.“

Pokud se do života sekty necháte vtahovat jen zvolna a budete si stále připomínat motivaci, která stojí za slovy i jednáním všech těch lidí, pak prakticky nehrozí, že by vám vymyli mozek. Zkuste se zítra po vyučování zastavit u mě na univerzitě, naučím vás několik základních technik soustředění, kterými zabráníte, aby vás někdo zhyponotizoval nebo dostal do takového stavu, kdy s člověkem lze snadno manipulovat.“

V pondělí večer Elliot zavolal Abigail a přes hodinu s ní rozmlouval o životě a náboženské víře. V úterý Abigail zavolala do komuny, aby potvrdila, že až pojedou na sezení osamělých rodičů, vezme s sebou celou rodinu.

Na parkovišti je přivítali Elliot, Mary, Eve a mladší dívka Nataša, která se v sobotu skamarádila s Lauren. James objal Eve a navzájem si dali pusu na tvář, ovšem tentokrát si připomínal, že Evina vřelost je jen nátlakovým prostředkem, jak ho i s celou rodinou přivábit k Přeživším.

Lauren, Jamese a Danu si okamžitě rozebrali jejich společníci a každého odvedli jiným směrem. Společenský sál byl momentálně obsazený skupinou starších žen, které měly hudební a pohybový kurz, proto Eve odvedla Jamese nahoru do obchodu s elegantním proskleným průčelím. Před krachem obchodního domu to určitě bylo klenotnictví.

Uvnitř byla spousta sedacích pytlů a polystyrénových kvádrů a na polštářích se tam rozvalovala skupinka teenagerů. Na stěně visel televizor, na jehož obrazovce běžel dokument o budování druhé Archy v Nevadě.

James se usmál. „Páni, vy máte i vlastní televizní stanici!“

„Jednou týdně dostáváme z Archy videokazetu s programem,“ přikývla Eve. „Je to směs filmů, pořadů z normální televize a zpravodajství, které si sestavujeme sami.“

„Vypadá to dost jako nuda,“ poznamenal James. „Nemůžeš to přepnout na něco jinýho?“

„To ne!“ Eve neskrývala, že ji urazil. „Nechceme si do domu vpustit vliv d'áblů. A kromě toho, za minutku to stejně vypnou, protože začne mše.“

James rozpačitě překračoval hromady sedacích polštářů a natažených nohou. Na každém kroku ho zdravily úsměvy a potřesení rukou. O pár minut později vešla do místnosti žena po čtyřicítce, oblečená do bílé řízy. Jamesovi se představila jako Lydia a pak se usadila ve středu místnosti.

„Vítej, Jamesi,“ zavrkala Lydia, jako by celý život strávila pouze čekáním na něho.

Sotva to dořekla, víc než dvacítká přítomných pubertáků se roztleskala a zopakovala její přivítání. Když opět zavládl klid, Lydia pohlédla Jamesovi přímo do očí a usmála se na něho.

„Jamesi,“ řekla. „Poprvé jsi nás navštívil v sobotu. Bavil ses?“

James přikývl. „Jo, bylo to super.“

„Dole jsi viděl výstavu. Dokumentuje dobrou práci, kterou věnujeme ochraně životního prostředí a pomoci chudým lidem na celém světě.“

Opět přikývl, i když výstavě extra velkou pozornost nevěnoval.

„Ale doneslo se mi, že nevěříš v Boha.“

Jamese udivilo, že Ruth nahlásila tu ledabylou poznámku, kterou před ní utrousil jen tak. Napadlo ho, že možná se mu nečekaně vrátí ještě leccos, co kdy kde řekl.

„No...,“ kníkl chabě.

„To je v pořádku, Jamesi,“ usmála se Lydia. „Možná že jednoho dne změníš názor. Je nám jasné, že jsi laskavý a citlivý člověk. Jak jsme pochopili, přistěhovali jste se do nového města, kde moc lidí zatím neznáš. Upřímně však doufáme, že mezi námi sis už našel přátele!“

James přikývl. „Všichni jste vážně milí. Teda, po pravdě, jste *fantasticky* milí.“

Ve skutečnosti necítil žádnou vděčnost, protože mu bylo jasné, že Lydia se jím snaží manipulovat. Na druhou stranu ho nepřestávalo štvát, jak snadno se nechal strhnout davem před těmi čtyřmi dny. Kdyby nebyl na misi, kdyby tohle byla skutečnost, hltal by to všeobecné přátelství plnými doušky a Přeživší by převzali kontrolu nad jeho životem.

„Všichni tady si myslí, že se James dokáže stát andělem?“ zvolala Lydia.

„Ano!“ zahulákali sborově všichni teenageři, načež začali výskat, provolávat slávu a tleskat.

James se usmál, ale sotva si uvědomil, že mu to upřímně polichotilo, okamžitě použil jednu z technik, kterým ho naučila Miriam. Vysvětlila mu, že když začne myslet na něco fyzicky odpudivého, přestanou ho zaplavovat mocné pozitivní emoce. James se naučil rozpomenout se na jistý navlhlý sýrový sendvič s

majonézou, se kterým se před deseti měsíci potkal v Arizoně. Už jen při vzpomínce na ten puch se mu chtělo zvracet.

„Jamesi, chtěl by ses dozvědět něco víc o Přeživších a práci, kterou děláme pro planetu?“ otázala se Lydia.

Nejistě přikývl.

„Velmi by nás potěšilo, kdyby ses stal naším přítelem a poznal nás trochu blíž, Jamesi. Nechtěli bychom tě nutit do něčeho, co bys sám nechtěl. Přesto bychom ti rádi věnovali tenhle náhrdelník jako důkaz našeho přátelství.“

Lydia vstala a z kapsy své řízy vylovila náhrdelník z kožených řemínků.

Zastavila se nad Jamesem. „Jamesi Princei, přijmeš tento náhrdelník jako symbol našeho přátelství?“

„Jistě,“ potvrdil James a okázale se rozzářil a přikyvoval, jako by ho to doopravdy těšilo.

Vytáhl se do kleku a dovolil Lydii, aby mu navlékla náhrdelník přes hlavu. Potom ho vybídla, ať se postaví, načež ho objala. Zatímco se objímali, všechny tleskající děti se seřadily za Lydií a začaly ho jedno po druhém objímat.

A všichni opakovali stejnou věru: „Vítej do Oceánu lásky.“

Po tomhle formálním uvítání se kolem Jamese shlukli usměvaví chlapci a dívky v jeho věku a zvali ho, ať s nimi jde během víkendu rožnit, účastní se mše a veřejné sbírky. Když jejich nadšení trochu opadlo a většina dětí se vytratila, James opět zůstal ve společnosti Eve.

„To bylo vzrušující, vid’?“ zářila. „Mám obrovskou radost, že ses rozhodl přijmout ten náhrdelník. Je to první krok k tomu, aby se z tebe stal anděl.“

„Nevím,“ usmál se James kysele. „Jste děsně milí, fakt, ale jestli se neurazíš, celý je to kapku divný.“

Eve tu poznámku ignorovala. „Skoro každý den chodím po vyučování do domova důchodců,“ řekla. „Co myslíš, nelíbilo by se ti tam zítra skáknout se mnou?“

„Proč?“ zeptal se James.

Eve naklonila hlavu k rameni a věnovala mu extra výjimečný úsměv. „Rozhodnutí je úplně na tobě, to dá rozum. Ale víš, moc ráda bych ti ukázala, jak vypadá charitativní činnost Přeživších.“

16. STAŘEČCI

Lauren dostala svůj kožený náhrdelník na obřadu navlas stejném jako její bratr, až na to, že shromážděné děti byly v jejím věku. Když se ze svého sezení vynořila Abigail, vedla se s Elliotem za ruku, tvářila se šťastně a nesla si další literaturu a soubor CD a DVD za dvě stě dvacet devět australských dolarů v lesklém oranžovém pouzdře s titulem *Přežij život! – Od základu změň svůj životní styl prostřednictvím učení Joela Regana a jeho Oceánu lásky*.

Dana dostala za úkol zaujímat skeptičtější postoj, aby jejich přestup na víru Přeživších vypadal realističtěji. Večer strávila se sedmnáctiletým mládcem, který jí měl dělat průvodce, a nemilosrdně z něho ždíkala všechny detaily životního stylu Přeživších, od negativních aspektů života v komunitě až po dotazy, jak údajný křesťan typu Joela Regana mohl zplodit třicet dětí s více než desítkou mladých žen. Daně dělalo fakt dobře, že se její mladičký společník kroutí jak na mučidlech.

Z návštěvy komunity se rodina dostala až po půlnoci. Čtvrteční vyučování James strávil drbáním a zíváním. Po škole si odemkl kolo u stojanů a odvedl ho přes školní hřiště k zadnímu východu, kde měl sraz s Eve.

Ve stravujícím odpoledním žáru ujeli deset kilometrů. Jejich cílem byl rozlehlý ústav zvaný Domov s pečovatelskou službou pro seniory v North Park. Za volantem bílé dodávky tam na ně čekal Elliot.

„Jamesi!“ zvolal Elliot nadšeně, když vystupoval z vozu. Nejdřív odtáhl propocený límec Jamesovy košile, aby se přesvědčil, že pořád ještě má na krku kožený náhrdelník, a pak ho vřele objal. Vzápětí Elliot ucouvl a sáhl do kapsy kraťasů, odkud vytáhl malovaný dřevěný korálek.

„Každý korálek symbolizuje jeden pozitivní krok,“ vysvětlil Jamesovi. „Dnešní odpoledne znamená tvůj první přínos naší komunitě.“

„Ale já myslel, že mě tady akorát provedete,“ zabručel James, který usoudil, že neuškodí špetka podezřívavosti.

„Jsem si jistý, že se s Eve budete bavit,“ pokračoval Elliot, jenž Jamesovu poznámku záměrně ignoroval.

James si náhrdelník sundal, ale měl příliš krátké nehty, aby mohl rozvázat uzel a navléknout na něj korálek. Zatímco to místo něho dělala Eve, James s Elliotem přistoupili k dodávce zezadu. Když James nakoukl dovnitř na štosy velkých plastových podnosů, ovanul ho vychlazený vzduch jako z lednice. Všechny podnosy byly stejné: ležely na nich místní deníky, bonbony, cigarety, malé svazečky květin, nápoje a losy do loterie.

Elliot položil dva podnosy na asfalt, vlezl do dodávky a vyndal dva rozkládací vozíky. Každý z nich nahoře zafixoval jedním podnosem, vsunutým do drážek.

„Co to jako znamená?“ divil se James.

Elliot se usmál a promnul Jamesovi rameno. „Ještě musím objet dalších šest ústavů pro seniory. Eve ti poví, co dělat.“

Když se Elliot rozjel pryč, Eve navlékla Jamesovi náhrdelník i s korálkem zpátky přes hlavu.

„Co jako podniknem s těmi vozíky?“ vyzvídala James. „Fakt jsem myslel, že mi to tady jenom ukážeš.“

„Och,“ vydechla Eve ublíženě. „Řekla jsem Elliotovi, žes nám nabídl pomoc s charitativní prací. Bude se na mě moc zlobit.“

James hrál hloupého. „Ale proč? Je to obyčejný nedorozumění.“

„Jistě, ale nás Přeživší leckdo pomlouvá, že nutíme lidi dělat i to, co oni sami nechtějí,“ vysvětlila Eve. „Tak to samozřejmě není a my každému dáváme *vždycky* na vybranou, ale Elliot je na to hodně citlivý. Jestli mě bude podezřívát, že jsem tě k tomuhle nutila, bude vyvádět jak šílený.“

James si uvědomil, že to byla past: to, jak mu Elliot dal korálek a ignoroval jeho dotaz, i tohle Evino tvrzení, že pokud se nepodřídí jejich příkazu, ona z toho bude mít průšvih.

„Asi bych měla jít dovnitř a Elliotovi zavolat,“ povzdechla si Eve utrápeně. „Ale vážně se toho bojím.“

James se usmál a řekl přesně to, o čem věděl, že Eve chce slyšet. „Tak jo, udělám to... Akorát že mě to zaskočilo, to je všechno.“

Eve tiše vypískla a strhla si ho do náruče. „Děkuju, Jamesi. Jsi fantastický.“

„To nestojí za řeč,“ zabručel James, a zatímco ho Eve objímala, nenápadně jí jukl do výstřihu. „Tak co přesně máme s těmi věcmi podniknout?“

„Prostě jen budeme objíždět pokoje, vždycky zaklepeme a těch stařečků se zeptáme, jestli si nechtějí něco koupit.“

Domov pro seniory byl celý přízemní a obyvatelé, skoro výhradně ženy, bydlely v pokojích s balkony a vlastními koupelnami. Budova byla moderní a nevypadala nijak zlověstně, ale působila mrtvě a skřípající podlaha na chodbách Jamesovi připomněla nemocnici.

Recepční jim bzučákem otevřela zamčené dveře a James následoval Eve do přízemní chodby, aby pozoroval její prodejní techniky. Eve věnovala necelé tři minuty hovoru s každým z obyvatel, z nichž většina byla v posledním stadiu života, buď upoutaná na lůžko, nebo jen stěží pohyblivá. Eve sdělovala banální zprávy o škole a komuně a na oplátku se ptala na stařečkovy novinky.

Skoro každý si něco koupil. Většinou šlo o nějakou drobnost, třeba o čokoládovou tyčinku nebo noviny, ale často posílali vzkaz Elliotovi – který každého stařečka navštěvoval jednou týdně –, aby přihodil něco do dodávky. Byly to různé věci, třeba jeden děda si přál rybářský měsíčník a jistá potrhlá babča toužila po konkrétním druhu toaletního papíru, protože: *Ten laciný krám, co nám tady dávají, člověku odře díru dokrvava jako pilník.*

Po prvních pár pokojích Eve poslala Jamese pracovat do jiné části ústavu. Skoro hodinu strávil přecházením z pokoje do pokoje, víceméně vždycky vedl stejný rozhovor, který bez výjimky začínal: *Kdepak je dneska Eve?* a končil nákupem zboží za pár dolarů. James si všiml, že ceny jsou proti těm v normálním obchodě dvojnásobné.

V předposledním pokoji James narazil na nového obyvatele. Jmenovka na dveřích nesla jméno Emily Wildmanová. Stařenka seděla na rohu postele a tvářila se zmateně. Některé osobní věci měla ještě v přepravkách, závěsy v pokoji byly zatažené a žena zjevně dlouho plakala.

„Dobrý den!“ zahlaholil James ve snaze znít přátelsky a postrčil vozík do pokoje.

„Co jsi zač, nějaký zatracený skaut?“ vyštěkla stroze.

James pronesl kratičký projev, který ho naučila Eve; objasnil, že se jako dobrovolník nabídl rozvážet zboží po ústavu a že zisk pomůže rozvojovým projektům v třetím světě. Ohledně těch projektů se Eve nevyjádřila nijak konkrétně, ale v knize od Miriam Longfordové stálo, že většina peněz získaných charitativní činností Přezívlších jde na administrativní výdaje a končí na vlastních účtech organizace.

„Máš maminku?“ štekla Emily úsečně.

James pomyslel na Abigail a přikývl, ale přitom ho zabořelo u srdce vědomí, že jeho vlastní maminka už umřela.

„Až bude stará a začne jí strašit na věži, taky prodáš její dům a pošleš ji žít do podobně hnusný díry?“

James se usmál. „Máte fakt velkou terasu a venku zahradu. A lidi, co jsem tu poznal, vypadají moc mile.“

„Smrdí to tady dědkama a močí!“ zavrčela Emily bez sebemenších servítků.

James se zasmál. „*Takhle* příšerně to nepáchne.“

„Když je možné člověka vyléčit, pošlou ho do nemocnice. Když ne, pošlou ho umřít sem.“

Emily byla hubeňoučká a nezdálo se, že má dost síly, aby se vůbec postavila, ale James trochu zastrašeně honem couval s vozíkem ke dveřím. „No, doufám, že se zabydlíte. Určitě si tu zvyknete rychle.“

„Zastav!“ houkla Emily. „Vezmu si jednu tu čokoládu Cadbury Turkish. V posledních dnech toho moc nesním, ale pár čtverečků bych možná dokázala uzobnout.“

„Dělá to tři dolary.“

Emily neskrývala šok nad cenou.

„Čert to vem!“ zasmála se nakonec a mávla si rukou před obličejem. „Radši ať to dostane ta africká banda než ten spratek, co mám za syna.“

James si s úsměvem od Emily vzal tři dolarové mince, ale když vyjel s vozíkem na chodbu a zastavil se, aby zaklepal na poslední dveře, cítil se mizerně. Všechno v tom ústavu mu připomínalo, že jednou i on zestárne a umře.

17. ZAPOJENÍ

Už deset dní po svém prvním večeru u Přeživších začala Abigail se třemi cheruby trávit většinu volna buď návštěvou v komuně, nebo účastí na různých aktivitách Přeživších.

Abigail zahájila, co Elliot označoval jako „*Osobní pout' do Oceánu lásky*“. Během dne poslouchala cédéčka a pouštěla si videa Přeživších. Večer vždy jela do komuny a tam navštívila buď sezení osamělých rodičů, nebo soukromou psychoterapii s Elliotem. Navíc začala pracovat jako dobrovolník, v městském centru přesvědčovala lidi k příspěvkům na charitu. Pokud občas návštěvu v komuně vynechala, Elliot s ní většinou dlouze mluvil po telefonu, a jednou k nim dokonce zaskočil na neohlášenou návštěvu.

Dana pokračovala ve své roli obtížného úlovku. Toho nešťastného sedmnáctiletého průvodce, jehož Dana tak nelítostně dusila, vystřídala zocelenější osoba, žena ve středních letech. Elliot doporučil, aby Dana podstoupila intenzivní psychotherapeutický program, aby se vyrovnala s „*Emocionálními problémy a nepřátelskými postoji*“. Abigail souhlasila a vypsala šek za terapii ve výši sedm set osmdesát australských dolarů.

Sezení měla Daně pomoci v tom směru, aby sama ze sebe měla lepší pocit a přitom aby se nenápadně seznámila s názory víry Přeživších a údajnými klady jejich životního stylu. Danin skepticismus byl fígl, díky kterému se mělo začlenění rodiny Princeových do sekty zdát pravděpodobnější. Neměl však misi výrazně brzdit, takže se Dana nakonec od své rádkyně nechala utlouct argumenty a svůj kožený náhrdelník dostala jenom o týden později než ostatní.

Lauren si v komuně našla spoustu kamarádů ve svém věku. Tihle předpubertální sektáři ještě nezvládli umění manipulovat nováčky jako starší členové sekty, takže Lauren si užívala celkem pohodu. Zatímco Abigail a Dana navštěvovaly psychotherapeutická sezení, Lauren se flinkala po bývalém obchodním domě.

Její typická návštěva zahrnovala sraz s kámoši v tělocvičně nebo v obývacích prostorách komuny, kde jim dělala ocásek při všech jejich činnostech; ty zahrnovaly psaní domácích úkolů nebo účast na jedné z mnoha malých mší, konajících se každý večer. Lauren většina těch aktivit bavila, hlavně hry v tělocvičně a šťastně strhující obřady se zpěvem a tleskáním a tancem. Ovšem po první návštěvě, kdy bezvýhradně podlehla tomu podmanivému účinku sekty, pečlivě používala Miriaminy techniky na kontrolu mysli: několikavteřinové pomyšlení na puch Jamesova koše se špinavým prádlem bohatě stačilo k tomu, aby nepodlehla euforii.

Jelikož všechno nasvědčovalo tomu, že James se báječně integruje, nemusel chodit na terapie mezi čtyřma očima jako Abigail a Dana, ale Eve a Ruth ho stejně držely pod pečlivým dohledem, dokonce na něho čekaly přede dveřmi, i když šel na záchod. Povzbuzovaly ho, aby navštěvoval náboženské mše a přednášky o učení a životě Joela Regana. Každý den jezdil do domova pro seniory a často se odtud vrátil s Eve do komuny, místo aby šel domů.

Vedoucí mise John Jones a Chloe Blakeová bydleli v hotelu v centru Brisbane. Dokud se Abigail a cherubové plně neintegrují do života sekty, neměli ti dva skoro nic na práci, ale prováděli zatím nějaká pátrání a mimo jiné zjistili, že Domov s pečovatelskou službou pro seniory North Park vlastní a spravují Přeživší.

James si zvolna zvykal na staroušky, co měl na své každodenní trase s vozíkem. Často ho ti se slabým zrakem žádali, aby jim přečetl dopis. Poslouchal jejich nářky na choroby a na ošetřující personál. Mnoho obyvatel si stěžovalo, že jim naučtovali terapie a výlety, kterých se nezúčastnili, a že nedostávají čisté povlečení. Odpady byly hlučné, voda nikdy nebyla dost teplá a klimatizace nefungovala. James nepoznal, kolik z těch stížností je oprávněných a kolik jich souvisí s faktem, že stařečci nemají na práci nic než koukání na televizi a hledání záminek k věčnému brblání.

Eve Jamese povzbuzovala, ať obyvatelům domova věnuje víc času. Postupně si uvědomil, že stařečci se na jeho krátké odpolední návštěvy těší a často si předem připraví, o čem s ním budou mluvit: zaškrtnutý článek v novinách, manželovy válečné medaile nebo

fotografie z vlastní minulosti. Jamese vyváděl z míry pohled na fotografie obyvatel domova, kteří se dokázali stěží přeshourat na druhý konec pokoje, ale na snímcích byli jako vojíni s nahou hrudí nebo mladičké nevěsty.

S Emily trávil James pokaždé nejvíc času, obvykle deset patnáct minut. Zčásti proto, že Jamesovi připomínala jeho babičku, ale hlavně z toho důvodu, že byla čilejší než ostatní stařecci a často bujaře líznutá.

Zatímco Emily do sebe lila nekonečné šálky mléka říznuté vodkou, vyprávěla báječné vtipy o svém synovi, o kterém mluvila jako o *Blbečkovi* nebo *Bezmozkovi*. Podle všeho rozházel obrovské jmění tím, že založil levné aerolinie a dotáhl je k bankrotu, a potom totéž zopakoval s řetězcem s potřebami pro kutily. Emily se svěřila, že jí zbylo posledních „*pár milionů babek*“. James měl nejradši historku o tom, jak se Bezmozkovi povedlo vlastnoručně se přibít k sádkartonu hřebíkem, když předváděl elektrické nářadí nabízené v jeho obchodech. V tom ponížení se ohnal po jednom chechtajícím se divákovi, z kterého se bohužel vyklubal australský boxerský šampion v muší váze.

V pátek, třináct dní po své první návštěvě komuny, James vešel do Emilyna pokoje a zjistil, že na úplně novém mini hifi přehrávači poslouchá moudra Joela Regana.

„Dostala jsem to od Elliota, když mi donesl koupené ručníky a koupelnové předložky,“ vysvětlila Emily dřív, než se James stačil zeptat. „Doufám, že tě to neurazí, Jamesi, přece vím, že patříš k té bandě, ale mně to připadá jen jako hromada keců.“

James se z domova pro seniory vrátil v šest večer, zamířil rovnou do sprchy a pak sešel dolů, kde našel Lauren sedět u jídelního stolu. Večeře byla skoro hotová a James neskřýval zklamání, když se Abigail objevila s podnosem zapečených těstovin, hotově koupených v supermarketu.

„Jéžiš,“ zakřenil se James, „úroveň vaření už tady fakt není, co bývala.“

Abigail se usmála. „V posledních dnech prostě nemám čas. Skoro celé dopoledne jsem strávila s Elliotem a odpoledne jsem zabila celé tři hodiny ládováním reklamních kuponů do obálek.“

„To jako proč?“ divil se James. Dovnitř vešla Dana a posadila se vedle něho.

Abigail pokrčila rameny. „Je to jeden z kšeftů Joela Regana, zajišťovat reklamní materiály pro velké firmy. Elliot mi řekl, že mají nedostatek lidí, a požádal, ať jim zajdu chvíli pomoci.“

Lauren se otrásla. „Elliota začínám upřímně nenávidět. Je to *takový* slizký pasák.“

Dana přikývla a James zatím pomáhal Abigail nabírat porce. „Všimla sis, že někdy jako by byl na třech místech najednou?“

„Mary se mi svěřila, že Elliot spí v noci jen čtyři hodiny,“ vysvětlila Abigail. „Podle všeho patřil k největším šéfům Archy, dokud se nerafnul s Tarantulí. Teď se jí snaží zase vlichotit tím, že komuna v Brisbane bude nejziskovější na světě.“

James nechápal: „Kdo je Tarantule?“

Dana a Lauren pohrdavě a jednohlasně sykly: „Reganova nejstarší dcera.“

„Aha,“ hlesl James.

„Copak ty máš vážně dutou hlavu?“ posmívala se mu Lauren. „Je jako ta Zlá čarodějnice ze Západu. Joelu Reganovi je dvaosmdesát. Všichni tvrdí, že za nitky dneska tahá právě Tarantule.“

Sotva James zabořil vidličku do cannelloni s kuřetem, Abigail si hlasitě odkašlala.

„Jamesi, kolikrát ti musím opakovat, abys k jídlu nechodil s holým hrudníkem?“

James namítl: „Jsem *stoprocentně* čistý! Právě jsem se osprchoval a pocákal deodorantem!“

„To je mi jedno,“ odsekla Abigail přísně. „Odmítám sedět s tebou u stolu, když jsi jen ve spodním prádle. Běž na sebe něco hodit.“

James neměl náladu na Abigailinu posedlost správnými způsoby stolování. „Tak jo!“ zavrčel a zvedl ruce nad hlavu. „Ale doopravdy nechápu, v čem vidíš problém.“

Abigail vyštěkla: „Jestli se ti to nelíbí, synku, příště si uvař večeři sám!“

„No tak jo, *mami*. Přestaň menstruovat, já si teda skáknou pro tričko.“

James se navztekaně vyřítil z jídelny. Tři týdny mise, kombinace školy, úkolů, domova pro seniory a pořád narůstající počet hodin trávených v komunitě ho začínaly vyčerpávat.

Vrátil se mlčky, žuchl na svou židli a loupal po Abigail vražedným pohledem.

Lauren neodolala, aby si do bratra nerýpla. „Tys fakt jako malý dítě, Jamesi.“

„Lauren, na tvůj názor zvyksa seru!“ utrl se James.

„Co je to za výrazy?“ vyjekla Abigail.

„Proboha,“ zasténala Dana. „Sklapli byste? Nesnesu další jídlo, při kterým se ti dva budou do sebe zase navážet!“

James si konečně strčil do pusy první sousto a Abigail se náhle začala pochechtávat.

„Co je?“

Abigail se chechtala. „Je legrační, jak jsme se začali štěkat jako skutečná rodina.“ Tři teenageři se zazubili.

„Tak promiňte, vy všichni,“ řekl James. „Nechtěl jsem se chovat jako vzteklý pes. Jsem akorát vynervovaný.“

„Omluva se přijímá,“ přikývla Abigail. „Bohužel, tipovala bych, že to bude spíš pořád horší než lepší. Dnes dopoledne sem zajel Elliot na návštěvu. Sdělil mi, že podle jeho mínění bychom pro Přeživší byli cenným přínosem, a nabídl, abychom se zkusili přestěhovat do komuny, zatím na zkoušku.“

James a Lauren se na sebe usmáli, a dokonce i Dana se uvolila ke spokojenému pokývnutí.

„Rozumím dobře, že jsi nabídku přijala?“ zeptal se James.

„Váhavě,“ přisvědčila Abigail jedovatě. „Odpověděla jsem, že si myslím, že je ještě příliš brzy a že si nejsem jistá, zda chci takový závazek vůbec udělat, ale kdovíjak se mu povedlo mě do toho uvrtat.“

Lauren vyprskla smíchy. „Vsadím se, že celou tu dobu se rozhlížel po domě a odhadoval, kolik vynes, pokud se rozhodneme darovat ho komuně.“

„Já vím,“ přikývla Abigail. „Určitě nebude štěstím bez sebe, až zjistí, že si všechno jen pronajímáme.“

18. STĚHOVÁNÍ

Přestěhování do komuny bylo sice skvělé pro vývoj mise, ale James z toho nebyl nadšený. Až doteď se mu přece jen dařilo vyšetřit si trochu času pro sebe, i kdyby měl stihnout jen dlouhou sprchu a po návratu z domova seniorů si užít hodinku hraním na PSP. Jakmile se však přestěhují k Přeživším, bude v těch jejich hrátkách s lidskou psychikou polapený čtyřiaadvacet hodin denně.

Brzy v sobotu ráno zastavily před domem dvě bílé dodávky. Z každé z nich vystoupil Přeživší středního věku a spolu začali nakládat pytle a tašky oblečení a osobních věcí, které rodina sbalila včera večer. Vzali i počítač a televizor s širokouhlou obrazovkou, který Abigail nabídla darem do prostor multimediální výstavy v obchodáku.

Silnice byly ještě prázdné, když rodina Princeových vyjela za dodávkami ve svém mercedesu. Jamese překvapilo, že u vchodu ho nevitá Eve, ale Paul, chlapec, kterého sice sem tam potkával ve škole i v komuně, ale zatím s ním nikdy nepromluvil.

Paulovi bylo třináct a měl kulatý obličej, díky němuž vypadal mladší. Popadl jednu tašku Jamesových věcí a vedl ho dovnitř. Po dvou stojících eskalátorech vyšlapali do druhého poschodí. Tak daleko se James předtím nedostal ani jednou.

Prostor byl uzavřený skleněnými stěnami a uprostřed měl nádvoří. Původně se tady nacházela střešní restaurace a bar.

V dusné místnosti se kolem stěn táhla řada matrací. Vládl tam smrad potu a prdů dvacítky chlapců, kteří tu spali každou noc. Paul ukázal na řadu skříněk za barem.

„Všechny svoje věci dáváme sem.“

Většina skříněk měla otevřené dveře a z polic bimbaly kusy chlapeckého oblečení. Když James popošel blíž, uvědomil si, že skříňky jsou společné.

„Jak poznáte, co je cí?“

Paul pokrčil rameny. „Tady osobní majetek neuznáváme, Paule. Sdílíme všechno kromě věcí, jako jsou tenisky a zubní kartáčky, protože to by nebylo hygienický.“

Jamese štválo, že svoje značkové oblečení a teprve tři týdny starou školní uniformu musí smíchat s opranými hadry ve skříňkách. Neměl však zrovna na vybranou a naštěstí byl dost chytrý, aby si s sebou nevzal svoje kvalitní hodinky a PSP.

„Zapomněl jsem ti dát dárek na uvítanou,“ řekl Paul a sáhl do zadní kapsy kraťasů, odkud vytáhl tenkou brožurku s titulem *Příručka Přeživšího*. K obálce byl přilepený igelitový sáček s bílým korálkem.

James se ze všech sil snažil vypadat šťastně. „No, díky.“

„Gratuluju!“ zahlaholil Paul bujaře. „Teď je z tebe anděl, kamaráde.“

Příručka Přeživšího James už četl. Kniha shrnovala hlavní myšlenky sekty Joela Regana. Poprvé vyšla v roce devatenáct set šedesát tři a v průběhu let prošla víc než desítkou úprav, přičemž v každém novém vydání byly datum i příčina apokalypsy stále neurčitější.

Příručka vysvětlovala Reganovu teorii o andělech, d'áblech a blížícím se jaderném holocaustu, který smete lidstvo z povrchu světa. Regan tvrdil, že to bude dílo Dáblovo a jemu že Bůh seslal poselství s příkazem vybudovat Archu a zachránit aspoň nepatrný zlomek lidstva tím způsobem, že ho přemění v anděly. Dábel Přeživší nenávidí, protože Bůh si je vyvolil, aby pokazili jeho plán zahubit lidstvo.

Kniha tvrdila, že Přeživší jsou v bezpečí výhradně tehdy, pokud žijí a modlí se v komunách, kde na ně Bůh může důkladně dohlédnout. Musejí se vyhýbat přílišným vlivům vnějšího světa, především sdělovacím prostředkům typu televize, rádio a noviny. Lenost a negativní postoje vábí do komun d'ábly a každý, kdo od Přeživších odejde, se obrátí k Bohu zády. Odchod od Přeživších či kontakt s bývalými členy přivolá trest v podobě trýznivé smrti a pak věčného utrpení v nejhlubších propastech pekla.

Miriam Longfordová ve své knize o sektě Přeživších uvádí, že Reganovy ideje mají členy sekty zastrašit, nenechat jim žádný čas k přemýšlení o sobě a o přehodnocení své oddanosti skupině.

Přeživši žijí v komunách s nabitým pracovním rozvrhem, který má zajistit jejich trvalou spánkovou deprivaci a během bdění zase neustálou horečnou aktivitu. Strava obsahuje vysoký podíl cukru a dalších stimulantů, například kofeinu. Kombinace těchto faktorů vytváří stav rozjaření, který jeden z bývalých Přeživších popsal jako „život v mlze blaženosti“. Naneštěstí nedostatek spánku, špatná výživa a vysoká aktivita mohou z dlouhodobého hlediska mít katastrofický dopad na lidské zdraví. Jako nejčastější důvod uváděný pro odchod od Přeživších je podle bývalých členů sekty totální vyhoření a vyčerpání.

Aby James unikl nástrahám lenosti a nejtemnějším hlubinám pekla, dostal podrobný rozpis, určující mu kompletně celý život. Než naházal svoje oblečení do skříněk a navlékl bílý korálek na náhrdelník, bylo půl deváté ráno. Rychle si studoval svůj rozpis na sobotu, zatímco Paul ho pobízel, ať s ním spěchá na ranní mši:

SOBOTA

6:45	Budíček
7:00	Ranní běh/Tělesná aktivita
7:45	Sprcha a osobní hygiena
8:10	Snídaně
8:35	Ranní mše
9:00	Pracovní povinnost
12:45	Oběd
13:30	Odpolední mše
14:00	Vybírání příspěvků na charitu
17:40	Večeře
18:20	Večerní mše
18:50	Sportovní aktivita
20:30	Sprcha a osobní hygiena
20:50	Poslední mše
21:15	Odchod do ubytoven

Přeživší měli mše krátké, pozitivní a svižné. James seděl ve vnějším kruhu vedle Paula. Shromáždění složené ze samých mužů se navzájem uchopilo za ruce, aby vytvořilo hráz proti Ďáblu, zatímco do samého středu vstoupila šedovlasá žena jménem Ween. Posadila se na podlahu a mezi nohy si položila sadu bubínků. Vybídla všechny k tichu a pak do bubínku začala energicky tlouct.

„Děkujeme ti, Bože, žeš nás vyvolil k Přežití. Děkujeme ti za útulek. Děkujeme ti, že nás chráníš před d'ábly. Kruh začíná zde.“

Ween ukázala namátkou na jednoho muže, který Bohu poděkoval za to, že obětoval svého syna Ježíše Krista. Všichni odříkali *Děkujeme Ti, Bože náš*. Další člověk poděkoval Bohu za svoje krásné děti a všichni opět zazpívali: *Děkujeme Ti, Bože náš*. Ween zběsile zabubnovala a vzápětí každý z přítomných měl pronést vlastní poděkování.

James nenapadlo, co říct, a tak nakonec vypleskl: „Děkuju Bohu, že ze mě udělal anděla.“

Všichni nad tím zajásali a James sklídl nejhlasitější *Děkujeme Ti, Bože náš* z celého obřadu. Když díky oběhly kruh dvakrát a Bůh obdržel vděčnost za třicet různých věcí, Ween odložila bubínky stranou a všechny vyzvala, ať si stoupnou a protřepou si ruce i nohy.

„Zhluboka nadechnout,“ vybízela Ween mírně. A hned nato dodala: „Vydechnout.“

James sice o dýchacích technikách četl, ale tohle pro něho byla první zkušenost: prostý akt nepřírozeně hlubokých nádechů zvýšil hladinu kyslíku v krvi a vyvolal pocit mírného rozjaření. Miriam ho naučila potlačit účinky nepřírozené dýchací techniky tím způsobem, že bude dýchat normálně, ale přitom provádět dramatická gesta, aby se navenek zdálo, že dělá totéž co všichni ostatní. Na druhou stranu, v malých dávkách byla ta technika neškodná, proto se James rozhodl zjistit, jaké to vlastně je.

Skupina se asi tři minuty rychle nadechovala a zase vydechovala, zatímco Ween svoje ovečky uklidňovala, naléhala na ně, aby uvolnili svaly a v srdci si představili vřelou Boží lásku.

„A teď,“ prohlásila Ween už zase svým normálním hlasem, „vyberte si někoho na objímání.“

James se obrátil k Paulovi a oba chlapci se navzájem sevřeli do náruče.

„Jsi nádherná lidská bytost a Bůh tě miluje,“ pronesl Paul s absolutní upřímností.

James se neubráníl úsměvu. „Ty sám jsi fakt suprovej, kámo. Tebe Bůh musí milovat jakbysmet.“

Ween sebrala bubínky, prošla mezi dvojicemi objímajících se mužů a vyšla z místnosti. James a Paul byli poslední odcházející dvojice. James se cítil šťastný. Připomnělo mu to pocit, jaký člověk prožívá po trsání na fakt bezvadnou melodii nebo po super jízdě při hře na Playstation.

Když kráčeli chodbou supermarketu, James jenom žasl nad tím, jak snadno zkušený sektář jako třeba Ween umí strhnout místnost plnou lidí a manipulovat jejich emocemi.

„Líbí se ti tyhle mše?“ zeptal se James.

Paul se usmál. „Jo, člověk si hned připadá víc živý, vid’?“

James přikývl a podíval se na svůj rozvrh. „Hele,“ řekl, „a co je ‚Pracovní povinnost‘?“

Z Paulova reklamně zářivého úsměvu se odloupla špetka pozlátka. „Tohle je věc, kterou na víkendech nesnáším.“

„Co přesně tedy budeme dělat?“

Paul se zazubil. „Řekněme, že po čtyřech hodinách balení budeš doufat, že už v životě neuvidíš jedinou knížku nebo DVD Přeživších!“

19. SKLAD

Sklad se zbožím Přeživších ležel přímo přes silnici proti obchodáku. Byla to obří jednopatrová budova postavená z vlnitého plechu. James a Paul vyšli do vražedného slunečního žáru a dvoukřídlovými dveřmi vstoupili do recepce, která jim připadala temná, dokud se trochu nerozkoukali. Za dřevotřískovým pultem seděl předák s propocenými fleky v podpaží.

„Ahoj, Joe,“ pozdravil Paul. „Tohle je James, nový kluk. Potřebuju dvě místa vedle sebe, abych mu mohl ukázat, jak se to dělá.“

Joe sáhl pod pult a vylovil dvě plastové visačky s čísly, jaké člověk fasuje v obchodě s oděvy, když jde do zkušební kabinky.

„A nezapomeň vodu, Jamesi,“ ukázal Paul na drátěný stojan s průhlednými plastovými lahvemi.

Každý z chlapců si vzal láhev a pak dalšími dvoukřídlovými dveřmi pokračovali dál do vlastního skladu.

První věc, která Jamese šokovala, bylo úděsné vedro; v mamutí hale chyběla klimatizace. Venku bylo pětatřicet stupňů a tady uvnitř mnohem víc. Nekonečné řady pět metrů vysokých polic byly nacpané videokazetami, CD, DVD a knihami. Některé předměty tam byly urovnány volně, jiné byly zabaleny v dárkovém balíčku, jaký James viděl včera odpoledne u Emily.

Chlapci ušli mezi policemi zhruba sto metrů a dostali se k asi dvaceti pracovním stolkům seřazeným v přední části skladu. Vyhledali místa osmnáct a devatenáct a Paul Jamesovi ukázal, co dělat. Každé stanoviště mělo svůj počítač, který tiskl objednávky na videokazety a další zboží Přeživších. Na přední straně objednávky bylo logo Přeživších a faktura pro klienta, zadní strana obsahovala údaje pro baliče. Balič měl za úkol chodit mezi policemi a vybírat patřičné zboží.

Jakmile dal do kupy celou objednávku, z hromady složených krabic u pracovního stolu vybral tu ve vhodné velikosti, předměty do

ní narovnal a krabici postavil pod tlustou plastovou rouru vedoucí ke stropu. Na podlaze sešlápl pedál, čímž do krabice vstříkl dávku polystyrénových kuliček, které vyplnily prostor mezi předměty a znemožnily jejich poškození při transportu. Na krabici se pak pouze nalepila adresa příjemce, dovnitř se strčila faktura a krabice se pečlivě zavřela buď lepicí páskou, nebo vázacími proužky z plastu.

James pozoroval Paula při vyřizování první zakázky, párkrát si nadšeně zkusil sešlápnout pedál, kterým se dávkovaly polystyrénové kuličky, a rázem měl všechno v malíku. Počítač odměřoval dobu vyřizování každé objednávky, a když se člověk loudal, nad pracovním stolem začalo blikat červené světýlko.

V následujících čtyřech hodinách James zběsile pobíhal po skladu a vyřizoval objednávky pro firmu Joela Regana. Zboží bylo různé, od souboru cédéček *Dílo Přeživších – motivační přednášky Joela Regana* za devatenáct australských dolarů a pětadevadesát centů přes manuály k prodejním automatům až po tlustospis zvaný *Budování Archy* za tři sta devadesát devět dolarů. Každý ten výtisk na křídovém papíře obsahoval lahvičku posvátné hlíny z pozemků Archy, kterou Joel Regan požehnal.

Nejprodávanějším zbožím byl motivační kurz pro zaměstnance, prodávaný velkým firmám. Podle žvástů na obálce ji používaly „stovky největších amerických obchodních společností“.

Kdykoliv z počítače vyjela další obří objednávka, Jamesovi pokleslo srdce, protože to znamenalo zabalit stovky těžkých příruček, brožurek a nahrávek naráz.

Do konce směny James stačil vypít celou dvoulitrovou láhev vody. Paulova poslední objednávka byla doslova mamutí a ukrojila chlapcům první třetinu z pětáctýřicetiminutové pauzy na oběd. Tryskem se přiřítili zpět do obchodáku, bleskově se zchladili ve zchátralých společných sprchách a zabalení jen do ručníků se hnali do ložnice, promáčené tenisky v rukou.

James otevřel skříňku s oblečením a zjistil, že jeho vlastní věci už zmizely. Nechal to bez komentáře, ale stejně mu připadalo depresivní prohrabovat se nechutně vyhlížejícími hraničkami vypraných oděvů a hledat cokoli, co by mu jakžtakž padlo a

nevypadalo by úplně hnusně. Nakonec objevil těsné žluté tričko, boxerky, o kterých bylo lepší nepřemýšlet, šedé sportovní ponožky a ustřižené džíny, co byly tak odrbané a vyrudlé, že vypadaly vlastně super.

Sotva se dooblékli, oba chlapci – kteří už propásli snídani – museli překotně letět dolů, aby stihli vydávání oběda. Bylo zřejmé, že jídelníček se tu řídí podle hodně úsporného rozpočtu; jídlo páchlo stejně jako obědy, které James dostával v dětském domově a předtím celý život ve škole. Obdržel makaróny se sýrem, sklenici pomerančové šťávy a čokoládovou zmrzlinu posypanou cukrovou rýží. Po jídle ho Paul zavedl dozadu, kde odevzdali nádobí k umytí. Tam na opačné straně pultu James zahlédl Abigail a Danu. Obě měly vlasy chycené do sítky a k tomu zástěry a s uštváním výrazem v obličeji vytahovaly příbory z kouřící myčky.

Pozdravili se pouze pokývnutím, protože James s Paulem měli zpoždění na polední mši. Na místě zjistili, že kruh je uzavřený a obřad v plném proudu. Vedla ho Mary, která na okamžik přestala hrát na kytaru a usmála se na ně.

„Zapojte se do kruhu,“ vybídla je a houf lidí ve vnějším kruhu si poposedl kus dozadu, aby vznikl dost velký prostor pro další dva zadky.

James žuchl na podlahu; zatímco obřad běžel dál, on sám se snažit popadnout dech. Mary zatleskala a všichni to zopakovali. Pak začala předzpěvovat ty nesmysly a všichni se k ní sborově připojili. James cítil po pracovní směně vyčerpání, ale po té spoustě cukru ze zmrzliny a pomerančového džusu byl nezvykle rozjařený. Po mši si připadal šťastně a musel si silou vůle připomínat, že se nesmí nechat strhnout.

Po skončení mše chlapce čekal další úprk, tentokrát před obchoďák na parkoviště. James ještě nikdy předtím nenavštívil komunu během dne, a proto jen zíral, jak všichni kolem spěchají. Dokonce i dospělí se po chodbách bývalého obchoďáku pohybovali poklusem a svižná chůze tady vypadala jako to nejloudavější tempo na světě.

James a Paul naskočili do bílého minibusu a posadili se vedle sebe. Vozidlo už bylo z poloviny plné a během dvou minut se k nim

připojil houf dalších osmi dětí, včetně Eve a Lauren. Ze vchodu obchodáku vyklusal Elliot, zavřel dveře dodávky, posadil se za volant a vyjel z parkoviště.

„Jak to zvládá náš nováček?“ zeptal se Elliot, když stočil vůz na silnici.

„Ujde to,“ přikývl James. „I když fakt nemůžu říct, že ta čtyřhodinová dřina ve skladu, kdy jsem málem vyplivl duši, by mě nějak extra nadchla.“

Brebenčí děti náhle umlkly a Paul dloubl Jamese výstražně do žeber.

„Co je?“ nechápal James.

Paul neodpověděl, ale ozval se Elliot, jakmile nabrali rychlost a zařadili se do kolony aut.

„To byla mimořádně negativní poznámka, Jamesi,“ pravil Elliot. „Naučil ses pracovat v expedici a balit řádně zásilky, nemám pravdu?“

James přikývl.

„Kolik jsi jich vyřídil?“

„Něco přes sto,“ odpověděl James.

Paul zadrmlil přesné číslo: „Sto dvacet šest, jenom o pár mín než já.“

„To je skvělý výkon, Jamesi,“ pochválil ho Elliot. „Práce ve skladu je nesmírně důležitá. Každý z těch výrobků nám vydělává peníze, které pak jdou na budování a údržbu Archy. V jistém směru, Jamesi, všechno, co děláš v tom skladišti, je tvůj příspěvek na Archu. Rozumíš?“

„Ano.“

„Dobrá,“ pokračoval Elliot. „Tak až budeš mít příště směnu ve skladě, zkus si představit, že každá zabalená kniha a každé DVD je cihla pro výstavbu Archy. A urči si cíl. Příště si slib, že zvládneš vyřídít sto padesát zakázek. Někteří z našich nejlepších pracovníků zvládají až padesát objednávek za hodinu.“

James nemohl Elliota a jeho nadšenecky zapálený postoj ani cítit, ale měl za úkol zapadnout do sekty a navenek brát všechny ty žvásty.

„Jsem rád, že jsem anděl,“ zadeklamoval James. „Budu se snažit, abych nebyl tak negativní.“

Zamířili do centra věnovaného umění a odpočinku, jež se jmenovalo South Bank a rozkládalo se podél řeky Brisbane. Nacházely se tam umělecké galerie, trhy, restaurace, parky, hřiště a umělá pláž. Děti se vyhrnuly z minibusu a Elliot začal rozdávat plastové válce s otvory na mince na horním konci.

„Hurá!“ zvolal nakonec. „Hodně štěstí! Kolem je spousta lidí, tak začněte vydělávat. Uvidíme, jestli se vám dnes odpoledne podaří sebrat tisíc dolarů. Zastavím se tu pro vás ve tři čtvrti na šest. *Neopozdíte se*. Dnes mám obzvlášť nabitý program.“

James zamířil pozdravit Lauren, Eve a pár dalších děvčat.

Obrátil se k Eve. „Myslel jsem, že tě dnes ráno uvidím.“

„Jsem ráda, že se z tebe stal anděl,“ pronesla Eve důrazně.

James si zkusil promluvit s dvojicí dalších děvčat, ale jako by se zdráhaly i jen odpovědět. Eve těch dvanáct dětí rozdělila do čtyř skupin po třech a každé určila jinou část komplexu South Bank. Když Lauren poprosila, zda smí dělat sbírku s Jamesem a Paulem, přikývla na souhlas.

„Tak na co vybíráme dnes?“ zeptala se jedna z Laureniných kámošek.

Eve se usmála. „Na výzkum rakoviny. To vynáší spoustu peněz a už nějakou dobu jsme to nepoužili.“

Paul s Lauren a Jamesem zamířil pryč. Kdykoliv James někoho míjel, s úsměvem zachrastil pokladničkou. „Australský výzkum rakoviny.“

Zhruba každá třetí osoba jim do krabičky strčila pár mincí.

„Ale já myslela, že sbíráme peníze na Archu,“ vyhrkla Lauren, když nikdo nebyl poblíž.

„To sbíráme,“ potvrdil Paul. „Ale proti Přeživším lidi mají spoustu předsudků. Kdybychom přiznali, že to je pro Archu, nedostali bychom ani cent, a navíc by nám každý jen nadával a urážel by nás.“

Lauren poklesla čelist úžasem. „Ale to je přece *lež*...“

Paul sebejistě zavrtěl hlavou. „Lhát d'áblům se smí, Lauren, to se nepočítá.“

Došli k parku, který byl asi kilometr od místa, kde je vysadila dodávka. Paul zůstal stát u brány a Jamese s Lauren poslal k druhému vchodu do parku.

James zatřásl pokladničkou před procházející rodinkou. „Australský výzkum rakoviny,“ zazubil se.

Muž nasypal do dlaně batolícímu se chlapečkovi mince a ten se natáhl a strčil je do pokladničky.

„Díky!“ zahlaholil James nadšeně.

Lauren se otrásla hnusem a ohlédla se přes rameno, aby se ujistila, že Paul je už z doslechu. „Je to sprostěárna,“ sykla tiše. „Je to ta *nejjubožejší* věc z milionů všech ubohostí na světě.“

„Australský výzkum rakoviny,“ oslovil James kolemjdoucího penzistu, který ho ignoroval. Obrátil se k Lauren. „Já vím, sestřičko. Ale zatni zuby a pamatuj si, že to děláme v zájmu mise.“

„A ten jejich kult je totálně sexistický: všechny domácí práce dělají výhradně holky. A jestli si myslíš, že balit zboží je hrůza, tak bys měl vidět, co jsem vyfasovala já. Celý dopoledne jsem leštila podlahy. A zítra mě čekají čtyři hodiny v prádelně.“

James pokrčil rameny. „Co ti na to můžu říct, Lauren? Věděli jsme, že tahle mise bude fuška. Aspoň ale víme, že večery jsou kapku volnější, a navíc od pondělka do pátku bude škola.“

„Jo, to uznávám,“ potřásala Lauren hlavou. „Akorát jsem si potřebovala trochu postěžovat.“ Zachrastila pokladničkou na kolemjdoucího. „Australský výzkum rakoviny,“ usmála se a za svou námahu dostala pár centů.

James se zazubil ve snaze Lauren maličko rozveselit. „Až nasbírám ještě pár dolarů, tak tuhle věcičku vyloupím a dáme si zmrzku. Máš chuť?“

20. HRŮZA

Po odpoledni věnovaném charitativní sbírce a po bezvadném večerním fotbálku s kluky padal James únavou. Když ve čtvrt na deset skončila večerní mše, vyšlapal po eskalátoru do druhého patra a našel si pár polštářů a rozdrbané prostěradlo, aby ho přehodil přes matraci. V místnosti přespávalo dvacet šest chlapců ve věku od osmi do osmnácti let.

Sotva se unavení chlapci svlékli a padli na matrace, dva z těch nejstarších – Sam a Ed – zapnuli velký, ale mizerný televizor a šoupli dovnitř DVD. James čekal povznášející křesťanskou zábavu, proto ho příjemně překvapilo, když zazněla úvodní hudba k *Vymítači ďábla*. Ten film viděl během hororového maratónu na letním pobytu CHERUB, a sotva si vybavil zápletku, bylo mu jasné, proč ho chlapcům pouštějí: copak existuje lepší způsob, jak ovlivnit mysl mladých Přezivších, než poslat je spát při filmu o dívce posedlé d'áblem?

Jamesova matrace byla vedla Paulovy, skoro se jí dotýkala. Dvacet minut poté, co film začal, se do prostoru mezi nimi vplížil menší chlapec a Paul ho láskyplně objal kolem ramen.

„To je můj bráška Rick,“ vysvětlil Paul šeptem.

James věnoval hošíkovi úsměv. Během pár minut už Rickovi začala těžknout víčka a začal usínat. Paul ho probudil jemným cvrnknutím do ucha.

„Měj oči dokořán!“ nakázal bratrovi přísně. „Chceš snad podstoupit test?“

James se neptal, ale podle výrazu Rickova obličeje vytušil, že se mu vyplatí zůstat vzhůru, jenom aby se testu vyhnul.

Než film skončil, museli se spánkem bojovat i ti starší chlapci. Současně se závěrečnými titulky Sam a Ed rozsvítili světla. Byli to největší halamové v ložnici a po matracích s ležícími chlapci se rozhlíželi s arogantní sebejistotou. Neusnout byl pro dva nejmladší kluky zřejmě nesplnitelný úkol.

„Myslím, že vezmeme Martina!“ rozhodl Sam.

Dvojice zamířila k hubeňoučkému devítiletému klučinovi, který byl jenom pár matrací od Jamese. Ležel na polštáři stočený do klubíčka, na sobě pouze červené slipy.

„Zkouška!“ houkli oba mládenci a zalomcovali jím, aby se probudil.

Martin se s leknutím vytrhl ze spánku a rychle se vyhrabal z pelechu, aby unikl před nataženýma rukama. „Nééééé, prosím!“

„Proč jsi usnul!“ vyslychal Ed nešťastného hochu, když ho táhl od postele. „Přece víš, že na film se musí dívat každý!“

Sam se zlomyslně zašklebil. „Teď hezky zůstaneš venku sám a budeš čelit Dáblu.“

„Hele, a víš určitě, že jsi anděl? Protože noc venku dokážou přežít jen andělé.“

„Jestli Dábel v tobě vyčmucha slabost, posedne tě a ty strávíš celou noc v mukách.“

„Odpusťte mi to!“ ječel zoufale Martin.

Sam otevřel skleněné posuvné dveře a jeho společník vyvlekl hubeného chlapce ven a vyhodil ho na střešní terasu. Martin s vriskáním vyskočil a mlátil do skleněných dveří s prosbami, aby se směl vrátit zpátky.

„Dobrou noc!“ popřáli mu oba mládenci jednohlasně a přitom se chechtali.

Když Martin konečně přestal tlouct do dveří a zhroutil se na štěrk s nahými zády přitisknutými ke sklu, Sam si všiml lesknoucí se stezičky na podlaze.

„No páni!“ zahihňal se Sam a kopl do skla, které ho dělilo od jeho vzlykající oběti. „Pročural sis spodřáry, ty špindíro!“

Ed popadl polštář z Martinovy postele a nohou s ním vytíral podlahu jako s hadrem. „Jen klid, kámo, už víme, čím to uklidit.“

Většina starších chlapců v ložnici se usmívala, ale menší kluci vypadali vyjukaně. Sam s Edem nebyli nic extra a James soudil, že by je s přehledem uměl přeprat, ale rvačkou by snížil svoje šance na přijetí do internátní školy Přezívších.

James se při pohledu na Rickovy prstíky, zarývající se do ramene jeho bratra Paula, cítil docela bídne. Přezívší detailně

monitorovali všechno do poslední maličkosti a James si neuměl představit, že by tahle rituální šikana měla šanci zakořenit, kdyby lidé na vyšších místech nepředstírali, že o ní nemají tušení.

Sotva světla zhasla, Rick se odplazil zpět na svou matraci. James si přetáhl deku přes hlavu, aby neslyšel přidušené vzlykání hošíka sedícího venku na terase.

Za úsvitu pustili Martina dovnitř. Kůži měl hrbolatou od celonočního dřepění na šterku, ale Dábel ho zřejmě nechal na pokoji.

Jamesova neděle začala osmi rychlými kolečky kolem parkoviště u supermarketu a studenou sprchou. K snídani byly cereálie s medem a pomerančová šťáva, což všechny věřící nadopovalo cukrem, a jejich rozjaření se ještě přikrmilo v následujících dvaceti minutách sborovým odříkáváním a zpěvem. Na konci emocionálně pečlivě propracovaného obřadu si James uvědomil, že z něho jakoby zázrakem spadla všechna únava a on se zase cítí svěže a skoro šťastně.

Přidusit tuhle náladu však zvládl i bez pomoci Miriaminy techniky na kontrolu mysli. Stačilo k tomu pomýšlení na další čtyřhodinovou šichtu při balení v pekelném horku expedičního skladu. Když s Paulem přecházeli silnicí mezi obchodním domem a skladištěm, usmál se na Paula.

„Každá kniha je cihla pro Archu.“

Paul se vlažně pousmál. „Elliot na tebe bude pyšný.“

Sotva však vkročili do skladu, předák se obrátil rovnou na Jamese. „Ty jsi Prince?“

James přikývl. „Jo.“

„Právě sem volali. Máš jít do kanceláře na úvodní testy.“

James se na Paula zazubil celý nadšený, že se vyvlékne z dřiny. Rozběhl se zpátky k obchoďáku a v přízemí zamířil do rozlehlé kanceláře v přízemí. Stálo tam asi dvanáct psacích stolů poházených papíry, ale nikdo u nich nepracoval.

James pár vteřin dumal, jestli náhodou neměl jít jinam, když tu zpoza jedné přepážky ze závěsů vykoukla hlava. Byla to Judith, žena sportovního typu něco přes dvacet, která pracovala jako Elliotova asistentka. Když za ní James šel dozadu, narazil na Lauren a Danu,

které obě seděly u stolu a čmáraly do oxeroxovaných archů s otázkami.

„Dočista mi ušlo, že jste tři,“ vysvětlila Judith a podala Jamesovi archy papíru nadepsané: *Test schopností pro Přeživší – věk 13 až 15 let*. „Měla jsem tě odchytit hned u snídaně. Máš celkem dvě hodiny, začátek v tu chvíli, co se posadíš.“

Judith mu ukázala na stůl v přední části kanceláře, dobrých deset metrů od Lauren a Dany. Na stole už ležely připravené dvě ostře nabroušené tužky a guma. James se posadil na kancelářskou židli a prolistoval papíry. Vypadalo to jako pohodově jednoduchá míchanice složená z matematiky, gramatiky, krátkého slohu a IQ testu.

21. VÁŠEŇ

James Prince měl být uzavřený a slušně vychovaný chlapec, ale James Adams neměl během toho prvního hektického víkendu vůbec čas na domácí úkoly, takže ho otráвило, když učitel zeměpisu po něm úkol vyžadoval hned v pondělí ráno. Za svoje výmluvy si navíc vysloužil půl hodiny po škole.

Sotva ho pustili, rozběhl se k osamělému kolu a krkolomnou rychlostí se hnal do domova pro seniory, přičemž chyběl jen fous, aby se srazil s mazdou, když vystartoval už na oranžovou.

Mírně otřesený James zachmuřeně dovedl kolo až do recepce, s hezkou sestřičkou za pultem se pozdravil pokývnutím hlavy a kolo dostrkal do skladu. Zaskočilo ho, že vedle Evina kola stojí ještě dvě další. Místo propoceně školní košile si navlékl čisté tričko a rozběhl se zpátky do recepce.

„Viděla jste Eve nebo víte aspoň, kde Elliot pro mě nechal vozík se zbožím?“ zeptal se.

Sestřička ukázala na konec chodby bloku, kde bydleli ti stařečci, o které se Eve starala. „Když jsem viděla ty další dvě děti, myslela jsem, že ty se už neukážeš.“

„Jaký dvě děti?“ nechápal James.

Recepční pokrčila rameny. „Nevím, neznám je, ale všechny najdeš někde támhle.“

James odklusal na konec stometrové chodby a cestou minul svůj vozík. Mohl ho normálně popadnout a pokračovat v návštěvách místních stařečků, ale nejdřív se chtěl Eve zeptat, proč ho celý víkend ignorovala, a zjistit, co jsou ti dva zač.

Část odpovědi dostal ve chvíli, kdy z pokoje vyšel Paul. Za ním se svým vozíkem jela Eve a jako poslední se objevil Terry – ten chlapec z Jamesovy třídy, kterého párkrát zahlédl nešťastně posedávat v koutě tělocvičny Přezívších.

„Jé, tak tys to zvládl,“ přivítala ho Eve. „Terryho znáš, vid’? Nabídl se, že nám pomůže s charitativní prací.“

„Bezva,“ kývl James. „Tak jak bodujete, když jste vy dva navíc?“

Eve se usmála. „Představuju Paula svým pacientům. Od zítřka tady převezme mou práci. Já s Terryem začneme obsluhovat pacienty v jiném domově. Přeživší tam ještě nikdy nepracovali. Všichni jsme z tak *fantastický* šance vzrušením úplně bez sebe.“

„Uch,“ broukl James, který nedokázal zamaskovat svoje zklamání.

„Něco ti vadí?“ zajímala se Eve.

„Nejspíš ne,“ pokrčil James rameny.

Eve se na Paula a Terryho líbezně usmála. „Vy chlapci jste mě teď párkrát viděli v akci. Co kdybyste s vozíkem pokračovali do dalšího pokoje, a já si zatím promluví s Jamesem?“

Paul přikývl a Terry se otočil a zaklepal na dveře.

Sotva Paul a Terry vešli do nejbližšího pokoje, Eve rázem zvážněla. „Co se děje, Jamesi?“

James se opřel dlaní o stěnu a zaváhal. „Nevím. Akorát jsem prostě čekal, že na mě budeš normálně čekat, až v sobotu přijedu. Ale potom, když jsi se mnou mluvila odpoledne, připadal jsem si jako našlápnutý psí hovínko. A teď už nebudeš ani tady. Hele, čím jsem tě teda naštvál?“

„Ale tys mě nenaštval,“ usmála se Eve. „Chtěla jsem ti pomoci, aby ses stal andělem, Jamesi. Ale teď Terry prochází náročným psychotherapeutickým programem a já se snažím pomoci zase *jemu*.“

„Ale to ještě neznamená, že mi nemůžeš říct aspoň ahoj, ne? Že spolu pořád ještě můžeme mluvit?“

„Jamesi, ale teď, když už jsi anděl, není vhodné, abychom udržovali blízký vztah.“

„Proč ne?“

„Protože jsme oba dost staří, abychom pocítili vzájemnou tělesnou přitažlivost, ale ještě ne dost staří, abychom se mohli vzít. A tyhle dva faktory by nutně vedly k průšvihů.“

James potřásl hlavou. „Já tě přece nežádám o ruku, Eve. Jen bych s tebou rád občas hodil řeč.“

„Přeživší drží dospívající mládež odděleně tak dlouho, dokud není dost zralá na manželství.“

„Ale vždyť jsme předtím spolu hodiny hráli volejbal a tak.“

Eve se usmívala. „Tenkrát jsi ještě nebyl anděl, Jamesi. Pomáhala jsem ti navlas stejně, jako teď pomáhám Terrymu.“

James to bral jako křivdu. Samozřejmě věděl, že Eve ho vábí, aby ho přiměla vstoupit do sekty, ale současně si představoval, že se mezi nimi líhne opravdové kamarádství. Sám po Eve vyjet nemohl kvůli misi, ale přesto tajně doufal, že nakonec by se mohli spolu aspoň mazlit nebo tak něco.

„Možná bych si o tom měla promluvit s Elliotem,“ navrhla Eve. „Podle všeho by ti neuškodilo, kdybys s některým z našich terapeutů probral, jak je to s tvou vírou ve svátost manželskou.“

„To ne!“ vyjekl James, který už netajil vztek. „Nemůžeme si chvíli normálně povídat bez toho, abys hned s každou hloupostí běžela za Elliotem?“

„S Ruth jsme v sobotu odpoledne viděly, jak ty a Lauren jíte v parku zmrzlinu, a pokladničky jste měli *hodně* lehký,“ zaryla Eve jízlivě. „No, a neohlásily jsme to. Kdyby jo, měli byste u Elliota parádní průšvih.“

Jamesovi připadalo neuvěřitelné, že Eve je špehovala. Připadal si zneužitý; žárlil na Terryho a nejradši by jí zahnal úsměv z toho manipulativního ksichtíku, ovšem v tu chvíli už Terry a Paul vycházeli z pokoje pacienta. Eve se opět začala usmívat a James si připomněl, že důležitá je mise, a ne jeho uražené ego.

„Snaž se být k Terrymu extra milý,“ požádala Eve Jamese šeptem. „Zrovna teď potřebuje naši lásku a podporu.“

James se silou vůle uklidnil a krátce přikývl. „Omlouvám se, Eve, byl jsem zmatený. Musím se ještě hodně učit.“

„Tak co,“ rozzářila se Eve a obrátila se k Terrymu, „jak ti to šlo?“

„Suprově,“ usmál se Terry. „Koupila si akorát peprmintky, ale byla moc milá.“

Eve Terryho objala a přitom ho přátelsky hladila po zádech. „V tomhle budeš *vážně* báječný, Terry. To mi bylo jasný hned na první pohled.“

„Jo,“ přidal se Paul. „Blahopřeju k prvnímu zákazníkovi.“

Jamesovi to z jeho odstupu připadalo totálně přiblblé, ale Terry, který býval tak uzavřený a zamlklý, ty pochvaly doslova hltal.

Když Eve zaklepala na dveře dalšího pokoje, James zamířil ke svému vozíku a začal obcházet svůj rajon. Začal na konci chodby, což znamenalo, že Emily přišla na řadu jako druhá. Vešel do jejího pokoje s velkou lahví vodky v ruce.

„Ahoj. Tohle je zadarmo, pozornost od Elliota.“

„Brejtro, krasavečku,“ pozdravila ho Emily. Ležela v posteli a byla bledší než obvykle. „Mohl bys mi natřepat polštáře, prosím?“

„Co je?“ zajímal se James a přistoupil k posteli. Emily se předklonila a James jí protřepal polštáře a strčil jí je přímo za její drobná záda.

„Jenom ty střevní problémy, jako normálně,“ pousmála se Emily. „Celý den běhám na záchod a zase zpátky. Zní to asi hloupě, ale až ti bude jako mně, docela to postačí, aby ti nezbyla ani špetka síly.“

James postavil láhev vodky na Emilyin noční stolek, kde si všiml nového štosu brožurek a nahrávek Přeživších.

„Chcete, abych za vás něco zařídil? Jestli potřebujete nějaký lék na břicho, můžu to vyřídit sestřičce.“

Emily se usmála. „To nemá smysl, stejně nic nefunguje. Nenamíchal bys mi vodku? Klepou se mi ruce.“

James zvedl láhev, odšrouboval uzávěr a pak sáhl po vysokém plastovém džbánu, kam se vešel litr tekutiny.

„Řekněte kolik,“ upozornil Emily, zatímco vodka zurčela do džbánu.

Emily ho obvykle zarazila, když se džbán naplnil ze třetiny, ale teď hladina stoupla skoro k půllitrové značce, když přestal sám.

„Řekla jsem snad dost?“ usápla se Emily svárlivě, ale James se neurazil, protože byla zkrátka taková.

„Víte určitě, že chcete drink tak silný, když vám není dobře od žaludku?“

Emily se pobaveně ušklíbla. „Jen nebud' fajnovka, krasavečku. Vodka dělá na žaludek dobře.“

„To je vědecky potvrzeno?“ zakřenil se James a zdráhavě šplíchl do džbánu ještě kapku.

Emily měla na pokoji miniledničku. James vytáhl podnos s kostkami ledu a vymáčkl je do džbánu, kam nakonec přidal mléko a hnědý cukr. Vzniklý koktejl zamíchal dlouhou plastovou lžičkou a do skleničky nalil první dávku.

„Umiš to namouduši dobře,“ povzdechla si Emily, když vyzunkla dvě třetiny sklenky naráz. „Dolej to.“

Led ve džbánu zachrastil, jak James doléval sklenku. Pak se vrátil k vozíku. „Radši už pojedu, Emily. Dneska jsem musel zůstat po škole, a tak jsem nabral *děsný* zpoždění.“

„Však já vím, že máš naspěch,“ kývla stará paní, „ale mohla bych se tě, prosím, zeptat ještě na něco?“

James mrkl na hodinky. „Asi jo.“

„Dnes se tady zastavil Elliot.“

„Jezdí sem často,“ potvrdil James.

Emily se usmála. „Jde po mých penězích.“

James se zatvářil překvapeně, ačkoliv si už samozřejmě domyslel, že za Elliotovým zájmem o staré pacienty se skrývá právě tenhle motiv.

„Bez urážky, krasavečku. Dobře vím, že jsi taky Přeživší, ale poslechla jsem si pár těch cédéček a neskočím na špek ani panu Reganovi, ani jeho andělům a ďáblům.“

James měl sto chutí odpovědět: *To děláte dobře*, ale kdyby se to nějak doneslo Elliotovi, měl by průšvih, tak moudře držel klapačku zavřenou.

„Nejsem už tak prachatá jako dřív, ale až jednou zatřepu bačkorama, pořád po mně zůstane hezká hromádka. Mám jenom syna a tomu peníze vyloženě ubližují. Namouduši bych ráda, aby po mé smrti šly na něco užitečného.“

„Copak vy nemáte vnoučata?“ zajímal se James.

Emily smutně zavrtěla hlavou. „Ale mám-li být upřímná, můj Ronnie by jako táta byl beztak na houby. Má nechutně násilnickou povahu.“

„To je škoda.“

„A tak jsem uvažovala o charitě, co dělají Přeživší,“ vysvětlovala Emily. „Nelíbilo by se mi, kdyby peníze vyhodili na budování té pitomé Archy kdovíkde v divočině, ale Elliot se zmínil o

Nadaci pro rozvojové země. Podle něho pomáhá lidem v třetím světě. Mohla bych změnit závěť a peníze odkázat jim. Co myslíš, je to dobrý nápad?“

James by Emily moc rád řekl, že existují solidnější a schopnější charitativní projekty, co skutečně pomáhají chudým lidem na celém světě, ale nesměl zapomínat na svou misi.

„Charity Preživších odvádějí vážně skvělou práci,“ usmál se tedy. „Vzal bych jed na to, že vaše peníze zlepší život stovkám, možná dokonce tisícům lidí; i když podle mě v dohledný době určitě neumřete.“

„Och, já moc dobře cítím, že tady nezůstanu dlouho,“ usmála se Emily a pohládila Jamese po ruce. „Těmi řečmi by vymámil z jalové krásy tele, ten Elliot, ale pod tím manšestrovým sáčkem se schovává i pořádný kus podvodníka. A proto jsem se chtěla poradit s tebou, Jamesi. Myslím, že tobě můžu věřit.“

James vymáčkl provinilý úsměv. „Jak jste na to přišla?“

„Jsi moc milý kluk. Máš upřímný obličej.“

„Tak jo...“ zabručel James a couval s vozíkem na chodbu. „Zítřka sem zase nakouknu. Snad už vám bude líp, tedy pokud si nevyrobíte moc velkou kocovinu.“

James si připadal jako absolutní svině. Když za ním dveře pokoje zaklaply, opřel se zády o zeď a bezmocným zoufalstvím zaťal pěsti. Moc dobře o sobě věděl, že jako člověk není dokonalý. Byl zbrklý, pořád se plácal v nějakém průšvihů a každou chvíli vztekle vyletěl, ale byl si stoprocentně jistý, že by nikdy nedokázal vymetat nemocnice, jen aby oškubal nemocnou stařenku, jako to udělal Elliot.

22. RONNIE

O ČTYŘI TÝDNY POZDĚJI.

Od: John Jones (johnjones@cherubcampus.com)

Datum: 23. březen 2006 08:51

Komu: Dr. Terence McAfferty

Kopie: Zara Asker, Dennis King

Předmět: Mise u Přeživších

Drazí všichni,

s odkazem na vaše e-maily z poslední doby bohužel musím sdělit, že pokud jde o úkol infiltrovat do Archy Přeživších, došlo jen k nepatrnému pokroku. Uběhl už téměř měsíc od chvíle, kdy se James, Dana a Lauren přistěhovali do komuny a absolvovali test způsobilosti.

Extrémně přísná pravidla zakazující v komunitě jakékoliv soukromé vlastnictví znemožňuje udržovat pravidelné kontakty s Abigail i trojicí cherubů. Mobily by neschovali, ale technický tým ASIS uvažuje o poskytnutí miniaturních vysílaček, které by bylo možné schovat ve vnitřní straně podrážky tenisek po celou dobu, co by dotyčný zařízení nepoužíval. Doufáme, že během pár dní se nám podaří vysílačky předat.

Zatím komunikuji převážně prostřednictvím Jamese Adamse, s nímž se setkávám v prostorách domova pro seniory, kde po vyučování pravidelně prodává drobností pacientům. Mám dojem, že James je v depresi a tělesně vyčerpaný. Často se mi zdá apatický a během hovoru nesoustředěný.

Opakovaně jsem se sešel i s Abigail a její chování je podobné. Všem čtyřem agentům se daří nepodlehnout technikám

kontroly mysli, jež užívá sekta, ale kombinace vysokého stupně aktivity a omezeného spánku si jasně vybírá svou daň.

S Chloe jsme se včera setkali s důstojníky ASIS. Dostavila se i Miriam Longfordová s užitečným příspěvkem. Udržuje kontakty s bývalými členy Přeživších, kteří k ní docházejí na psychoterapii, a zjistila od nich informace ohledně přijetí do internátní školy v prostorách Archy.

Vysoce nadaní žáci bývají do internátní školy Přeživších přeřazeni většinou jeden až dva týdny po zvládnutí vstupního testu. Důvodem je fakt, že bystré děti mívají sklon ke kladení zvědavých otázek a mívají i rebelskou povahu. Je proto v zájmu sekty, aby tyto teenagery co nejrychleji odklidila na izolované místo, kde může nad jejich životem převzít absolutní kontrolu.

Bohužel – z důvodů, jež nám nejsou jasné – se to v případě Jamese, Dany a Lauren nestalo. Po konzultaci s týmem ASIS jsme se rozhodli ponechat agenty v komuně ještě další dva týdny, nicméně máme podezření, že naše šance na úspěšné završení mise výrazně klesají. ASIS už začala uvažovat o využití alternativních strategií, včetně riskantní možnosti rozsáhlého policejně-vojenského útoku na Archu Přeživších.

Doufám, že brzy se budu moct ozvat s lepšími zprávami.

*S pozdravem
John Jones*

P.S.: Zaro, mockrát děkuji, žeš obstarala narozeninový dárek pro mou dceru!

***** TENTO E-MAIL OBSAHUJE CITLIVÁ DATA, NEPŘEPOSÍLEJTE HO DÁL BEZ ZAKÓDOVÁNÍ*****

V úterý odpoledne měl James tělocvik a ty dvě parné hodiny na fotbalovém hřišti potřeboval asi stejně naléhavě jako díru do hlavy. A jako by to bylo málo, ve škole neměli sprchy, takže do domova pro seniory dojel smradlavý trávou a potem. Naštěstí přemluvil jednoho z tamních ošetřovatelů, aby se směl osprchovat v koupelně neobsazeného pokoje.

Když se James svlékal, zahlédl v zrcadle svůj odraz, a moc ho to nepotěšilo. Oblečení měl odrbané, vlasy mu v komuně ostríhal člověk, který se původně vyučil řezníkem, a životní styl Přeživších se mu kdovíproč nepěkně podepsal na pleti. Vyskákaly mu uhry, především na zátylku, kde se teď skvěly tři bíle zhnisané boule.

Zrovna se posadil na kovovou postel a natahoval si čistou ponožku, když ho překvapilo zaklepání na dveře.

„Ahoj,“ zahlaholil Elliot bodře a překročil práh. „Copak se děje?“

James pokrčil rameny a dál si cpal nohu do tenisky. „Nemůžu tady chodit smradlavý jako čuně.“

„To se mi zamlouvá,“ zakýval Elliot vztyčeným ukazováčkem. „Jsi iniciativní.“

Ovšem James moc dobře poznal, že Elliotovi se jeho iniciativa vůbec nelíbí. Ne snad, že by mu vadilo, že se James osprchoval, prostě jen nesnášel, když se kterýkoliv Přeživší odchýlil od jeho plánů. Každícké vypadnutí z časového rozvrhu bral Elliot jako ohrožení vlastní autority.

„Ale příště mi to nejdřív nahlásíš, ano?“ požádal teď Jamese.

„Co tady sháníte?“ zajímal se James.

„Bohužel, objevil se problém,“ sdělil mu Elliot.

„Jaký problém?“

„Volal mi pan Wildman, Emilyin syn. Snažil jsem se jí přes známého advokáta zařídit sepsání nové poslední vůle, ale vyskytla se nějaká nesrovnalost kolem jedné z nemovitostí, jež Emily vlastní, a ten idiot kvůli tomu bez svolení zkontaktoval jejího rodinného právníka, no, a z toho se vyklubal přítel Emilyina syna. Syn se tedy o nové závěti dozvěděl a – abych to zkrátil – před půl hodinou mi volala Emily. Byla nesmírně rozrušená. Její syn je tady v ústavu a odmítá odejít, dokud si se mnou osobně nepromluví.“

„A zuří?“ zeptal se James, který se v duchu tajně radoval, že Přeživší se ke stařenčiným penězům možná nakonec nedostanou.

„Nepředpokládám, že když se člověk dozví, že jeho matka odkázala dva miliony babek charitě, že se roztancuje blahem,“ zabručel Elliot. „Uvidím, jestli se mi podaří ho umluvit, ale chci tě mít u toho. Emily tě má podle všeho velice ráda, a navíc před početnějším publikem se lidi přece jenom chovají trochu rozumněji.“

James se zazubil a přetáhl si přes hlavu čisté tričko a v podpaží si přejel roll-on deodorantem. „Klidně vám pomůžu, šéfe.“

„Tomu říkám slova pravého anděla!“ prohlásil Elliot a podrbal Jamese na hlavě, takže ten si připadal jako pes.

Emilyin pokoj byl o padesát metrů dál na stejné chodbě.

Našli ji sedět na terase v synově společnosti. Na stole mezi nimi stál džbánec mléka s vodkou a dvě porce nedojedené ryby s hranolky.

„Ronnie Wildman,“ představil se syn a potřásl Elliotovi rukou. Byl to pomenší chlápek, ale dobře stavěný, s čelní pleší.

James si s ním taky podal ruku. „Těší mě.“

Ronnie přikývl. „Moje drahá máti na tebe nedá dopustit, mladíku.“

„Tak, tedy,“ začal Elliot, když si s Jamesem přisedli ke stolu, „jak jsem pochopil, chcete se mnou mluvit.“

„Jo, to tedy *chci*,“ potvrdil Ronnie zlověstně a v očích mu zablýsklo; z kožených desek vytáhl přeložený dokument. „Tohle je kopie nový poslední vůle mojí máti. Nějakým zázrakem se stalo, že upravila podmínky, takže místo aby všechno odkázala mně, devadesát procent jejích peněz půjde na něco, co se jmenuje Rozvojová nadace Přeživších.“

Emily ho ani nenechala domluvit. „Jsou to moje peníze, synku. Ty jsi svůj podíl už dávno probendil. Nezapomeň, že jsem prodala dům, abych mohla zaplatit dluhy z tvého posledního podnikání.“

Ronnie loupł po matce vzteklym pohledem. „No, ale nikdo mi nenamluví, že táta by to chtěl takhle. A když už mermomocí musíš nechat pár babek charitě, tak si vyber Oxfam nebo Červený kříž, a ne tyhle magory od Přeživších!“

Elliot se usmál a kluzce zarecitoval: „Pane Wildmane, náboženská aktivita Přeživších a naše sbírání peněz pro financování projektů na podporu chudých na celém světě, to jsou dvě navzájem nesouvisějící oblasti. Působíme v těsné spolupráci se všemi velkými rozvojovými agenturami v mezinárodním měřítku. Loni díky nám vzniklo více než čtyři sta nemocničních lůžek v mnoha –“

James nadskočil leknutím, když Ronnie umlčel Elliota tím způsobem, že zuřivě třískl pěstí do stolu. „Ušetři si ty žvásty, ty prolhaný zkurve –“

„Ronnie!“ vyštěkla Emily. „Upozornila jsem tě, abys tu svou vzteklou povahu držel na uzdě. Eliote, nedáte si něco k pití?“

Elliot přikývl. „Silná černá káva by mi vážně přišla k chuti.“

Emily se usmála na Jamese. „Byl bys takové zlatíčko? A pro sebe si na pokoji vezmi, co chceš, v ledničce je kola.“

Jamesovi se ulevilo, že směl vypadnout z té napjaté atmosféry u stolu. Napustil konvici a zapnul ji a sobě otevřel Sprite.

Když do šálku sypal granule kávy se značkou Přeživších, rozhovor na terase zesílil. A než se voda v konvici dostala k varu, Elliot s Ronniem už stáli proti sobě, oddělení pouze stolem.

„Spolehni se, že toho budeš litovat!“ hulákal Ronnie.

„Pane Wildmane, mohli bychom tu věc probrat civilizovaně? Jistě nakonec dospějeme k nějakému kompromisu.“

„Civilizovaně! Přeživší jsou ta největší banda chamtivých hajzlů, co je kdy země nosila! Joel Regan na ty prachy šáhne jen přes moji mrtvolu!“

„Ty peníze nejsou tvoje, Ronnie,“ připomněla mu matka.

Pokud šlo o Jamese, ti dva chlapi se klidně mohli zavraždit navzájem, ale Emily vypadala vystresovaně a jemu jí bylo líto. Nechtělo se mu donést ven vroucí černou kávu, když tam byla na spadnutí třetí světová válka, takže zůstal stát na prahu s kouřícím šálkem v ruce.

„Tohle všechno jsou ty vaše hrátky s myšlením lidí!“ vrčel Ronnie a přitom si ukazováčkem ťukal do spánku. „Zblbli jste jí hlavu. Na tak důležitý rozhodnutí už máti není dost při smyslech!“

„Podle toho, co mi vaše matka vyprávěla, už jste stačil rozházet hromadu peněz,“ odsekl Elliot, který poprvé, co ho James znal, vypadl z role kluzkého, rozšafného klid'ase.

„Vsadím se, že záda vám kryjou i ti vaši uplacení advokáti!“ zuřil Ronnie.

Elliot se usmál. „Pokud se rozhodnete zpochybnit legálnost poslední vůle své matky, ujišťuji vás, že –“

Ronnie ztuhl. Ze stolu drapl nůž na rybu a vrhl se na Elliota s řevem: „Přestaň se mi takhle pošklebovat!“

Elliot zkusil uskočit, ale chodidlo se mu zapletlo kolem nohy židle. Ronnie zabořil nůž do sokova břicha, Elliot pozpátku padl do prosklených dveří na terasu a do třesku skla se ozvalo Emilyino zděšené zavytí.

„Koukej mlčet,“ zařval Ronnie a nůž vytáhl.

„*Ronnie!*“ ječela Emily zoufale.

„*MLČ!*“ opakoval Ronnie a zaútočil podruhé. „*MLČ!*“

Sotva James zjistil, že muž neváhá bodnout znovu, odložil šálek a zacouval do Emilyina pokoje. Ronnie držel velký nůž a vražedně běsnil, takže nebyl čas na pokusy o domluvu. James popadl Emilyinu varnou konvici, jež byla ještě do polovičky plná vroucí vody, vyškubl kabel ze zásuvky a jedním trhnutím zvedl víčko.

Druhý úder vedl na Elliotův hrudník, ale zasáhl pouze ramenní vycpávku saka, protože Elliot se odvrátil. A když se Ronnie rozpráhl potřetí, James vyběhl na terasu a vroucí vodu mu vyklopil přímo na hlavu.

Zasáhl útočníka zblízka; běsnící vazoun zaskučel, pozpátku odklopýtal pár kroků a přitom si svíral obličej. Ovšem zuřivost dokáže převládnout i nad hodně velkou bolestí a James si uvědomil, že na úplné zneškodnění Ronnieho má k dispozici pouze ten zlomek okamžiku, po který je jeho soupeř ochromený šokem. Zatímco Ronnie vrávoral dozadu, James sevřel držadlo varné konvice a praštil ho s ní přímo do obličeje. Plast se rozstříkl na desítky úlomků a Ronnie ztratil vědomí ještě předtím, než sám s dutým žuchnutím přistál hlavou na vydlážděné terase.

James honem vytrhl Ronniemu z ruky zakrvácený nůž a vzápětí se sklonil nad Elliotem a zkoumal rozrůstající se rudou skvrnu na

jeho košili. Emily se chvatně zvedla ze židle a spěchala zpátky do pokoje.

Elliot mávnutím ruky vybídl Jamese, ať se skloní ještě níž, aby mu mohl něco pošeptat: „Zavolej Judith,“ sípal namáhavě. „Policajty z toho vynechte.“

James nejistě přikývl a sáhl Elliotovi do kapsy saka, aby vytáhl jeho mobil. Potom zraněnému prudkým trhnutím rozevřel zakrvácenou košili, až knoflíky lítaly kolem. Rána byla příliš zalitá krví, než aby mohl poznat její závažnost, ale James věděl, že u takových zranění je nejdůležitější zamezit ztrátě krve. Stáhl si tričko přes hlavu, složil z něj látkový čtverec a přitiskl ho Elliotovi na břicho.

„Slyšíte mě?“ řekl a přiložil Elliotovu dlaň na látku. „Mačkejte na to tak silně, jak jenom dokážete.“

„Byla to nehoda,“ hekal Elliot. „Zavolej Judith. S policií nemluv.“

„No jasně,“ utrl se James vztekle. „Ale nejdřív bych snad mohl zkusit, abyste kompletně nevykrvácel, ne?“

Emily zatím zmáčkla tlačítko alarmu u postele a James s úlevou ucouvl od Elliota hned v tu vteřinu, kdy na terasu vběhl ošetřovatel a ošetřovatelka a převzali kontrolu nad situací.

„Ježíšmarjá!“ vyhrkl ošetřovatel při pohledu na Elliota. Vzhlédl k Jamesovi, který držel mobil. „Zavolej záchranku, tohle tady nezvládneme.“

Ošetřovatelka se naklonila nad Ronniem a prohlížela puchýře na jeho opářeném obličeji, zatímco James vyťukával číslo záchranné služby. Přitom si všiml, že Emily se zhroutila na podlahu vedle postele.

23. V NEMOCNICI

James se děsil, aby nešlo o infarkt, ale chudinka Emily se zhroutila z obyčejného šoku. Jel s ní vzadu v houkající sanitce a držel ji za ruku, zatímco další záchranka vezla Elliota a Ronnieho. Ronnie zůstal pořád v bezvědomí. Elliotova ztráta krve vypadala sice dramaticky, ale posádka sanity tvrdila, že rána skoro stoprocentně není smrtelná.

Na moderně vybavené pohotovosti uložili všechny tři pacienty na vozíky a odvezli na vyšetření. James zůstal v rušné čekárně nahý do pasu a s prsty zmazanými Elliotovou zaschlou krví. Byl v pořádku, ale dozníval v něm šok a páčila ho kůže na pažích v těch místech, kde ho postříkala vařící voda.

Zatelefonoval Judith, která se objevila během deseti minut v doprovodu Ween. Zatímco Judith odspěchala najít Elliota, Ween zůstala s Jamesem a začala ho vyslýchat. Předtím si neuvědomil, že šedovlasá žena patří mezi právníky Přezivších. Sotva Ween popsal pravdivý průběh sporu, okamžitě ho začala obměňovat.

„Volal někdo policii?“ zajímala se.

James zavrtěl hlavou. „Elliot to nechtěl. Když jsem volal záchranku, řekl jsem, že to byla nehoda.“

„Výborně!“ přikývla Ween. „Kdyby se do toho policie náhodou přece jen zapletla, budeš tvrdit, že jsi byl v koupelně a nic jsi neviděl. Ten domov pro seniory vedeme my a já se postarám, aby nikdo z personálu nevyprávěl nepatřičně. Elliot bude trvat na tom, že šlo o bizarní nehodu. Nesl varnou konvici s vodou a uklouzl a spadl na Ronnieho, který čírou náhodou držel nůž. Ronnie si bude jenom těžko stěžovat, že ho kryjeme, protože pravda by ho dostala před soud za pokus o vraždu, a ta stará děvenka taky nebude mít zájem na tom, aby její syn skončil za mřížemi.“

James nic nechápal. „Proč to všechno děláme?“

„Proč?“ Ween se usmála. „Dokážeš si představit, co by sdělovací prostředky vyváděly, kdyby se dohmátly, co přesně se

stalo? Přeživší donutili sedmaosmdesátiletou stařenku, aby změnila poslední vůli. Dostavil se žárlivý syn a pobodal ředitele komuny. Mohl by se z toho vyklubat skandál celostátních rozměrů a my bychom přišli o miliony dolarů na sbírkách a jiných výnosech.“

„Ale...“ vyjekl totálně zhrožený James.

Ween ho nenechala domluvit a stroze vysvětlila: „Uvědom si jedno, Jamesi: kdyby ďáblové strčili pracky do naší organizace, roztrhali by nás na cucky. Tohle je útok na Přeživší vedený z nejtemnějších hlubin pekla.“

James si připomněl, že je na misi, a honem se snažil vymyslet, co by za daných okolností asi tak řekl anděl. „Možná bych se měl modlit.“

Ween přikývla. „To je dobrý nápad. Pamatuješ si číslo Emilyina pokoje?“

„Osmdesát šest.“

Ween vytasila mobil, zavolala do komuny a začala štěkat rozkazy. „Dva lidé okamžitě zajedou do domova pro seniory North Park, pokoj osmdesát šest. Chci, abyste celý pokoj vydrhli louhem a horkou vodou, a to včetně zahradního nábytku a terasy. Dohlédni na to, abyste našli varnou konvici a sesbírali všechny plastové úlomky. Ne, Lyle, ne, za půl hodiny, *udělej to hned*. Vrátím se s Jamesem. A pokud se vám třeba jen slůvkem ozve policie nebo reportéři, nic nevíte, jasné?“

* * *

Drby v komuně vždycky kvetly. Lauren se doslechla už během večera, že Elliotovi se něco stalo, a pak zakopla o Danu, která zase věděla, že je do toho namočený i James. Než došla do prvního patra, aby si v ložnici udělala domácí úkoly, už o tom mluvili všichni, ale najisto zřejmě věděli jen tolik, že Elliota přijali do nemocnice.

Lauren šla venkovní zkratkou do tělocvičny, když zahlédla Paula a v prosluněné uličce ho zatlačila do kouta.

„Kde je můj brácha?“ zeptala se Lauren. „Proč z toho sanatoria nepřijel s tebou?“

Paul zavrtěl hlavou a předvedl gesto, jako že si zapíná ústa na zip. „Promiň, Lauren. Přísahal jsem, že to je tajemství.“

Paul chtěl odejít, ale Lauren mu zablokovala cestu. „Je můj bratr v pořádku, Paule? *Musím* to vědět.“

„Zraněný není, jestli tě zajímá tohle.“

Lauren však potřebovala slyšet všechno. „A co přesně se tam stalo?“

„Nemůžu ti nic prozradit. Ween mě donutila odpřísáhnout mlčenlivost. Později nejspíš vydají oficiální prohlášení.“

Paul udělal krok kupředu, ale Lauren se před něho opět postavila.

„Nech toho!“ vyštěkl Paul našťvaně.

Lauren zoufale potřebovala vědět, co se děje. Bleskově se rozhlédla, jestli někdo není poblíž, a pak popadla Paula za zápěstí a obličejem ho přirazila ke zdi. Paul byl o dva roky starší než Lauren, ale vyprostit ruku z profesionálního sevření nedokázal. Připadal jí jako docela fajn kluk a nerada by mu ublížila, ale musela přece vědět, jestli Jamesovi nehrozí nebezpečí.

„Musel jsem složit přísahu!“ vyjekl Paul. „Udělej se mnou, co chceš, ale kdybych slovo porušil, Dábel by mi ublížil milionkrát víc!“

Lauren zesílila sevření a Paul vyjekl bolestí. Dělala si starosti, jestli Paul není tak fanaticky pod vlivem Přeživších, že dá přednost zlomené ruce před nedodržením přísahy.

„Prosím,“ žadonil Paul skoro s pláčem. „Prosím, nenut mě, abych porušil přísahu.“

Lauren neměla žaludek ani na to, aby Paulovi zlomila ruku, ani aby mu způsobila problémy s přísahou. Pustila ho a ucouvla.

„Co tě to raflo?“ zavřískl ponížený Paul, který se snažil nevzlykat. „Přece jsem ti řekl, že není zraněný. Co bys chtěla víc?“

„Všechno!“ odsekla Lauren se zoufalstvím, které přeháněla, ale tak úplně nepředstírala. „Taky máš bratra. Tebe by nezajímalo, jestli se něco nestalo Rickovi?“

Citové vydírání zabralo na Paulo víc než ruka zalomená za zády, a Lauren zalitovala, že tuhle taktiku nezkusila jako první.

„Tak jo...“ zabručel Paul a usilovně přemýšlel. „Ween mě donutila odpřísáhnout, že neprozradím, co se stalo, ale nejspíš ti můžu říct, kde James je. Zbytek si pak zjistíš sama. Ale musíš přísahat, že neřekneš, že ses to dozvěděla ode mě.“

Lauren přikývla. „Přísahám jako anděl na věčný utrpení v ohnivém pekle.“

Paula ta přísaha, která u Přeživšího snad nemohla být silnější, neskryvaně uklidnila.

„James je v Elliotově kanceláři.“

„A je tam i Elliot?“

„Ne, ale Ween jo.“

Lauren se usmála. „Fajn, půjdu se za ním mrknout.“

„Radši to nech plavat,“ doporučil Paul. „Ween se z toho pomine. Potrestá tě, jestli tam budeš čmuchar.“

Lauren se rozhodla pro lež, jenom aby Paul měl klid. „Tak jo, chvíli to nechám a počkám, jestli vydají prohlášení. Jsi bezva kluk, Paule. Omlouvám se, že jsem ti ublížila.“

„Tak moc to zase nebolelo,“ broukl Paul. „Ale jestli to uděláš ještě jednou, tak tě nahlásím.“

Paul zamířil na jedno z venkovních hřišť zahrát si basketbal a Lauren si zatím všechno horečně rovnala v hlavě. Ráda by se poradila s Danou nebo Abigail, ale obě byly na řadě s mytím nádobí a Lauren věděla, že v chaotické kuchyni není šance na soukromý rozhovor. A kromě toho, kdyby ji chytili, může se normálně vymluvit, že zaslechla někde zmínku, že Jamese zahlédli vcházet do Elliotovy kanceláře.

Lauren se rozběhla dovnitř obchodního domu a pak směrem ke kancelářím na vzdáleném konci přízemí. Na chodbách bylo rušno a Lauren už dávno zjistila, že pokud se v komunitě člověk nepohybuje chvatně a cílevědomě, hned se na něho vrhne banda zručně ochotných andělů s dotazem, co právě dělá.

Míjela prostorné kanceláře, kde před pár týdny psala test intelligence, ale byly vylištěné. Problém byl v tom, že ještě nikdy se nedostala dál a nevěděla, co čekat za dvoukřídlovými dveřmi, které vedly k soukromým pracovním personálům.

Lauren nejdřív do dveří opatrně nakoukla a pak vešla do konejšivě prázdné chodby s fontánkou a hromadami kancelářského vybavení. Po obou stranách se táhly prosklené výlohy obchodů se zataženými žaluziemi. Kolem kopírky a balíků papíru nakoukla škvírami do kanceláře po své levé ruce. Vtom ji proklál úlek a honem se přikrčila, protože zahlédla Ween, jak sedí za psacím stolem a vede rozrušený telefonický rozhovor.

Lauren trvalo několik vteřin, než se zase zklidnila. Vykoukla přes hradbu balíků s papírem a podívala se pozorněji. Po Jamesovi nebylo nikde ani stopy, takže přešla na druhou stranu chodby a jukla do druhé kanceláře.

James tam ležel na pohovce a zátylkem se dotýkal skla. Lauren měla sto chutí na sklo zaťukat a vylekat ho, ale teď by to nebyl nejchytřejší vtípek. Místo toho se odplížila ke dveřím a vešla do kanceláře. James byl podle všeho čerstvě osprchovaný; měl mokré vlasy a na sobě pouze tenisky a svoje oblíbené džínové odrbané kraťasy.

„Co je?“ šeptla Lauren, když se bratr ohlédl a usmál se na ni.

James jí všechno stručně vysvětlil, držel se jen základních detailů. Nařídil Lauren, ať najde Danu a Abigail a poví jim, že všechno je v pohodě, ale Ween se objevila v kanceláři těsně předtím, než se Lauren stačila vypařit.

„Co tady děláš?“ udeřila na ni Ween tak rozzuřeně, že první slovo připomnělo prásknutí biče.

Lauren okamžitě vklouzla do role nevinné mladší sestřičky a vystrašeně zakňourala: „Bála jsem se, že se mýho bratra zmocnili d'áblové. Přišla jsem se přesvědčit, jestli je v pořádku.“

Ween našťavaně bručela, ale pak se jí bleskově změnila nálada. „No dobrá, beztak jsem chtěla sem nahoru pozvat vaši matku.“

„A proč?“ vyhrkl James.

„Pamatujete si na test inteligence, co jste psali den po svém příchodu do komuny?“

„Teda, když jste se o tom zmínila, tak jo.“

„Zkrátka, s radostí ti oznamuji, že jsi dosáhl vynikajícího výsledku, který bohatě stačí k tomu, aby tě přijali do naší elitní internátní školy v prostorách Archy. Bohužel, v Arše probíhá

rozsáhlá rekonstrukce a škola v současnosti nepřijímá nové studenty. Na druhou stranu by vzhledem k nastalým okolnostem bylo rozumné, kdybys odtud zmizel do doby, než ten rozruch kolem Elliota utichne. Vysvětlila jsem celou situaci Eleanor Reganové a ona souhlasila, že tě do internátní školy Přezívených přijme jako výjimečný případ.“

Jamesovi se to v hlavě doslova vařilo. Byl nadšený, že ho do školy přijali, ale plán mise vycházel z toho, že tam půjdou dva, či dokonce všichni tři agenti společně.

„Páni!“ vyjekl James užasle. „O tý škole jsem už slyšel. To je tedy fakt obrovská čest, ale...“

Ween kysele ztuhly rysy. „Co ale?“

„Nevím,“ pokrčil James rameny. „Nejdřív se na nás vykašlal táta, pak jsme se přestěhovali sem do města, potom do komuny. No, a teď mě posíláte někam daleko do vnitrozemí.“

„Jamesi,“ začala ho chlácholit Ween, „tvoje rodina, to už není Lauren, Dana a Abigail. Máš rodinu andělů, ve které je deset tisíc členů.“

„Já vím,“ přikývl James trucovitě a koukal do koberce. „Víte, ne jako, že bych nechtěl jít, jenom si myslím, že do takový dálky se mi nechce samotnému.“

Lauren svitlo, čeho se James snaží dosáhnout, a nadšeně vpadla do rozhovoru: „A já ten test zvládla taky? Děsně ráda bych taky šla do Archy a dělala tam Jamesovi společnost!“

Ween viditelně znervózněla. Bylo zřejmé, že se jí vůbec nezamlouvá představa, že musí zavolat Eleanor Reganové a požádat ji o přijetí dalšího žáka, ovšem na druhou stranu zoufale potřebovala ututlat skandál kolem Elliota. Když James bude stovky kilometrů daleko někde ve vnitrozemí, obrovsky se sníží nebezpečí, že někomu vyžvaní něco, co by neměl.

Ween se přísně podívala na Jamese: „Pokud teď zavolám do Archy a zkusím je přemluvit, aby přijali i Lauren, vy dva stoprocentně odjedete?“

„A Dana taky?“ vyhrkla Lauren.

„Ne!“ prohlásila Ween s překvapující neústupností. „Je naprosto vyloučeno, že by Dana jela s vámi. V našem hnutí jsme pro ni vyvolili jinou cestu.“

James a Lauren si vyměnili bleskový pohled a měli co dělat, aby se neusmívali.

„Hm, no, s Lauren bych asi jel,“ souhlasil James. „Samozřejmě, jedině pokud to odsouhlasí maminka.“

24. ARCHA

Abigail se zachovala přesně jako matka, která se brání představě, že její děti pošlou do internátní školy vzdálené sedm set kilometrů. Pochopitelně se nakonec nechala od Ween přemluvit, aby Jamesovi a Lauren ten odjezd dovolila.

Přeživší vlastnili malé letadlo, které bylo plně vytížené přepravou zásob, pošty a lidí mezi soukromým letištěm dvacet kilometrů za hranicí Brisbane a Archou. Večerní odlet měl být v deset hodin. Ween ze své moci zasáhla a vykopla jiné dva pasažéry, aby James a Lauren mohli zmizet z města.

Děti teď nevlastnily nic víc než oblečení, co měly na sobě, a pár osobních drobností, jako je kartáček na zuby a deodorant. Ten nedostatek peněz a majetku byl záměrný, protože rodiny Přeživších byly pak naprosto ve všem závislé na komuně, takže pro ně bylo extrémně obtížné sektu opustit a vrátit se zpět k normálnímu životu.

Abigail se nabídla, že je zaveze na letiště. I Dana směla vypadnout z nesmlouvavého pracovního rozvrhu Přeživších a doprovodit je, aby se rozloučila. Seděla na zadním sedadle mercedesu vedle Jamese, zatímco Lauren byla vpředu a na kolenou měla rozprostřenou mapu.

Abigail svůj vůz Přeživším sice nedarovala oficiálně, ale přesto dovolila, aby ho v průběhu minulého měsíce členové komuny používali při vyřizování různých úkolů. Vnitřek byl teď zapatlaný, páchly tam miminkovské zvrátky a v koženém čalounění bylo už dokonce pár děr.

Když vyjížděli z parkoviště, James se ohlédl na komunu; věděl, že sem se už nevrátí. Ať byl na misi kdekoliv – třeba i ve vězení –, vždycky tam byl někdo nebo něco, po čem se mu později stýskalo. Nikdo z Přeživších však v něm podobný pocit nevyvolal. Všichni byli po uši ponoření do života sekty a tak posedlí d'ábly a Archou, že mu na nich ani nemohlo záležet. Bylo vyloučeno cítit něco k lidem, kteří se usmívali jen tehdy, když se to od nich čekalo.

Dana se z vývoje událostí tvářila dost nešťastně.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se jí James.

„Co myslíš?“ broukla Dana hořce. „Když já na misi *nikdy* neudělám nic zásadního. Nakonec budu i odcházet v šedivém tričku.“

Abigail namítla: „Tak bys to neměla brát, Dano. Všichni jsme součástí týmu.“

Dana vztekle vyletěla: „Nech si ty shovívavý kecy, Abigail!“

Lauren se ohlédla přes rameno: „Ale my s Jamesem se *vážně* ptali, ale Ween se nedala zlomit. Tvrdila něco jako, že pro tebe zvolili jinou cestu.“

„To je fuk,“ vrčela Dana sklesle. „Nejspíš si mě vytypovali na velkolepou kariéru u škopku na nádobí.“

„Nikdy nevíš,“ namítl James. „Může to být něco fajn.“

„Mohl by ses na to už *laskavě* vykašlat?“

James se odvrátil a zadíval se okénkem na zapadající slunce.

Když je od letiště dělilo jen asi pět kilometrů, Abigail zastavila u rychlého občerstvení Hungry Jack's a z telefonní budky zavolala Johnovi. Sdělila mu nejnovější vývoj situace, načež John si ke sluchátku vyžádal Jamese.

„Jsi nervózní?“ zajímal se John.

„Trochu,“ přiznal James. „Je to banda magorů a my tam budeme úplně odříznutí od světa.“

„Já vím,“ přisvědčil John. „Ale nezapomeň, že pokud vám někdy bude něco hrozit, prioritou číslo jedna je vaše bezpečí. V takovém případě zabavíte klíčky od prvního vozu, o který zakopnete, a posvíštíte odtamtud, jako by vám za patami hořelo. S Chloe jsme už u Archy byli obhlédnout okolí a pronajali jsme si nepoužívaný ranč asi dvacet kilometrů od ní. Oba tam budeme potřebovat auta, takže zítra hned brzy po ránu vyrazíme a do večera bychom měli být na místě.“

„A co vzájemná komunikace?“ naléhal James.

„Hned se k tomu dostanu. Zrovna teď nám z Melbourne letecky posílají ty miniaturní vysílačky. Technici od ASIS uskutečnili řadu testů, aby se přesvědčili, že zařízení je dost odolné, aby přežilo nárazy a vlhkost uvnitř boty, a vědátři tvrdí, že káplí na to právě.“

„Jak nám ty vysílačky předáte?“

„Vyloučeno, abychom to stihli ještě dnes večer. Archa je neprodyšně uzavřená, ale děti každý den vybíhají ven, stejně jako vy, když jste cvičili před tím obchodákem. Zkus se zdržet za houfem a měj oči i uši otevřené, abys zaznamenal signál nebo schovaný balíček.“

„Jaký signál?“

„To jsme ještě nepromýšleli.“

„Fakt to nezní povzbudivě, Johne.“

„Já vím, Jamesi, omlouvám se. Na téhle misi se všechno dělá hrozně narychlo. A ještě jedna věc. Nezkoušej volat z žádného telefonu v Arše, pokud budeš mluvit o misi. Několik Miriaminých pacientů jí tvrdilo, že Eleanor Reganová má ústřednu napíchnutou. Mluví se i o tom, že štěnice jsou i v kancelářích a ložnicích personálu, takže kdykoliv spolu budete chtít promluvit o misi, tak co nejdříve a pokud možno někde venku nebo ve veřejných prostorách.“

„Jasný,“ řekl James. „Předám tu informaci Lauren.“

„Skvěle!“ prohlásil John. „Hodně štěstí!“

James potřásl hlavou. „Zdá se, že ho budeme potřebovat.“

* * *

Vrtulové letadlo neslo celkem šest pasažérů. James s Lauren se tísnil v třetí řadě sedadel a za hlavou měli přivázané hliníkové přepravky se zbožím. Setmělo se ještě před startem a celé dvě a půl hodiny, po které trval let, svištěli nad sedmi sty kilometry pustiny: černá poušť bez jediného umělého světla, jen místy půlměsíc ozařoval skalnatý obzor.

Vědomí vzdálenosti a izolace spolu s drastickým větráním zavinily, že Jamesovi nepřetržitě běhal mráz po zádech. Rád by Lauren řekl milion věcí, ale těsně před nimi seděli čtyři Přezivší, takže bylo rozumnější mlčet. Sedačky měly rovná opěradla a byly příliš stísněné, než aby mělo smysl snažit se o spánek, takže James se musel spokojit s listováním v časopisech, které letadlo pasažérům nabízelo: v ohmataném katalogu kýčovitých suvenýrů z Archy a

DVD s nejpřínosnějšími projevy Joela Regana, jimž na obalu zářil jeho super bělostný úsměv.

James chvíli listoval stránkami a pak si uvědomil, že sestra mu položila hlavu na rameno a pak rukou podklouzla pod opěradlem a nechala mu ji ležet na holém koleni. James ji přiklopil vlastní dlaní, prsty si propletl s Laureninými a takhle zůstali celou věčnost.

Během posledních sto padesáti kilometrů letu sálala na obzoru oranžová zář. Postupně narůstala, až nakonec bylo možné rozeznat tři gigantické věže natřené zlatou barvou a koupající se ve žlutém světle; mezi nimi se zvedala jedna z největších kopulí na světě. Bylo tam šest menších strážních věží, každá v jednom rohu šestiúhelníkového obvodu, a nad tím vším trčel třicet metrů vysoký kříž, jehož účelem bylo odradit ďábly.

James už samozřejmě viděl fotografie Archy, ale na tyhle monstrózní rozměry ho nemohlo nic připravit. Zčásti to byla pevnost, zčásti pozlátko Las Vegas, a každopádně to byla ta poslední věc, kterou byste čekali uprostřed australského vnitrozemí. James neměl valné mínění ani o Joelu Reganovi, ani o metodě jeho zbohatnutí postavené na vymývání mozku a podvodech, přesto mu ta podívaná imponovala.

Když letadlo stříhlo ostrou začátku, aby se vyrovnalo s přistávací dráhou, Lauren šeptla Jamesovi do ucha: „Tohle je určitě ta *nejšílenější* věc, jakou jsem kdy viděla.“

Malé letadlo sice vzlétlo z krátké dráhy porostlé trávou, ale přistálo na dráze, která by vyhovovala i velkým tryskáčům. Vedle řídicí věže stála dvoupatrová budova terminálu s neonovým nápisem nad proskleným průčelím *Vítejte na mezinárodním letišti Joela Regana*. Letiště vzniklo v osmdesátých letech, v dobách, kdy Regan ještě plánoval udělat z Archy pohádkově výnosnou turistickou atrakci s tisíci hotely, s golfovými hřišti a zábavním parkem à la Disneyland.

Regan později změnil názor a vyhlásil, že Archa je posvátné místo, kam ďáblové nemají právo třeba jen vkročit. Reganovi kritici to zdůvodňovali faktem, že jen velmi málo turistůjevilo zájem strávit dovolenou na návštěvě u náboženské sekty ve vražedném vedru australského vnitrozemí.

V důsledku Reganových nesplněných ambicí teď James, Lauren a ostatní pasažéři museli ujít pořádně dlouhou cestu z letiště do Archy. Vedla je mnoho set metrů dlouhými, přízračně vylidněnými chodbami až do tiché haly, kde byla většina žárovek popraskaná a zaprášený zavazadlový pás se nehnul už nejmíň deset let. Konečně zamířili ven a po široké rampě šli přímo k Arše.

Lauren a James netušili, kam jdou, takže se drželi za čtveřici ostatních cestujících. Prošli mohutnými ocelovými dveřmi a každý z pasažérů se uctivě uklonil hubené ženě s rovnými černými vlasy. James a Laura ji znali z fotografií a věděli, že to je Eleanor, nejstarší dcera Joela Regana, právě ta, kterou všichni přezdívali Tarantule.

Jamese napadlo, že ta přezdívka je nádherně přiléhavá, ale to už je Tarantule šla přivítat osobně. Na sobě měla upnutý černý rolák a dlouhé prsty tenké jako tužky. Správně měla vydávat ježibabí pochechtávání, ale ona se usmála a promluvila s obyčejným australským přízvukem.

„Zdravím,“ pronesla Eleanor. „Vy jste jistě James a Lauren. Blahopřeji k příchodu do Archy.“

Děti s úsměvem potřásly rukou, kterou jim Tarantule nabídla. Vyvedla je z věžičky ven na široký chodník. Archa měla za hradbami celkem šest cest pro pěší. Z každé věžičky běžela jedna směrem k obrovskému čtverci ve středu Archy, kde stál Svatý chrám Přeživších s gigantickou kopulí a třemi pozlacenými věžemi.

Vlastní chrám byl impozantní, ale okolní budovy vypadaly až překvapivě všedně. Většinou byly jedno– až dvoupatrové a postavené v tom nejjednodušším užitém stylu, se střechami z vlnitého plechu a okenními rámy z bílého plastu. Na hony daleko bylo znát, jak je to laciné. James měl pocit, jako by si vyšel do té nejelegantnější restaurace ve městě a zjistil, že na jídelníčku mají jen hamburger a hranolky.

25. RÁNO

„Vstávat, vstávat!“ zahulákala statná ženská jménem Georgie, když vpadla do Jamesova pokoje.

Bydlel tady lépe než v improvizovaných ložnicích brisbanského obchodního domu: bylo tu jen osm postelí s kovovými rámy s uzamykatelnými skříňkami na osobní věci a na konci místnosti sprchový kout a pračka.

James se vykulil z postele s očima zalepenýma spánkem. Dorazil v jednu ráno a svlékl se co nejtíšeji, aby neprobudil ostatních sedm žáků. Všichni chlapci se teď soukali do uniforem, které připomínaly sportovní dres: bílá ragbyová košile, modré kraťasy a modré fotbalové ponožky. Jamesovi to trvalo déle než ostatním, protože si věci musel vyndat ze zamčené skřínky, strhnout z nich spoustu igelitových sáčků a visaček a nálepek.

Oblečený James se zařadil na konec fronty, která čekala na vyčurání v jediné kabince nebo u mušle. Byl poslední na řadě, a i když si ani neumyl ruce, stejně nebyl hotový tak rychle, aby viděl, kam všichni zmizeli.

Ze sousední ložnice se vynořila Georgie. Přimhouřila oči, jako by nevěřila tomu, co vidí, a zahulákala Jamesovi do ucha: „Co, *kčertu*, ještě pořád děláš tady?“

„Nemám rozvrh,“ vysvětloval James. „Nevím, kam jít.“

„Všichni studenti mají stejný rozvrh!“ zařvala a Jamese přitom ohodila sprškou slin. „Padej za ostatními.“

„Ale vždyť jsou pryč.“

„Tak radši koukej držet s nimi krok, pokud nechceš vyfásnout trest! Dolů po schodech, dveřmi ven a na hřiště na ranní cvičení!“

James dosvištěl na konec chodby a dveřmi vpadl do plného slunce. Schodiště za dveřmi ho dovedlo na hliněný plácek za ubytovnou. Ve čtyřech dlouhých řadách tam stálo sto padesát studentů ve věku od deseti do osmnácti let. Všichni měli stejné bílé

košile, ale každá řada měla jinou barvu ponožek a krat'asů podle toho, v jaké budově bydlela.

James se honem zařadil na konec modré řady a ve žluté řadě zahlédl Lauren, která stála o dva lidi víc vpředu než on. Před řady si stoupila Georgie a dva učitelé a začali předcvičovat klasické zahřívací cviky. Začali protahováním a shyby k palcům u nohou a postupně přešli k švihům, dřepům, klikům a výskokům. Mezi každým cvikem museli opakovat krátkou modlitbu:

„Dobré ráno, Pane. Jsme tvoji andělé. Jsme tu pro tebe. Dej nám sílu. Prosíme tě, ochraň nás. Naše duše jsou poctivé. Naše myšlenky jsou čisté. Jsme vůdci. Provedeme lidstvo. Skrze temnotu.“

Deset vět modlitby oddělovalo deset zopakování stejného cviku. Po patnácti minutách hopsání na hlíně James sotva popadal dech. Pokožku měl pokrytou filmem narudlého prachu a v hlavě mu zněly výhradně skandované věty.

Pak cvičitelé dopřáli žákům dvě minuty na zklidnění a vyvedli všechny čtyři řady jednou z věží na ranní běh kolem Archy. James odhadoval, že každé kolečko měří zhruba jeden a půl kilometru. Běželi v řadě mírným klusem a nepřestávali prozpěvovat modlitbu. Na konci kolečka instruktoři zařvali *vpřed*, což znamenalo, že děti mají uběhnout ještě další dvě kola, tentokrát co nejrychleji. James zahlédl Lauren a doklusal k ní.

„Zvládáš?“ zeptal se sestry.

„Bych docela brala dalších pár hodin spánku,“ odpověděla Lauren trhaně, jak dusala teniskami do vyasfaltované cesty po obvodu Archy. „A taky mám plný krat'asy toho prachu.“

James se podrbl na břicho. „Povídej mi o tom. Div se z toho nezcvoknu.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se jeden chlapec, když řada studentů klopýtala prachem zpátky k Modrému bloku. Kluk vypadal na dvanáct, ale ve skutečnosti byl ještě o rok mladší. Měl hranatou postavu a rozplácly nos.

„James.“

„Já jsem Rat.“

James měl problém uvěřit vlastním uším. „Řekl jsi *Rat*, jako *Krysa*?“

„Teda, jmenuju se Rathbone. Ale jestli mi tak někdy řekneš, nakopu ti zadek.“

James se usmál, ale současně byl dost překvapený. Přeživší nevyhrožovali.

„To jsi spolknul jazyk nebo co?“ ušklíbl se Rat, jemuž zřejmě dělalo dobře, že Jamese šokoval.

„Jsem akorát utahaný,“ pokrčil James mdle rameny.

Rat přikývl. „Byl jsi dobrý. Už jsem viděl spoustu nováčků, co se tady z vedra hned sesypali.“

„Jak jsi tu dlouho?“ zajímal se James, když došli pod kovové schodiště.

„Akorát celý svůj život,“ odpověděl Rat. Zpod košile vytáhl svůj kožený náhrdelník. Měl na něm půl tuctu korálků, ale ukázal na ten zlatý.

„Za co je?“ zajímal se James.

Rat se usmál. „To znamená, že patřím do královské rodiny.“

„Ehe?“

Joel Regan si to nejlepším schoval nakonec: „Jsem jeho třiatřicátý a poslední dítě.“

„Super!“

Rat potřásl hlavou, jako by James byl idiot. „Co je na tom suprovýho?“

James opět nevěděl, co říct. Mezitím došli ke dveřím chlapecké ložnice. Hoši se tam svlékali do sprchy, ale Rat do pokoje nevstoupil.

„Jsi teplej?“ zeptal se neomaleně.

James zavrtěl hlavou. „Ani náhodou.“

„Takže se ti líbí holky?“

James se usmál. „Jasně.“

„Nahý holky?“

„Ty mám nejradši.“

„Tak pojď se mnou,“ zazubil se Rat a táhl přitom Jamese za košili.

James se tvářil nejistě. „Co to vyvádíš?“

Rat se ušklíbl. „Nehraj si na citlivku. Bude to jen minutka a přísahám, že se ti z toho ten tvůj mini mozeček zavaří.“

James se snažil horečně vymyslet, co by bylo správné. Na jednu stranu se chtěl chovat vzorně, dokud se tady neorientuje, ale na druhou stranu Rat jednoznačně nebyl průměrný Přeživší spratek s vymytým mozkem. Mohl se z něho vyklubat užitečný spojenec.

„Tak jdem,“ souhlasil James. „Ale nezavaříme si náhodou nějaký průšvih, že ne?“

„Fakticky chceš zůstat nadosmrtní idiot, Jamesi? Budu tam stát přímo vedle tebe. Už jsem to dělal miliónkrát!“

James se nechal od Rata odvést chodbou o pár metrů dál. Otevřel dveře do sžíravě rozpálené místnosti, v níž byl obrovský bojler, ze kterého do všech stran trčely roury a měřidla.

Rat zamířil rychle ke stolu v nejzazším koutě a cestou šeptl: „Mluv tiše!“

Vyhoupł se na stůl a mávnutím vybědl Jamese, ať se k němu připojí. James poslechl a zjistil, že ve výši jeho obličeje je ve stěně kovová mřížka, skrz kterou už Rat dychtivě zíral. James přiblížil oči k otvorům a lapl po dechu.

„Uznej, že to je paráda!“ pošeptal mu Rat.

James viděl do párou zahalených sprch plných děvčat, která bydlela na pokoji přes chodbu. Dívky se smály, myly si hlavu šamponem a přejížděly si namydlenýma rukama po těle.

„Uch,“ zazubil se James, ale přitom mu oči vylézaly z důlků.

„Přece jsem ti říkal, že to stojí za to,“ šeptal Rat.

„Fakt *totálně*, kámo. Tady bych chtěl strávit zbytek života.“

Předvádělo se tam tolik holčičího masa, že James zaboha nevydržel koukat na jedno místo.

Zčistajasna Rat praštil dlaní do mřížky a zavřískl: „*Bacha, úchyl!*“

Než se James stačil vzpamatovat, Rat seskočil ze stolu a letěl ke dveřím. Bylo jasné, že si tenhle žertík předem připravil tím, že mřížku odšrouboval, a ta teď s rachotem spadla do sprchy, čímž vyvolala jekot a hromadný úprk děvčat.

James seskočil ze stolu a běžel na chodbu. Rat za sebou zavřel dveře a přesně v tom okamžiku, kdy James popadl za kliku, zaslechl s ničím nezaměnitelné cvaknutí klíče v zámku.

„Ty svině!“ zařval James a vši silou kopl do dveří. „Okamžitě mě odtud pusť! Udělám z tebe sekanou!“

Rozhlédl se a zpanikařil, protože mu došlo, že útěk nepřichází v úvahu. Houf dívek vřískal ze sprchy nadávky: „Počkej, ty úchyle, tohle si vypiješ!“

O třicet vteřin později někdo zabušil na dveře. Poznal Georgiin hlas.

„Otevři, a hned!“

Zabušila podruhé a James by nad tupostí té ženské nejradši vyletěl z kůže. „To si jako myslíte, že jsem se zamkl sám?“

Jeho dotaz způsobil, že za dveřmi se na okamžik rozhostilo ticho, a pak Georgie začala hulákat.

„Rathbone Regane, okamžitě sem!“

Zřejmě se nedočkala, protože řvala dál: „Nekoleduj si o to, abych si tam pro tebe došla sama!“

Přes dveře James zaslechl nějaký zmatek; skoro to znělo, jako by Rata vyšoupli ostatní hoši na chodbu.

„Byl to on?“ štěkla Georgie.

Normální děti by nepráskaly, ale u Přeživších se učilo, že Ďábel dostane každého, kdo lže nadříceným.

„Rata jsme viděli s tím novým chlapcem, slečno.“

„Do sprch přiběhl teprve před půl minutou.“

Rat začal ječet na své spolubydlící: „Vy podělaný hajzlo—“

„*Rathbone!*“ zařvala Georgie. „Máš už beztak průsvih jak hrom! Chceš snad, abych ti navrch ještě namydčila jazyk? Kde je klíč?“

Rat odpověděl tím, že hlasitě prdnuł ústy do dlaní přiklopených na rty. „Kašlu na to, co mi uděláš, tlusťoško. *Nepatřím* ti!“

„Slečno, našli jsme klíč,“ ozval se jiný chlapec. „Rat ho měl schovaný pod špinavýma boxerkami.“

Klíč se otočil v zámku, Georgie drapla Jamese za límec košile a přirazila ho ke stěně na chodbě. Na podlaze se leskla spousta loužiček, jak mokří kluci běhali ven z pokoje a zase dovnitř, ale teď

už tam byl pouze Rat. Vlasy měl napěněné šamponem a na sobě nic než ručník kolem pasu.

James loul po Ratovi vzteklým pohledem a pak se obrátil ke Georgii: „Slečno, on mě vlákal do pasti.“

„Já vím, že tě tam přilákal,“ přikývla Georgie. „Vím taky, že tě tam zamkl, ale podívej se, jak je veliký. Pochybuju, že tě popadl v pase a vlastnoručně tě vysadil na ten stůl, co?“

„To nevysadil, slečno,“ kníkl James mdle.

„Chci, abyste se oba ihned osprchovali a počkali dole na mši. Počítejte s tím, že vás čeká *přísný* trest.“

„A co snídaně?“ nadhodil Rat.

„Smůla.“

James vešel do ložnice zvlhlé párou, která sem unikla ze sprch. Ostatní chlapci buď končili s oblékáním, nebo už běželi dolů na snídani.

„Díky, že jste mě podrželi, lidi!“ zařval Rat na nikoho konkrétního a odklusal do sprchy, aby si opláchl vlasy.

James ze sebe strhl propocení stejnokroj a šel za Ratem do sprch. Zbyli tam jako poslední a Rat trochu vyděšeně ucouvl ke stěně.

„Měl bych tě seřezat jako psa!“ zavrčel našťvaně James a z poličky si vzal lahvičku šamponu.

„Já se tě nebojím!“ prohlásil Rat, ale když se James k němu přiblížil, zdaleka se netvářil sebejistě. Tiskl se zády na kachlíky, Jamesův hrudník jen pár centimetrů od obličeje.

„Tak do toho, zmlat' mě!“ utrl se Rat na něho vzdorně. „Ta kráva to od tebe čeká a taky nebudeš první.“

James už tolikrát vyletěl a namočil se tak do průšvihů, že poslední dobou se z něho stal mistr v sebeovládání.

„Proč jsi na mě ušil tak pitomou a *zbytečnou* boudu?“

Rat se ušklíbl. „Hele, zmlat' mě, ať to mám za sebou, ale nečekej, že se zrovinka před *tebou* budu plazit.“

James nevěděl, co si o tom klukovi myslet. Je Rat u Přeživších nějaký rebel, nebo mu prostě jen haraší na věži?

„A jaký trest na nás vlastně čeká?“ zabručel James.

„Jé, bude se ti moc líbit!“ zazubil se Rat, otočil se a ukázal mu zadek.

James zděšeně ucouvl při pohledu na slitinu strupů a modřin, z nichž některé byly ještě docela čerstvé.

„Děláš si *srandu*?“ lapl James po dechu; náhle si kvůli té kaši, do které spadl, začal dělat větší starosti než původně.

Rat pokrčil rameny. „Můžou do mě řezat horem dolem, já prostě v lajně stát nebudu. A když tak nad tím přemýšlím, ty jsi navlas to samý, vid’?“

„To samý co?“

Rat se usmál. „Taky *doopravdy* nevěříš.“

„Jak tě to napadlo?“ vyzvídal James nervózně. „Složil jsem slib. Dostal jsem náhrdelník.“

„Náhrdelník možná máš,“ šklebil se Rat, „ale kdybys fakticky věřil, v životě bys nešel se mnou do toho kumbálu s bojlerem, abys očumoval nahatý holky. A teď mi začneš vykládat, že se musíme kát a přijmout trest.“

„Třeba se nechám akorát snadno svést,“ zkoušel to James.

Rat zavrtěl hlavou. „Kdybys byl tak blbej, seděl bych teď na podlaze a z nosu by mi tekla červená.“

„Jen se tolik nekasej, Rate. To se ještě může klidně stát.“

„Jak jsi skončil tady?“

James vysvětlil, že Elliota pobodali a Ween zametá stopy. Chlapci se vrátili do ložnice a začali se drbat do ručníků.

„Toho znám,“ kývl Rat. „Říkali jsme mu Had Elliot, protože je hnusně kluzký. Uvědomuješ si, že ty a tvoje sestra jste první nový ksichty, co se v Arše objevily po třech měsících?“

„Jo, lidi v Brisbane říkali, že tady zrovna probíhá rozsáhlá rekonstrukce, nebo tak něco.“

Rat se zakřenil. „Tys tady něco podobného viděl?“

James si uvědomil, že neviděl. „Tak co se děje?“

„Joel Regan umírá,“ vysvětlil Rat. „Tarantule nechce, aby se o tom dohmatli lidi mimo Archu, protože až můj táta umře, bude to kolosální průser.“

„Proč?“ zajímal se James.

Rat si očividně užíval, že konečně narazil na někoho, kdo je ochotný ho poslouchat. „Celá víra Přeživších stojí na tom, že bůh požádal Joela Regana, ať postaví Archu a zachrání lidstvo. Ale jak nás dokáže zachránit, když bude mrtvý?“

„A jo,“ přikývl James zamyšleně. „Docela chápu, že to je choulostivá věc.“

„A jako by to nestačilo, momentálně zuří bitva kvůli tomu, kdo po jeho smrti převezme velení.“

„Mezi kým?“

„Mezi Susie, čtvrtou manželkou mého otce, a mou nejstarší sestrou Eleanor, teda, Tarantulí. Susie je rozumná, dokonce nenosí ani náhrdelník. Eleanor je její úplný protiklad, ta věří každému slovu v příručce. Říká se, že jestli můj otec umře před vypuknutím apokalypsy, bude to znamení, že ďábel vítězí. A až fakticky umře, polezou z toho všichni po zdi.“

„A to jako proč?“

„Protože až otec umře, dostanou všichni strach, že z pekla povstane Ďábel a zkusí je zabít. No, a navíc tady se bydlí v pevnosti vybavený střelnými zbraněmi, se sklepy plnými výbušninami a municí. To není zdravá kombinace.“

James si vzpomněl, že se od něho čeká, aby věřil systému hodnot vyznávaných kultem. „To přece není možný! *Příručka Přeživšího* tvrdí...“

Rat se rozřehtal. „Jo, jasně, Jamesi. Tvoje víra je buď tenká jako papír, nebo vůbec neexistuje!“

„Tak tohle *není* pravda!“ namítal James nepřesvědčivě, zatímco si natahoval boxerky.

Dělal si starosti. Když ho dokáže prokouknout třináctiletý kluk, kdo další?

„Něco ti povím; když můj táta šel k australský armádě, dali mu test IQ a on shrábl sto devadesát šest bodů. To znamená, že je úředně uznáný génius. A když testovali mě, hádej, kolik jsem měl?“

„Pod třicet?“ zazubil se James.

„Sto devadesát sedm!“ pochlubil se Rat. „Jsem ten nejchytřejší kluk, co jsi kdy potkal a potkáš, tak ze mě nezkoušej udělat blbečka!“

James se nad ironií celé situace neubráníl úsměvu. „Když jsi teda tak chytrý, proč tvůj zadek vypadá, jako by si na něm trénoval kopance celý ragbyový tým?“

Rat pokrčil rameny. „Lidi mi v jednom kuse otloukají o hlavu, že jsem tak chytrý, až mi to je ke škodě.“

26. AUVAJS

Pokud na návštěvě nebyli hosté zvenku, všechny mše Přeživších probíhaly vždy striktně odděleně podle pohlaví. Jamese a Rata zavedli do velkého sálu a přiměli ulehnout obličejem dolů na dřevěnou podlahu doprostřed dvojitého kruhu, vytvořeného ze všech děvčat v internátní škole. James nevěděl, co očekávat, ale Ratova přítomnost ho uklidňovala, protože mladší chlapec tímhle vším prošel už dřív a teď se netvářil příliš vystrašeně.

Mši vedla Georgie, která si vybrala harmoniku a rozbřinkanou akustickou kytaru. Po standardních patnácti minutách tleskání, zpívání a skandování Georgiin hlas zvážněl.

„Archa je místo boží čistoty. Ovšem kdo hřeší v prostorách Archy, zve ďáblы na nejsvětější místo na zemi. Než hřích odpustíme, je třeba ho krutě potrestat. Ďábla je třeba vymrskat z duší všech hříšníků.“

Georgie z kratasů radostně vylovila dřevěnou vařečku a lusкла prsty. Dvě dívky donesly do středu kruhů školní lavici. Když Jamesovi poručili vstát, koutkem oka mžikl po Lauren.

Kolem pasu mu ovinuli polstrovaný pás přichycený suchým zipem, aby bederní páteř ochránili před zraněním, a pak mu kdosi stáhl zadní část boxerek a obnažil mu hýždě. Potom chlapcům strčili mezi zuby kus umělé hmoty, aby si bolestí neukousli jazyk, a donutili je ohnout se přes lavici.

„Je povinností všech dívek, jejichž důstojnost byla poškozena těmito zvrhlými a *chlípnými* chlapci, aby vystoupily z řady a uskutečnily trest,“ prohlásila Georgie a zhoupla se na bosých palcích u nohou.

James se vyděsil, když kupředu pokročilo dvanáct dívek v modrých ponožkách a vytvořilo frontu. Ve sprše jich bylo nejvýš sedm či osm, ale James si s tou ucpanou pusou mohl jen těžko stěžovat.

„Ten starší chlapec je v Arše nový, takže každá jednu ránu,“ rozhodla Georgie. „Rathbone představuje stále nebezpečí, takže každá tři rány. *Začnete!*“

Jamesovi bimbala hlava přes okraj lavice, takže pod ní viděl z děvčat jenom tenisky obrácené horní částí dolů. První přistoupila blíž a vzala si od Georgie plácačku. Ozvalo se ostré prasknutí a lavice se zhoupla na dvou nohách dopředu, jak Rat slízl první ránu.

Než došlo k té třetí, James si všiml, že Ratovi prosakuje koutkem oka slza.

„Odpouštím ti, Rathbone,“ pronesla dívka a přistoupila k Jamesovi.

James se klepal strachy, ale obrnil se vůči první ráně. Při úderu plácačkou sebou zběsile trhl, ale bolelo to míň, než se bál původně.

„Odpouštím ti, Jamesi,“ řekla dívka povýšeně, ucouvla a podala plácačku dál.

Jamesovi ta úleva nevydržela dlouho. Druhá rána ho zbolela víc než ta první a každá následující byla vždy bolestivější než ta před ní.

Když třináctá dívka zasadila na Jamesovy hýždě poslední ránu, Georgie ho hrubě zvedla z lavice a vyšklubla mu roubík z úst. Zatímco dívky odcházely z místnosti na dopolední vyučování, James si strhl z těla polstrovaný bederní pás a vytáhl si kratásky. Všiml si, že dřevěná plácačka, která se válela na podlaze vedle něho, je postříkaná krví, ale když si ohmatal zadek, měl tam jen jeden mírně krvácející šrám.

Ucouvl a podíval se na Rata. Jedenáctiletý chlapec vyfasoval celkem třicet devět ran. Teď bojoval sám se sebou, aby našel dost síly zvednout se z lavice, a po nohách mu přitom stékaly stružky krve.

„Tak vstát, mladíku!“ zavelela Georgie neuvěřitelně samolibým tónem. „Tentokrát jsme z tebe ty ďábly vymlátili, mladý Rathbone!“

Rat se podepřel dlaněmi o lavici, aby se vůbec zvládl napřímít, a James ho popadl za loket a podepřel ho. Chlapec si setřel slzy a vzdorně se na Georgie zamračil.

„Nebolelo to ani trošku!“ zakoktal.

Georgie mu nevěnovala pozornost a přistoupila k Jamesovi, kterého provrtala pohledem.

„Tak tedy, nový studente,“ zavrčela, zvedla krvavou plácačku a zamávala mu s ní přímo pod nosem, „teď jsi jen trošičku ochutnal, co by tě čekalo, když budeš zvát Ďábla do Archy. Odteď budu od tebe vyžadovat *absolutní* poslušnost. Je ti to jasné?“

„Ano, slečno,“ potvrdil James, který jen s obtížemi skrýval vztek.

Při dalším pohledu na Ratovy zakrvácené nohy James zatoužil popadnout tu plácačku a dát Georgie ochutnat její vlastní lék. Sílu na to měl, ale nezapomínal, že když souhlasil s touhle misí, hrozí mu nebezpečí tělesných trestů, a nehodlal jediným šíleným výbuchem zuřivosti zničit šestitýdenní dřinu.

„Dobrááá!“ stáhla Georgie obličej do zlého úsměvu. „A teď vy dva naklušete do výhně.“

James si předem domyslel, že výheň nebude žádná sauna s kouřící vodou a čistými ručníky a dřevěnými lavicemi, a trefil se. Georgie oba hochy dovelkla k plechové boudě poblíž betonových hradeb Archy. Uvnitř se daly napříč udělat nejvýš tři kroky, na zemi byl písek a na něm stály dva kbelíky. V tom prvním byla pitná voda, na jejíž hladině se pohupoval plastový hrneček, a ten druhý sloužil jako nouzový záchod.

James a Rat se zdráhavě vploužili dovnitř. Nebylo tam žádné okno, ale škvírami v plechu pronikalo dost slunečního světla, aby bylo vidět.

„Rozjímejte nad svými hříchy!“ štekla Georgie přísně.

Plechové dveře s třesknutím zapadly na místo a pak na nich cvakly dvě venkovní zástrčky. Když Jamesovi vnikl do plic spalující žhavý vzduch, okamžitě zpanikařil.

Rat si všiml, jak James lapá po dechu, a rázně mu poručil: „Uklidni se.“

„Nemůžu dýchat.“

„Tak se po malých kouskách nadechuj, aby si plíce na to horko zvykly,“ poradil Rat a pohladil Jamese po rameni, aby ho uklidnil.

„Budeš v pohodě. Hlavně se nepřibližuj moc blízko k plechu; usmažil by ti kůži.“

Zatímco James poslušně dýchal pořád hlouběji, Rat si vyzul tenisku a obracel rozpálený písek, aby aspoň část podlahy byla chladná, že se na ni dalo posadit.

„Jak dlouho tady uvnitř zůstaneme?“ hekal James.

„Dokud v jednu neskončí vyučování.“

„To je pět hodin!“ děsil se James.

Napodobil Rata a obrátil žhavý písek, načež si lehl na bok, aby se krutě rozbolavěným zadkem nedotýkal špíny. Vzpomněl si na utrpení, kterým prošel během základního výcviku, a v duchu si začal prozpěvovat slogany, které tehdy skandovali:

Je to tvrdý, ale cherubové jsou tvrdší. Je to tvrdý, ale cherubové jsou tvrdší.

Pobaveně se usmál nad tou ironií; uvědomil si totiž, že tohle je technika kontroly mysli zase u CHERUB. Ovšem podobnost mezi tvrdým režimem v kampusu CHERUB a v Arše Přeživších byla pouze vnější: každý, kdo vstoupil do jednotky CHERUB, přesně věděl, k čemu se upisuje, a chtěl-li odtamtud odejít, stačilo prostě požádat.

Za pár minut už James dovedl svoje dýchání k normálu a vypil tři hrníčky vody, aby doplnil tekutiny vypocené během ranního běhu.

„Hele,“ ozval se Rat, jenž kvůli tomu vedru mluvil hodně pomalu, „tohle všechno jsem zavinil já. Asi ti dlužím laskavost. Řekni si, co chceš, cokoliv.“

James se ušklíbl. „Co *přesně* mi může nabídnout nepřizpůsobivý kluk s rozmašírovaným zadkem?“

„Víc než si myslíš!“ namítl Rat rozhořčeně. „Jako jedno z Reganových dětí mám docela váhu, a když špitnu do správného ucha, může ti to život tady hodně moc usnadnit.“

James se snažil vymyslet něco, co by bylo přínosné pro misi i bez toho, že by jeho cíl vyšel najevo.

„Tak fajn, ty šlechtici,“ kývl nakonec. „Hádám, že tady máme pracovní povinnosti stejně jako v Brisbane, vid’?“

„Jasně, vyučování je do jedny a pak se maká až do večere.“

„A nemohl bys pro mě a mou malou sestru zařídit nějakou ulejvárnou? Třeba kancelářskou práci místo drhnutí hajzlů nebo dřiny v prádelně.“

„Bez problémů,“ potvrdil Rat a zaskočil Jamese svou sebejistotou. „Ztratím slůvko u své nevlastní matky Susie. To je tátova čtvrtá manželka. Je to druhá nejmocnější osoba v Arše, víš, hned po Tarantuli.“

„A co tvoje vlastní maminka?“ vyzvídá James.

Rat si přejel prstem kolem dokola krku, jako by kreslil oprátku, a vydal dávivý zvuk. „Moje mamka neskousla ty další ženský, co to s nimi otec táhl. Hráblo jí a nakonec se oběsila.“

„*Kristepane!*“ vyjekl James. „To je mi líto.“

„Zdaleka ne tolik jako mně,“ ujistil ho Rat. „Ty máš venku rodinu. Když budeš hodně prudit, vykopnou tě a ty půjdeš bydlet k tátovi nebo tak. Jenomže já tady musím tvrdnout až do osmnácti.“

„Copak tvůj otec se nezajímá, co se s tebou děje?“

„Je mu osmdesát dva, k dýchání potřebuje kyslíkovou bombu, má celkem třiatřicet dětí a já mu připomínám magorskou manželku, co si hodila mašli.“

„Fakt pech,“ zamumlal James.

„Dokud mamka žila, bylo to fajn. S otcem jsme jezdili na návštěvy do ostatních komun. Bylo mi teprve pět nebo šest, ale kde jsme se objevili, tam se mnou jednali jako s princem. Na letišti nás vítaly blesky fotoaparátů. Vzpomínám si na komunu v Japonsku, chtěl jsem se chovat normálně a hrát si, ale žádný z ostatních dětí se ke mně ani nepřiblížilo, protože se bály mého postavení. Vždycky mi podaly hračku, uklonily se a zase utekly.“

„Tos tedy spadl hodně hluboko,“ poznamenal James.

„Až na dno. Ted' už jenom překážím. Nejsem Přeživší a jsem moc chytrý, než abych jim skočil na ty hrátky s mozkiem, ale nemám, kam bych šel.“

27. SUSIE

Jak slunce stoupalo výš po obloze, v plechovém přístřešku bylo pořád nesnesitelněji. James vyzkoušel nejrůznější polohy, aby mu bylo pohodlněji: lehl si na bok, na břicho, dřepł si, stoupl, nechal šaty na těle, svlékl se. Jedinou úlevu mu přinášela voda, kterou si lil na košili a oplachoval si s ní obličej.

Naštěstí jim kbelík každou hodinu doplňovala dívka s ducatými tvářemi, která dokonale ovládala všechno to přikyvování a naklánění hlavy k rameni a úsměvy, tak typické pro Přeživší. Každá dodávka vody byla doprovázena sirupově sladkým požehnáním.

„Vypočte ze sebe d'ábly. Bůh vám oběma odpustí.“

Ani jeden z chlapců neměl hodinky, ale Rat strávil v téhle mučírně dost velký kus života, aby uměl čas odhadnout podle postavení slunce. Když usoudil, že do jedné hodiny moc neschází, doporučil Jamesovi, ať se umyje tak dobře, jak jenom mu to omezená zásoba vody umožní, pak ať si nazuje tenisky a připraví se k běhu.

„To vedro mě úplně vyřídilo,“ hekal James. „Nejsem si jistý, jestli zvládnou aspoň chůzi.“

„Radši by ses měl dát do kupy, tedy jestli fakt chceš k práci nějakou tu flákárnu,“ vysvětlil Rat. „Čmajznul jsem pro nevlastní matku pár lejster v kanceláři, takže mi je zavázaná, ale pochop, že mluvíme o manželce Joela Regana. Je kapku magor. Člověk prostě nemůže zaklepat na dveře její pracovny a říct jí *ahoj*, kdy se mu zamane. Musíme ji odchytit u oběda v restauraci za Svatým chrámem.“

James přikývl. „Zkusím to, ale jsem polomrtvý.“

Když dívka přišla otevřít zástrčky, aby je pustila ven, Rat vystartoval tak rychle, že ji doslova odhodil stranou. Na Jamese udělal Rat dojem, protože navzdory dehydrataci a bolesti z krutého výprasku doslova letěl k přízemní budově, vzdálené asi padesát metrů. James se pokoušel s ním udržet tempo a pod oslepivým sluncem přivíral v běhu oči.

Rat to řízl kolem rohu k boku budovy a tam hlučně seběhl po kovových schodech zapuštěných do země. Popadl gumovou kliku a stiskl ji, aby otevřel kovové dveře se žlutočerným symbolem radiace: *Pohotovostní dekontaminační prostor*. Dveře byly tlusté patnáct centimetrů a Rat se musel zapřít oběma nohama, aby jimi vůbec pohnul.

„V tomhle zapadáku znám každý tunel,“ vysvětlil Rat, když za ním James vběhl do ponuré místnosti s nízkým stropem. Na věšácích visely ochranné protiradiační obleky a ze stěn trčely hlavice sprch.

Druhé tlusté dveře zavedly chlapce do chodby, kde na lesklé podlaze zářily světélkující pruhy. Byl tam chlad, což Jamese trochu osvěžilo, zatímco probíhal kolem místností plných zastaralé elektroniky, zásob a ventilačního vybavení.

„Co je to tady?“ překřikl James ozvěnu jejich kroků a dechu.

Rat se ohlédl přes rameno. „Archa je větší, než se zdá navenek. Někde sahá až čtyři patra pod zemi. Je tady dost konzerv, abychom v podzemí přežili roky.“

Archa začínala Jamese děsit. Přeživší v Brisbane byli manipulativní a výstřední, ale neměli podzemní bunkry, obleky na ochranu proti radiaci ani střelné zbraně a nemlátili svoje děti do krve, aby je pak zaživa upekli v plechové kůlně.

Čtyřminutový běh by s Jamesem normálně nehnul, ale tentokrát, byl úplně vyřízený dřív než se dostal ke dveřím výtahu na konci chodby. Ta rozpálená chatrč mu vysála všechny síly a svaly měl nyní ztuhlé a hlava mu třesla.

„Tak fajn,“ začal Rat, když nastoupili do obrovského nákladního výtahu s podlahou od barvy, „až vylezeme, budeš se chovat vzorně. Tohle je chrámová restaurace.“

„Co to je?“

„To je místo, kde elita v Arše baští pořádný dlabanec místo konzervovaných sraček, co dostáváme v internátní škole. Takže se chovej slušně a s nikým nezaváděj ani zdvořilostní konverzaci.“

James čekal něco elegantního, ale když vystoupili, z chrámové restaurace se vyklubala navenek obyčejná kantýna, i když těžkopádné dřevěné stoly musely stát balík a na stěnách visely rádoby umělecké černobílé fotografie.

Chlapci se snažili zamířit ke stolům, ale zastavil je mrňavý mužík v bílé košili a černých kalhotách. „Promiňte,“ zabručel upjatě a nijak neskrýval, že dva kluci ve školní uniformě na něho velký dojem nedělají.

Rat si zpod košile vytáhl náhrdelník a významně zabímbal zlatým korálkem ve vzduchu.

Muž maličko znervózněl a ucouvl. „Och, ano, jistě. Ty jsi Rathbone Regan, vid’?“

„Och ano, to jsem,“ zašpičkoval Rat. „Je tu moje macecha?“

„Obvykle chce jíst sama. Nedělal bych...“

Rat nebral mužíkovu námitku na vědomí a vedl Jamese mezi stoly přímo k pohádkově krásné ženě, která jedla polévku minestrone. Měla dlouhé, tmavé vlasy a pečlivě nalíčený obličej svědčil o tom, že její život se neřídí zběsile přeplněným programem Přeživších.

„Ahoj, Rate,“ pozdravila Susie. Měla americký přízvuk a z hlasu jí při pohledu na nevlastního syna čísela směsice podezíravosti i potěšení. „Nechcete se vy dva posadit?“

James usoudil, že zadek se mu už vzpamatoval natolik, aby na něm mohl sedět, ale Rat zavrtěl hlavou. „Radši zůstanu stát, jestli ti to nevadí.“

Susie se uchechtla. „Propána, kolik jsi jich slíznul teď?“

„Třicet devět.“

„Fuj,“ sykla Susie a podívala se na Jamese. Přitom potřásala hlavou. „Mám dojem, že se mu to skoro líbí, Jamesi. Je trochu masochista.“

Jamese by zajímalo, jestli v tom není špetka pravdy. Rat ho ve sprchách přece skoro nutil, ať mu dá nakládačku.

„Mně se to *nelíbí!*“ vybuchl Rat vztekle. „Akorát chci, aby lidi nezapomínali, že výpraskem u mě ničeho nedosáhnou.“

Restaurace byla zcela samoobslužná, ale Susie její vysoké postavení zajišťovalo číšníka. Muž byl oblečený stejně jako ten otrava u dveří.

„Obtěžují vás ti dva, paní Reganová?“

„Vypadám snad, že mě někdo obtěžuje?“ zahulákala Susie; Jamese ten nečekaný výbuch hněvu vyděsil. „Zeptejte se chlapců, co si dají k jídlu, a koukejte jim to donést!“

Vzhledem k tomu, že v restauraci se obsluhoval každý sám, neměli k dispozici jídelní lístek, takže James ani netušil, co nabízejí. Nechal tedy na Ratovi, aby pro oba objednal hamburger s hranolky, zmrzlinový pohár a pepsi.

„A Ratovi doneste nafukovací kruh, ať se může posadit!“ dodala Susie a James se při té představě zazubil.

Susie ničím nepřipomínala žádného z Přeživších, ale díky své vášni pro luxusní oblečení a šperky vypadala přesně jako typ ženy, která pověsí na hřebíček kariéru modelky jen proto, aby se pár týdnů po svých dvacátých třetích narozeninách vdala za pětasedmdesátiletého miliardáře.

„Odkud víte, jak se jmenuju?“ vyhrkl James.

„Tvůj příjezd znamenal pro naši maličkou komunitu pořádně velkou novinu, Jamesi.“

Rat si všiml, že Susie dojedla polévku, a vycítil, že už mu nezbývá moc času. „Přišel jsem tě požádat o laskavost,“ řekl.

„Že se tomu ani nedivím,“ ušklíbla se Susie.

„Echm,“ ozval se číšník.

James se ohlédl a překvapeně zjistil, že číšník drží nafukovací gumový kruh. Původně myslel, že Susie vtipkuje, ale restaurace jich podle všeho měla několik k dispozici právě pro čerstvě seřezané Přeživší.

Rat se zakřenil a opatrně se spustil na kruh. Dával si přitom velký pozor, aby nejcitlivější místa zadku vůbec nezatížil. Chvilku nato se na stole objevily burgery, hranolky a obří džbán pepsi. Vypadalo to lákavěji než cokoli z toho, co James jedl ode dne, kdy se před měsícem odstěhovali do brisbanské komunity.

„Tak o jakou laskavost ti jde?“ broukla Susie a zvedla se k odchodu. „Vyklap to, nemám na tebe celý den.“

„James potřebuje vymyslet pracovní úkol,“ objasnil Rat. „Rád by něco, při čem by se neráchal v záchodech nebo si nestrhl záda.“

„A moje sestra taky,“ pospíšil si James a trochu ostýchavěji dodal, „jestli to teda nevádí.“

„A co z toho budu mít?“ usmála se Susie a přitom si přes rameno přehodila mrňavý batůžek Louis Vuitton.

„Dřív nebo později budeš potřebovat, abych pro tebe v kanclu štípl další zálohový disky nebo papír,“ šeptl Rat.

Susie se nervózně rozhlédla. „A co kdybys to rovnou vykřičel do celého světa?“

„Ale úplně nejlepší,“ šklebil se blaženě Rat, „je to, že jakmile se začneš montovat do nových přírůstků, Tarantule se zadusí vzteky.“

Tahle poznámka vyvolala u Susie širokánský úsměv. „To je fakt, vid’? Tak dobrá, udělám pár telefonátů a o vás dva se postarám.“

Rat ukázal na jídlo. „Jestli mám tohle všechno sníst, prošvihnu odpolední mši.“

„Budu tě krýt,“ přikývla Susie. „Pověz jim, že jsem vás pověřila nějakou prací. Pochutnejte si a snažte se *výjimečně* do ničeho nenamočit.“

Susie zamířila pryč a James se uznale zazubil na Rata. „To bylo suprový, Rate. Díky.“

„V pohodě, kámo. Nemáš páru, jak je bezva, že si konečně můžu promluvit s příslušníkem lidský rasy.“

28. PRACOVNÍ ÚKOLY

Jediným překvapením prvního dne v Arše byl pro Lauren ten krutý výprask, který potkal Jamese a Rata. Škola Přeživších vyučovala normální předměty ve třídě vybavené klimatizací a počítači a moderními učebnicemi, ačkoliv od vnějšího světa studenti byli odříznuti: počítače neměly napojení na internet, nebyla tu žádná televize, časopisy ani noviny. Zato se kladl velký důraz na mechanické šprtání celých pasáží z *Příručky Přeživšího* a každý, koho zajímaly světové události po první světové válce, měl velkou smůlu.

S Jamesem Lauren neměla šanci promluvit, proto nechápala, proč ji už po půl hodině odvolali z její práce v kuchyni. Dostala příkaz odevzdat gumové rukavice a pak se přesunula k luxusnější práci kancelářské asistentky. Zjistila, že spolu s ní tam pracuje Rat. Její hlavní povinností bylo nosit spisy, předávat vzkazy a vařit dospělým kávu.

Nejhorším z minusů života v Arše bylo jednoznačně jídlo. K obědu byl hrudkovitý těstovinový salát s černými olivami, které Lauren nenáviděla snad nejvíc na světě. Večeři tvořil pečený brambor usazený v loužičce pečených fazolí a následovaný vanilkovou zmrzlinou a čtverečkem piškotu, který měl všechny chuťové vlastnosti molitanu. Jako obvykle tu k pití byla spousta přeslazeného pomerančového džusu a koly, aby mládeži neubyla energie.

Škola nedávala domácí úkoly, takže po první večerní mši Lauren chvíli hrála kuželky a basketbal, ale pak ji seznámili s několika hrami tvořenými divným poskakováním a prozpěvováním říkadel. Ostatní dívky byly zdvořilé a zahrnovaly novou spolužačku objetími a lichotkami, ale ta slova i úsměvy byly prázdné. Lauren si začala představovat, že kdyby všem mohla sloupnout obličej, objevila by armádu robotů s blikajícími diodami a mikročipy v lebkách.

Laurenino druhé ráno v Arše začalo hulákáním krátce po východu slunce. Zaplavila ji hrůza a honem rozlepovala ospalé oči. Režim Přeživších byl nelítostný a Lauren bylo jasné, že příležitost k odpočinku nedostane dřív, dokud se za šestnáct hodin nevrátí do postele. Ke všemu neviděla možnost, jak pokročit s posláním mise, a děsila se, co je potká v následujících dnech, zvláště když každý pokus udělat něco mimo lajnu znamenal, že se člověk vystavuje nebezpečí výprasku.

Dívky kolem ní už stačily vyskákat z postelí a soukaly se do špinavé uniformy, ve které sportovaly včera večer.

„Vstávej, ty ospalče!“ křikla na ni zvesela dívka jménem Verity. „Je nový den! Pán pro nás stanovil nové úkoly!“

Její slova připomněla Lauren trapné fráze, co bývají přetištěné v laciných přáních k narozeninám. S největší radostí by bohu doporučila, ať se jde se svými úkoly vycpat, hlavně když ona vyšetří aspoň pár hodin válení se v posteli a koukání na mizerné televizní seriály, což by završila lenivým flinkáním se v kuchyni, kde by si ušlehala svoje oblíbené palačinky zdobené Nutellou a cukrovou polevou.

Ovšem Lauren měla svoje povinnosti, takže si navlékla páchnoucí žluté ponožky a ragbyovou košili, vyčurala se a letěla za ostatními děvčaty na cvičák za ubytovnami. James už tam stál po Ratově boku v řadě Modrých.

Lauren si s Jamesem zoufale potřebovala promluvit, ale dívky a chlapci spali, jedli, učili, modlili se a hráli si odděleně, takže to nebylo snadné. Během cvičení ani při společném kolečku kolem Archy k tomu nebyla šance, ale nakonec se jí to povedlo, když později běhali samostatná kolečka.

„Co zadek?“ optala se Lauren, která naschvál zpomalila, aby se ocitli v zadní části pádící hordy.

James byl úplně bez dechu. „Zadek mám modročerný, ale hůř to vypadá, než bolí.“

„Vážně jsi očumoval holky ve sprše?“

„To je na dlouhý povídání,“ zabručel James, jemuž se nechtělo do podrobností, protože by vypadal jako idiot. „Ale co je důležitější,

ten kluk, s kterým jsme slízli nářez, je syn Joela Regana. Hele, my dva se musíme sejít, abych ti to pořádně vysvětlil.“

„Nejdřív to půjde dneska večer,“ odpověděla Lauren. „Můžeme se klidně vytratit během sportování a zalézt si třeba mezi budovy.“

Zabočili za roh a náhle se ozvalo ostré lupnutí. Lauren se rázem zastavila a začala hopsat na jedné noze, jako by si podvrtila kotník.

James se lekl, že se skutečně zranila. Zastavil se a ustaraně se ohlédl. „Jsi v pořádku?“

Lauren procedila skrz zaťaté zuby: „Ohlídni se, ty hlavo skopová. To byl signál od Johna.“

Dělo se toho tolik, že James dočista zapomněl, že John se jim bude snažit propašovat ty miniaturní vysílačky. Bylo dokonale logické, že se o to pokusí právě tady na rohu, protože běžící studenti před nimi neměli sebemenší důvod se ohlížet a případné běžce za nimi oslepovalo slunce.

Zatímco Lauren seděla na asfaltu a vyzula si tenisku, aby si v hrané bolesti prozkoumala kotník, James se rozhlížel po zemi. U okraje asfaltového chodníku zahlédl zlatou krabičku od cigaret, která uprostřed té pustiny rozhodně neměla co pohledávat.

James si uvědomil, že to lupnutí způsobilo nějaké zařízení, které vystřelilo krabičku od dvou balvanů, vzdálených pár metrů od cesty. Honem po krabičce chňapl, bleskově z ní vyhákl vlasec, kterým by krabičku přitáhli zpět, kdyby se něco zvrtilo.

Pak chvatně schoval krabičku do kapsy kratšů a v duchu se nestačil divit, jak je možné, že vystřelila přesně ve chvíli, kdy tu byl on s Lauren. Na dlouhé dumání však nebyl čas, protože zpoza rohu se zrovna vynořil učitel se dvěma opozdilci.

Lauren stála na jedné noze a opírala se o hradbu Archy; učitel s knírkem se zastavil a usmál se na ni.

„Copak se děje?“

„Nějak blbě jsem došlápala a vymkla si málem kotník... Ale asi to nebude nic vážného.“

Dana vklopýtala do obchodního domu po ranním běhu kolem budovy. Vždycky doběhla o půl kola dřív než ostatní děvčata a teď ji překvapilo, že před sprchami na ni čeká Abigail.

„Celý den budu pracovat mimo,“ vysvětlila Abigail chvatně. „V tom skladišti se maká jako o život. Tohle jsem včera večer dostala od Michaela.“

„Kdo je Michael?“

„Náš kontakt v ASIS, když teď John a Chloe odjeli k Arše.“

Abigail podala Daně bílý obdélníkový proužek, který připomínal záložku do knihy.

„Jo, to mi bude sakra moc platný,“ broukla Dana trucovitě. „Jen doufám, že James s Lauren ty svoje dostali taky v pohodě.“

„Podle všeho strhli rozpočet, protože k tomu ASIS použilo dálkově řízené vozítko s videokamerou a hydraulickou puškou.“

Dana se pousmála a potřásla hlavou. „James Bond by umřel závistí.“

Mezitím skončily další dvě běžkyně a mířily do šaten. Zatímco Abigail se obrátila a spěchala pryč, Dana vykouzila svůj nejlíbeznější úsměv člena Přeživších.

„Bezva výkon, holky.“

„Díky, Dano,“ usmála se Eve a odhodila si dlouhé zrzavé vlasy z čela.

Dana nešla hned do sprch, ale zamkla se na záchodě v kabině. Posadila se a ze sáčku vytáhla vysílačku. Byla ohebná, silná necelý milimetr a pět centimetrů dlouhá. Vzadu měla solární panel jako kalkulačka a dvě tlačítka on/off a jedno, kterým se aktivovalo spojení.

Dana rozložila úzký papír s návodem:

Ultra nízká spotřeba, multispektrální vysílačka.

Dosah: do 2 km.

Výdrž baterie: 2 hodiny

Dobíjení solárním panelem: 12 hodin

Rychlé dobíjení: 15 min. ostrého slunečního svitu zajistí 10 min. pohotovostního vysílání/příjmu.

Šetřte baterii a přístroj nechte ve stavu off, když je mimo provoz.

Dobu spojení omezte na minimum.

Dana instrukce zmuchlala a strčila si je do pusy. Když je rozžvýkala na mokré chumel, vyplivla je do záchodové mísy a spláchla.

S pocitem marnosti si vyzula tenisku, odloupla vložku a vysílačku schovala pod ni. Dana excelovala ve všech oblastech výcviku CHERUB na výbornou, ale přesto na žádné své misi nikdy nedosáhla velkého úspěchu.

Nechtěla Jamese a Lauren nenávidět; byli to dobří agenti a bezva kamarádi, i když James býval občas až moc sebestředný. Ale ona musí tvrdnout tady v obchodáku, zatímco oni v Arše slíznou všechnu slávu, nemohla si pomoci a užírala se závistí. Zvlášť Lauren: ta už měla modré tričko, a bylo jí teprve jedenáct, prokristapána!

Kdosi zabušil na dveře a pak se ozval Evin hlas: „Je ti dobře?“

Dana zaskřípala zuby. Přeživší nedopřáli člověku ani pět minut samoty na záchodě, aby se neujišťovali, že nemá negativní myšlenky.

„Utírám si zadek!“ sykla Dana podrážděně; přemáhala vztek a honem si nazouvala tenisku.

„Och,“ vydechla Eve, kterou ta popisná informace vykojila. „Jenom jsem ti měla vyřídit, že Ween nás chce po škole vidět, takže dnes vynech svůj pracovní úkol.“

Dana nezapomněla na Laureninu poznámku, že Ween má s ní nějaký plán, ale byla příliš cynická, než aby v tomhle směru živila nějaké naděje. Vyplázla na Eve za dveřmi jazyk a ukázala jí fakáč, načež zvesela odpověděla: „Dík za zprávu, Eve. Už se na to těším.“

James se trochu poptal a zjistil, že výprask dřevěnou plácačkou jen vzácně postihne studenta, který problémy sám aktivně nevyhledává. Většina z jeho spolubydlících byla ve zdejší škole už roky a většinou jen párkrát slízli standardní trest deseti dvanácti úderů. Pravda, výprask dřevěnou plácačkou znamenal pro Jamese bolestivé a šokující uvítání v Arše, ale na druhou stranu položil základ jeho cenného přátelství s Ratem.

Druhý den po dopoledním vyučování, ubohé náhražce oběda a odpolední mši mířil James za pracovním úkolem už mnohem sebevědoměji; na sluncem zalitým chodníku potkal svého šéfa Ernieho.

„Zdravíčko, partáku!“ zatleskal Ernie šťastně.

„Hej!“ odpověděl James nadšeně.

Ernie byl rtuťovitý šedesátník, který prodal dům, vykašlal se na houf svých nezvladatelných pubertáků a přepnul na životní styl přeživších. Skvěle by se vyjímal na jejich reklamním poutači: pohledný, do bronzová opálený, s huňatým knírkem. Přesně ten typ chlápka, kterého vyberou do role vlídného dědečka v televizní reklamě.

Ernie měl na starosti dodávku, kterou vozil dopisy a balíky na poštu do městečka s jediným obchodem, jež leželo sto kilometrů východně od Archy. Nikdy předtím neměl pomocníka a netušil, proč ho tak náhle dostal, ale Ernie nebyl typ, co do všeho vrtá. Naopak, byl rád, že mu James dělá společnost.

Dodávka parkovala pod přístřeškem parkoviště, kde stály dva tucty osobních aut i firemních vozidel, včetně bentleye Joela Regana a neprůstřelné limuzíny, ve které jezdíval na veřejná shromáždění, když na tom byl ještě zdravotně líp.

Pytle s poštou sem z přilehlých kanceláří sjížděly plechovou rourou. James a Ernie vždycky popadli dva naráz a házeli je do ložného prostoru dodávky. Pak se Ernie posadil za volant, a sotva projeli nákladními vraty ve věži, přidupl plynový pedál až k podlaze.

Ernie tvrdil, že na pět set kilometrů daleko není jediný radar na měření rychlosti, a svištěl vpřed stopadesátkou, což bylo maximum, které dodávka mohla zvládnout delší dobu bez trvalé újmy.

Když tak rachotili a poskakovali po šeredně popukaném asfaltu, James si hověl na sousedním sedadle, ve zpětném zrcátku sledoval gejzír prachu, který rozvířili. Bylo fajn na pár hodin vypadnout z přísného řádu a odfrknout si; jen škoda, že nesměli mít rádio, protože k dokonalosti tomu fakt chybělo už jenom pár bezva písniček.

29. VÝLET

„Posaďte se,“ mávla Ween směrem k pohovce u zadní stěny své kanceláře.

Dana a Eve, stále ještě ve školních uniformách, se spustily na molitanové polštáře.

„Joel Regan věří, že klíč k přežití budou po apokalypse představovat právě ženy,“ začala Ween, jež se opírala lokty o psací stůl a zkoumavě hleděla na obě patnáctileté dívky. „A jsou to také ženy, kdo zastává většinu vedoucích funkcí v Arše i v naší komuně. Naše mše a obřady řídí výhradně ženy. Po období temna se právě dívky jako vy stanou základním kamenem naší nové civilizace: budou z nich matky, manželky a vůdkyně.“

Dana strávila u Přezivších už dost času, aby věděla, že podobné lichotky vždycky vedou k zadání úkolu.

„Mrzí mě, že jsi nemohla do internátní školy v Arše se svými sourozenci, Dano. Eve, ty jsi dost inteligentní, abys tam chodila s nimi, ale odvádíš tady fantastickou práci s našimi nejsložitějšími případy dospívajících rekrutů. Bez tebe bychom se zkrátka neobešli. Vyhledali jsme však speciální projekt, který vaše nadání dokonale využije. Potvrá sice jenom pár dní, ale obě si vysloužíte uznání u nejvyšších představitelů Archy.“

Dana mžikla na Evin vzrušený obličej. Připadalo jí k nevíře, že by někdo tak bystrý jako Eve dokázal mít v malíčku všechno to manipulativní umění sekty i bez toho, že by prokoukl, že stejným způsobem je zmanipulovaný i on sám. Nicméně Danu zajímalo, o co jde, a sama se neubránila mírnému vzrušení. Možná to nakonec nebudou jenom James s Lauren, kdo na téhle misi sehraje důležitou roli.

„Přezivší jsou rozsáhlá organizace,“ pokračovala Ween. „Naše finanční závazky jsou stejně obrovské. Nově budovaná Archa v Nevadě vyjde na sedm miliard dolarů a plánované Archy v Evropě a

Japonsku budou vyžadovat koupi obrovských pozemků v zemích, kde je místo drahocenné.

Naše církev zoufale potřebuje peníze, aby mohla tyto projekty dotáhnout do konce, a vás dívky jsme zvolili, abyste nám v tomhle směru poskytli pomoc. Než vám prozradím něco víc, musíte odpřisáhnout, že všechno uchováte v absolutní tajnosti. Skutečný účel své mise musíte utajit dokonce i před svými přáteli a rodinou.“

Ween se natáhla přes psací stůl a zvedla bibli a *Příručku Přeživšího*. „Musíte tyto knihy podržet a složit nejvyšší přísahu.“

Eve si přitiskla obě knihy k srdci a pohlédla na Danu, jako by chtěla říct: *Och, můj ty Bože, tohle je ta nejúžasnější věc pod sluncem!*

„Přisahám na tyto posvátné knihy jako anděl, jemuž by v případě zrady hrozila věčná bolest pekelného ohně.“

Dana si knihy vzala od Eve, a když opakovala Evinu přísahu, snažila se vtisknout svému hlasu co nejvíc vážnosti.

„Nesmíte to prozradit živé duši,“ zopakovala Ween. „Rodičům a sourozencům řekněte, že jedete na krátký kurz do sydneyské komuny.“

„Ale o co přesně při té misi jde?“ zajímala se Dana.

Ween zavrtěla hlavou. „To nesmím vědět, ale žádost přišla přímo od Susie Reganové: dvě dívky, zdatné fyzicky a schopné plavkyně. Pokud obě přijímáte tuhle čest, okamžitě vám zařídím let do Darwinu.“

* * *

Lauren neměla o kluky zájem; připadali jí uřvaní a nechutní, a navíc ji nelákala ani jejich posedlost sporty, ani jejich nechuť se po sportování pořádně osprchovat. To platilo i tenkrát, když její nejlepší kamarádka Bethany nakrátko zešilela a začala chodit s klukem, co se jmenoval Aaron – a z pusy mu pořád byly cítit sýrové a cibulové čipsy – nedala se přemluvit na dvojité rande.

Lauren proto dost zaskočilo, když si uvědomila, že Rata bere. Na jedenáct let byl velký, špičkou nosu sahal Lauren přesně do výšky očí a ona měla kdovíproč dojem, že přesně tak je to správné.

Byl hezký, pokud se nepočítal rozplácly nos, očividně chytrý, a způsob, jakým vedl předem ztracenou bitvu za svou nezávislost, mu v Laureniných očích dodával na hrdinskosti a současně i zranitelnosti. A co bylo nejdůležitější, s Ratem byla bezvadná legrace.

Lauren se poctivě věnovala práci, vyřizovala vzkazy, obsluhovala fotokopírku a vůbec se chovala jako poslušný malý Přezivší, zatímco Rat v jednom kuse šaškoval. Dvě sešívačky se v jeho rukou změnily na dva ňafající psy, kteří hopsali po stole, prděli a snažili se souložit. A svoje tvrdáctví Rat demonstroval sázkou s Lauren, že špičkou jazyka se dotkne rozpálené žárovky stolní lampy a vydrží to deset vteřin. Nevydržel ani tři a už letěl k nádržce s vychlazenou vodou. A taky okázale flusnul do kávy pro vypaseného účetního, který seřval Lauren kvůli tomu, že mu přinesla nesprávný spis.

Jasně, všichni kluci se vytahují a snaží se upoutat pozornost, ale Rat byl mnohem snesitelnější, protože jeho postavení psance znamenalo, že se za ním netáhne banda idiotských kámošů, co by ho hecováním přiměli zajít příliš daleko.

Když se přiblížila šestá, a tedy konec jejich pracovní doby, Rat přišel za Lauren s tenkými koženými deskami. „Jak by se ti líbilo poznat *Le Grand Fromage*?“

Lauren se ušklíbla, protože věděla, že to přeneseně znamená *velký šéf*. „Joela Regana?“

Rat přikývl, rozevřel desky a ukázal čerstvě vytisknuté dopisy a šeky, naštosované do otvorů světlých kapes.

„Tohle musí podepsat můj otec. Odnes to do jeho sídla, zaklepej na dveře pokoje a počkej u postele, než to vyřídí.“

Lauren nadšeně přikývla. Uvědomila si, že cesta do sídla a zpátky ji nejspíš zdrží natolik, že propásne večeři, ale slyšela už tony historek o mega přepychovém domě Joela Regana a osobní setkání s ním nechtěla v žádném případě propást.

Rat, který zřejmě dokonale znal každíčký tunel a každou místnost v Arše, jí na zadní stranu firemní vizitky nakreslil pláněk. Cesta začínala sestupem po točitém schodišti až dvě patra pod zem a

pak pokračovala stovky metrů úzkými chodbami, kterým se na stropě srážela vlhkost a na jejichž stěnách rašily koláče plísně.

Chodba končila u těžkých dveří, jež povolily až po několika vteřinách plných obav, kdy Lauren myslela, že na jejich otevření nemá dost síly a bude se muset zase vrátit. Dveřmi vstoupila do luxusního interiéru sídla.

Nebyly tam žádné hrubozrnné tapety, vrčící ventilátory klimatizace ani hektary nafialovělých nátěrů stěn, jež převládaly ve zbytku Archy. Široká chodba byla obložená mramorem a vzduch byl provoněný vanilkou. Po jedné straně běžela dvacet centimetrů široká stružka, v níž zurčela voda, a v plujících skleněných miskách tam poskakovaly čerstvé bílé květy.

Lauren viděla, že Rat na svém plánu namaloval šipku doleva a hned po ní dlouhý oblouk. Oblouk byla rampa zvedající se vzhůru. Jedna stěna byla prosklená od podlahy až ke stropu a nabízela vyhlídku na venkovní lázně. Druhá stěna byla ověšená obrovskými obrazy. Lauren nebyla žádný fanda do výtvarného umění, ale dokonce i ona si uvědomila, že obraz s šířkou tři metry a Picassovým nápadným podpisem v dolním rohu musí stát miliony.

„Hledáte něco, mladá dámo?“

Lauren zvedla hlavu a spatřila Asiata v obleku s vestou, jak se naklání přes chromované zábradlí.

„Jsem z kanceláře,“ vysvětlila Lauren, která si ve své uválené ragbyové košili a příliš velkých šortkách náhle připadala jako hadrnice.

„Áááá,“ protáhl muž. „Kdepak zůstal Rathbone?“

Lauren při odpovídání zabočila na schodiště a začala stoupat po přepychově hlubokém koberci. „Zdržel se u zařazování spisů, takže poslali mě.“

Komorník kráčel před Lauren. Ruce v bílých rukavičkách měl stále sepnuté za zády s výjimkou okamžiků, kdy s okázalou poklonou otevřel mohutné javorové dveře a nechal Lauren projít.

Dvojice zahrnula za několik rohů a prošla paterými dveřmi, než se ocitla ve zšeřelé místnosti. Závěsy na dvou obřích oknech byly zatažené. V temném koutě stálo lůžko a na něm seděl dýchavičný stařec v hedvábném pyžamu.

„Vaše korespondence, pane!“ oznámil komorník důstojně a podíval se na Lauren. „Počkám venku a doprovodím tě zpět.“

Když se Lauren přiblížila k Joelu Reganovi, ucítila závan dezinfekce; všimla si, že starci běží do nosu kyslíková hadička.

„Ty jsi určitě Lauren,“ zasípal Regan.

Lauren překvapilo, že Regan o ní ví, a zřejmě to bylo znát.

„Stokrát můžu mít podlomené zdraví, ale pořád ještě držím se vším krok... Pojď blíž.“

Lauren přistoupila k lůžku a Joel kolem ní ovinul paže v hedvábí a přitáhl si ji do náruče. Hnusilo se jí to, protože na obličeji měl strniště a pyžamo mu matně páchlo nemocí.

„Jsi rozkošný anděl,“ prohlásil Joel, když Lauren zase pustil. „Cítím v tobě velkou sílu a oslnivou budoucnost.“

„To je *nádhera*, poznat vás takhle osobně,“ vrkala Lauren, protože věděla, že od správného Přeživšího se to očekává.

Přitom však nedokázala myslet na nic jiného než na ten smrad a na ubohé a promarněné životy tisícovek Přeživších na celém světě.

„Brýle a pero,“ zabručel Regan a ukázal na noční stolek.

Když mu je Lauren podala, Regan si nasadil brýle na kořen nosu a pomalu začal vytahovat dopisy a šeky z kožených desek. Třesoucí se rukou každý papír podepsal a netrpělivě odmávl Lauren, když se předklonila, aby mu podepřela psací podložku.

Náhle se bez zaklepání otevřely boční dveře a k posteli se vztekle přiřítla Susie Reganová. Popadla podepsané dopisy a začala je prohlížet. Lauren se zatím se Susie nesetkala, ale okamžitě ji poznala podle fotografií.

„Čteš to vůbec, Joeli, nebo zkrátka podepíšeš všechno, co ti podstrčí?“ vybuchla Susie útočně. „Viděl jsi třeba tohle?“

Joel odložil pero a unaveně se podíval na svou mladou ženu. „Zlato, Eleanor ví, co dělá.“

„Vážně?“ ušklíbla se Susie. „Třeba tohle je ověřená plná moc k zacházení s naším podílem v Nippon Vending Industries. Neměla bych aspoň poslat do Brisbane fax, aby to naši lidi poklepli?“

Joel potřásl hlavou. „Naši lidé? Nechtěla jsi říct *tvoji* lidé?“

„Tarantule se mě snaží vytěsnit!“ štekla Susie a poklepávala podpatkem kožené kozačky do parketové podlahy. „Ty možná

umíráš, manželi, ale mě čeká ještě hodně dlouhý život, a až zatřepeš bačkorama, ta tvoje svinská dcerunka mě má v plánu posadit do prvního letadla. Tak tohle mám za všechno? Přeješ si snad, abych zbytek života třela bídu? Chci právo spolurozhodovat o našich společnostech. Jak dlouho ti to mám ještě vtoukat do hlavy?“

Joel si mávl rukou před obličejem. „Bude o tebe postaráno, kvítečku. Eleanor je moje dcera.“

„Jen škoda, že tady nebyla ve čtyři ráno, aby zavolala tvého doktora a otírala ti zvratky z obličeje.“

Joel ukázal na Lauren. „Mohli bychom si to schovat, dokud ta malá neodejde? Je jí trapně.“

„Přestaň přede mnou takhle blbě kličkovat!“

„Už toho mám plné zuby!“ zařval Joel na tak křehkého starce překvapivě silným hlasem. „Potřebuju si odpočinout, aby se mi vrátila síla, a ne aby ses do mě pořád navážela!“

Vzápětí Joel chytil kožené desky a mrskl jimi na noční stolek. Dopisy se rozlétly do všech stran a kožené desky srazily vázu s květinami. Lauren uskočila, když váza třeskla o podlahu přímo u jejích nohou. Najisto počítala s tím, že váza se roztrhne, ale odrazila se od podlahy a voda z ní vyšpláchla.

Lauren honem vázu postavila, instinktivně chňapla hrst papírových ručníků z otevřené skříňky a přidřepla, aby vysušila vodu dřív, než se rozlije do šířky.

„Co to děláš?“ zahulákala Susie, jež svůj vztek obrátila na Lauren. „Požádala jsem tě snad o to? *Vymázni* odtud, ty hnusnej spratku, slyšíš?“

Lauren se prudce napřímila; ten slovní útok ji vyděsil.

„A co dopisy?“ vyhrkla nervózně.

„V kanceláři vyřid', že Susie Reganová je předloží manželovi, až mu bude dost dobře, aby je zvládl vyřídít.“

Lauren přikývla, obrátila se na patě a hnala se ke dveřím. Když sahala po klice, Susie se za ní vrhla a popadla Lauren za zátylek, do kterého jí zaryla nalakované nehty.

„Až budeš mluvit s Ratem,“ vyprskla, „řekni mu, že jestli ode mě bude chtít nějakou laskavost, měl by oted' chodit s dopisy radši sám. A ať je nejdřív donese *mně*!“

„Tak jo,“ přikývla Lauren, která cítila, jak jí pod zkroucenou kůží na krku tepe krev.

„A ještě,“ pokračovala Susie a zaryla nehty hlouběji, „ty koukej držet klapačku, dámo. Jestli se budeš někde vykecávat, co jsi tu právě viděla, *dozví* se to. Zavolám do školy a nechám ti zadek zmalovat tak strašně, že měsíc neuděláš ani krok. Rozumíš mi?“

Lauren přikývla a Susie uvolnila stisk a postrčila ji ke dveřím.

30. KVĚTINY

Dana využila vysílačku schovanou v tenisce, aby Michaelovi podala krátké hlášení o detailech letu, ale pak už musela nasednout do taxíku, který je vezl na letiště v Brisbane. Slíbil, že až přistanou v Darwinu, bude tam čekat tým ASIS a sledovat je na každém kroku, a až se někde ubytují, budou je zblízka hlídat.

V obchodním středisku se Eve vždycky chovala sebejistě: každého zdravila ležérním pokývnutím, upjatě se usmívala a chodila rázně a cílevědomě. Nečekané vybočení z rutiny ji však úplně rozhodilo. V komuně žila od svých osmi let a hlavu měla tak nacpanou d'ábly, anděly a dalšími žvásty Přeživších, že skutečný svět ji k smrti děsil.

Eve panikařila, kam si bezpečně uložit stodolarovku, kterou dostala, aby cestou měla na útratu. Pořád zasypávala Danu dotazy: co na letišti seženou k jídlu, jestli jsou v letadle záchody, jestli jí po fast-foodovém jídle nebude špatně. V přeplněné odbavovací hale těkala očima do všech stran a prosadila si, že se do Dany zavěsí, aby se navzájem náhodou neztratily.

Danu děsně vytáčelo, že Přeživší takhle mrzačí lidi. Když někoho chytanou s batohem drog, jde do vězení, ale sekty mrví děti stejně hnusně jako drogy, a všichni na to zřejmě kašlou.

Přesto ani ta otravná Eve nedokázala uhasit Danino vzrušení z vyhlídky, že se možná konečně dočká zásadního průlomu v misi – a udělá ho ona. Neměla potuchy, čeho se ten výlet na sever týká, ale ta vysoká míra utajení jistě znamenala, že jde o pořádně nečistou akci.

Boeingu 737 trvalo čtyři hodiny překonat vzdálenost z Brisbane do Darwinu, hlavního města řídce osídleného australského státu Northern Territory. Přistáli těsně před půlnocí.

Když dívky zamířily do haly letiště, s sebou jen batůžky s pár osobními věcmi a rezervním oblečením, nějaký muž zvedl kus kartonu, kde byla napsaná jejich příjmení. Měl svalnatou a nadprůměrně vysokou postavu a plavé vlasy stažené vzadu do ohonu.

Dana ten obličej odněkud znala, ale trvalo jí pár vteřin, než si ho zařadila podle fotografií z jiného sledování: byl to ten chlápek, kterého Bruce Norris zmlátil před třemi měsíci v hongkongském hotelovém pokoji.

„Vítejte v Darwinu,“ pozdravil je muž a vztahoval k Eve pravou ruku. „Já jsem Barry, Barry Cox.“

Druhý den ráno se Dana probudila na pohodlném dvoulůžku. V sousedící sprše tekla voda a někdo šel po chodbě. Spustila bosé nohy na dřevěnou vrzající podlahu a zamířila k oknu, aby se rozhlédla po okolí. Byli půl hodiny jízdy od města a sem dorazili v černočerné tmě.

Prudce roztáhla závěsy a vykoukla zaprášenou sítí proti hmyzu na sousední budovu. Zchátralý dům stál jen o třicet metrů dál, oddělený pruhem spečené hlíny plné zrezivělých krámů. Na sousední příjezdové cestě stála zářivě žlutá dodávka s obrázkem satelitu na boku; dole měla nápis *RAYOVY ANTÉNY*.

Dana si pomyslela, že takový život by se jí zamlouval: mírně sešlý dům na kilometry daleko odevšad, kde si člověk může dělat, co chce, a nikdo ho kvůli tomu neprudí. Jednou týdně by se vypravila na velký nákup, v garáži by zvedal činky pohledný přítel a ona sama by kašlala na všechny a jen by ležela v knihách. Dva tři psi, *stoprocentně* žádné děti...

Dveře cvakly. Byla to Eve, už oblečená se dívala na hodinky. „Doma v obchoďáku je zrovna mše, Dano. Myslím, že když se spolu pomodlíme, získáme sílu odolávat d'áblům.“

Danu našťvalo, že Eve jí rozbila její malý sen. Obě dívky se posadily na okraj postele a objaly se kolem ramen. Eve hlasitě přečetla pár odstavců z *Příručky Přeživších* a pak obě zavřely oči a zopakovaly deset vět nejčastější modlitby.

„Dobré ráno, Pane. Jsme tvoji andělé. Jsme k tvým službám. Dej nám sílu. Laskavě nás ochraň. Naše duše jsou nevinné. Naše myšlenky jsou čisté. Jsme vůdci. Provedeme lidstvo. Skrze temnotu.“

Když dívky otevřely oči, ve dveřích stála žena ve středním věku. Jmenovala se Nina a setkaly se s ní krátce předtím, než si šly v noci lehnout. Měla protáhlý rudý obličej a podle množství korálků na

koženém náhrdelníku se dalo poznat, že patří ke skalním stoupencům Přezívších.

„Andělé!“ povzdechla si žena dramaticky, „pojd’te sem a shlédněte na ty dvě krásné dívky ponořené v modlitbě... Nevěřím, že jsem kdy viděla něco úchvatnějšího!“

Daně se nad tím přeslazeným vrkáním zvedal žaludek, ale napodobila Eve a předvedla nadšený úsměv. Nina se vřítla do pokoje, sevřela dívky v náruči a přitom nepřestávala okouzleně vzdychat.

„Bůh nás ochraňuj!“ zvolala Nina a dívky to zopakovaly a pak všechny řekly *Amen*.

„A teď se, Dano, rychle obleč a obě přijd’te do kuchyně. Nad snídání vám s Barrym vysvětlíme váš úkol.“

James seděl naproti Ratovi. Na stole mezi nimi stály misky se slazenými cereáliemi a sklenice pomerančového džusu. Oba chlapci měli ještě mokré vlasy ze sprchy a byli stále udýchaní po ranním cvičení.

Ratův obličej náhle povadl. „A do prdele.“

„Co je?“ zeptal se James, ale pohled přes rameno mu odpověděl dřív, než Rat vůbec dostal šanci. Jejich směrem se hnala načuřená Georgie.

„Proč to děláš, Jamesi?“ vybuchla Georgie.

„Co jako dělám?“ namítl James zaskočeně.

„Mluvím o tvém přátelství s Rathbonem. Nedělá ti čest. Zavaříš si tím problémy a věř mi, že tě budu hlídat jako rotvajler!“

Neexistovalo nic, co by James mohl odpovědět a nenaštvat tím buď Georgie, nebo Rata, takže si diplomaticky strčil do pusy vrchovatou lžící vloček a chroupal.

„Dostala jsem vzkaz z kanceláře,“ štěkla Georgie. „Dnes ráno Ernie pojede s dodávkou pro zvláštní zásilku. Podle něho půjde o něco těžkého, takže si tě vyžádal s sebou.“

„Bůh vám žehnej za vyřízení vzkazu,“ poděkoval zdvořile James, jenž se snažil udělat ten nejlepší dojem coby hodný malý Přezívší.

Georgie však jeho snahu neocenila. „Dojez snídani a švihej k autu na parkoviště. Šup šup.“

Sotva Georgie zmizela, aby buzerovala někoho jiného, James se na Rata usmál. „Bezva, kámo. Velký James se ulije z vyučování.“

Rat potrásl hlavou a zvedl významně prostředník. „Chcípni tam, chytráku.“

O dva tisíce kilometrů dál na sever Dana, Eve a Nina seděly kolem umělohmotného stolu; před každou z nich ležel příbor. Barry Cox měl na sobě bílou vestu a plavky s nohavičkou. Vařil snídani: slanina, opečené brambory, míchaná vejčička a houby, ovšem vůni prskajícího jídla přebíjel nechutný pach louhu.

„Pořádně si nacpěte břicha!“ hlaholil bodře. „Dneska je velký den. Pokud všechno klapne podle plánu, naši nadřízení budou šťastím bez sebe.“

Agent CHERUB musí být za každých okolností hodně opatrný, pokud jde o vyzvídání, ale Barryho poznámka si přímo říkala o další dotaz.

„Nenosíte kožený náhrdelník,“ prohodila Dana. „Tak kdo je váš šéf?“

„Jsem environmentalista,“ vysvětlil Barry. „Mým nadřízeným je moje planeta. Předpokládám, že všichni jste už slyšeli o Zachraň Zemi.“

Eve zavrtěla hlavou, takže Dana jí vysvětlila: „To je teroristická skupina, zaměřená na ropný průmysl. Kdybys v posledních třech nebo čtyřech letech koukla na televizní zpravodajství nebo do novin, určitě bys o nich věděla.“

„To bych *určitě* nevěděla,“ vybuchla Eve rozhořčeně. „Po životech d'áblů mi vůbec nic není!“

„Copak se o tom nikdy nezmínili ani ve škole?“ divil se Barry.

„Kdykoliv o něčem podobném mluví, v duchu se pomodlím, abych tu informaci vytěsnila,“ nedala se Eve. „Stejně se většinou držíme jen ve společnosti ostatních Přezívaných.“

Barry se s úsměvem odvrátil od hořáku a míchaná vejčička z pánve začal rozdělovat na čtyři talíře. „Radši o nás neuvažuju jako o teroristech. Ovšem tradiční environmentální skupiny vždycky

převálcují ty korporace a vlády s miliardami dolarů v kapsách. Nemůžeme vést účinný boj, pokud nebudeme ochotni sáhnout k extrémním metodám.“

„Ale vždyť nejste andělé!“ namítla Eve podezřívavě.

Nina se zešíroka usmála. „Eve, zlatíčko, ty přece víš, že Joel Regan a jeho manželka jsou otázkami životního prostředí úplně posedlí. A o vás dvě požádala přímo Susie Reganová. To, co dnes uděláme, vstoupí do dějin. Nabízí se nám příležitost zasadit se o blaho životního prostředí, a navíc sehnat značnou částku peněz na budování dalších Arch.“

„A Joel Regan ví, co děláme?“ zajímala se Eve vzrušeně. „Chci říct, doslechne se moje jméno a tak všechno?“

Nina se usmívala. „To dá rozum, zlatíčko. Ani bych se nedivila, kdyby za tohle následovala nějaká odměna. Buď nějaký osobní dárek, nebo dokonce platinový korálek na tvůj náhrdelník.“

Vyhlídka na platinový korálek – nejvyšší formu ocenění u Přeživších – přiměla Eve nadskočit na židli blahem.

„Pořád nemůžu uvěřit, že tohle potkalo právě mě!“ vypískla.

Dana napodobila úsměv a popleskala Eve po zádech. „Ještě sis ten korálek nevysloužila, kámoško,“ krotila ji a pak se ohlédla po Barrym, který skončil servírování snídaně a přisedal si k ní ke stolu. „Tak co musíme udělat?“

Barry se usmál. „Nic moc složitého: prostě jen vyhodit do vzduchu dva super tankery.“

31. TRÉNINK

Ernie ani jedinkrát neubral plyn. James cítil, jak se bezpečnostní pás napíná k jedné straně, když dodávka řízla ostrou zatáčku a sjela z asfaltu na prašnou cestu, vyznačenou pouze koleje po vozidlech, které tu projely před nimi. Na obzoru se rýsoval dům a velké skladiště.

„Už jste tady někdy byl?“ zeptal se James.

Ernie přikývl. „Házím sem poštu jednou týdně. Je to párek Američanů, ale jak to vypadá, asi co nevidět vytáhnou kotvy.“

„Co dělají v téhle pustině?“ divil se James.

„Vyrábějí barvy.“

James překvapeně vykulil oči. „Ale proč to dělají zrovna tady, daleko od civilizace?“

Ernie pokrčil rameny. „Když člověk souhlasí, že začne podnikat ve vnitrozemí, bez problémů dostane australské občanství. Ale nemysli si, že tam míchají pětilitrové plechovky barev. Všechno to je vrcholně specializované: přírodní pigmenty a věci pro restaurování obrazů a starožitností.“

„A jak jste se dostal k tomu, že jim vozíte poštu?“

„Tys dneska po ránu nějak zvědavý, poslyš,“ poznamenal Ernie. „Mám dojem, že se přátelíš se Susie nebo tak podobně.“

„To jen, aby řeč nestála,“ broukl James a pokrčil rameny, jako by mu to bylo totálně ukradené.

Uvědomil si, že nemůže pokračovat ve vyzvídání, protože by to vypadalo podezřele. Trvalo ještě dalších pět minut, než je Ernieho šílené tempo dopravilo k budovám. Dům vypadal, jako by tady stál po řadu desetiletí, ale obdélníkový sklad bez oken byl postavený očividně nedávno; střechu měl z prefabrikovaných dílů vlnitého plechu.

Ernie stiskl tlačítko klaksonu, zatímco James prudce rozrazil dveře a vyskočil z kabiny.

„Asi jsou někde poblíž,“ řekl Ernie a natáhl krk, aby se podíval za roh budovy. „Já zkusím dílnu a ty mrkni, jestli nejsou doma.“ Ernie odklusal k betonovému přístavku a James vystoupil na dřevěnou verandu a zaklepal na sít'ové dveře.

„Je někdo doma?“

Strčil do dveří a ocitl se v kuchyni. Na podlaze stály dva kufry a na kuchyňské lince ležely krabice s příbory a kuchyňskými potřebami.

„Haló!“ houkl James.

Udělal dalších pár kroků dovnitř a všiml si fotografií, přichycených magnety na ledničku. Většinou šlo o normální výjevy: dva kluci vedle bazénu, školní fotografie, starší dvojice sedící v restauraci na nějaké rodinné oslavě. Ale při pohledu na jednu fotografii lapl po dechu.

„Ale, *doprdele!*“

James vmžiku poznal, kdo je ten kluk, který stojí na oblázkové pláži v zamlženém anglickém dni. James se s ním setkal před dvěma lety, na své první misi od CHERUB. Jmenoval se Gregory Evans a jeho otec byl Brian „Fušer“ Evans, texaský biolog a člen Zachraň Zemi, jenž se pokusil zabít dvě stě ropných magnátů a politiků vražednou bakterií antraxu. Brian byl jedním z nejhledanějších teroristů na světě, ale nikdy ho nedopadli; stejně tak nikdy nenašli laboratoř a vybavení, které použil ke kultivaci antraxu.

James horečně přemýšlel. Všechno to dávalo smysl. Ernie přece říkal, že jeden z těch mužů tady se jmenuje Brian, a k míchání barev člověk potřebuje chemikálie, takže to poskytovalo dokonalou zástěrku pro zařízení, které vyrábělo biologické zbraně nebo výbušniny.

To byl významný objev. Objev laboratoře hnutí Zachraň Zemi by se dostal na titulní stránky novin na celém světě, ale James teď musel vyřešit zásadní problém: s Brianem Evansem se setkal při různých příležitostech, když působil ve Walesu pod jménem Ross Leigh. Jakmile Brian uvidí Jamesův obličej, rázem se prozradí jeho pravá totožnost.

James cítil, že žaludek se mu stahuje jak bolestivý uzel při pouhé představě, že každou vteřinou se všechno může zvrtnout.

Uvědomil si, že to nejlepší, co může udělat, je drapnout tu největší zbraň, kterou tu dokáže najít. Usoudil, že v kartónových krabicích na kuchyňské lince budou nože, ale než stihl jeden z nich vylovit, zaslechl hlas se známým texaským přízvukem.

„Hej, vítám tě u nás, synku.“

Po snídani se Dana, Barry, Eve a Nina vydali na cestu, která měla skončit útokem. Barry je v kombíku subaru zavezl na opuštěnou pláž, přičemž za vozem táhl podvozek s třímetrovým člunem.

Zastavili u písčiny prosáklé vodou. Vanul silný vítr, hladina byla rozvlněná. Sundali člun z podvozku a pak se Barry a dívky posadili na okraj svých sedadel v autě a převlékli se do neoprénových obleků. Zamířili pak k moři a Nina zůstala sedět v autě.

Jak se břeh vzdaloval a motory zvedly vysokou vlnu, Barry začal monotónně vykládat: „Co se dnes ráno dozvíte, bude velmi jednoduché, ale musíte pozorně poslouchat, abyste při večerní operaci neselhali.“

Začal dívkám vysvětlovat, jak správně ovládat vnější motory člunu, nechal každou z nich, aby si na pár minut vyzkoušela řízení a ovládání škrticí klapky. Nakonec vytáhl dvě jednotky GPS a dívkám ukázal, jak je používat pro navigaci. Z voděodolné mapy zadal Eve souřadnice a dal jí za úkol je vyhledat.

S GPS umí navigovat i pětileté dítě, takže za necelých deset minut se dostali do cíle, což byl přírodní přístav, chráněný před vlnami dvěma řadami balvanů trčících nad hladinou. Voda byla čirá a v několikametrové hloubce se rýsoval chvějivý tvar nedávno potopeného motorového člunu.

„Tak fajn, vypněte motor,“ poručil Barry. „Schovejte GPS a dávejte pozor.“

Barry otevřel zip na batohu a vytáhl tři tlusté kovové disky.

„Není snadné potopit velkou loď,“ líčil Barry. „Když mluvíme o plavidle, které váží přes sto tisíc tun, s vodotěsnými komorami a dvojitým kýlem, potřebujete buď celý člun naložený výbušninami, který musí do lodi najet v co nejvyšší rychlosti, nebo ty výbušniny musíte rozmístit naprosto přesně.“

„A co únik ropy do moře?“ zajímala se Dana.

„Zachraň Zemi útočí výhradně na prázdné tankery, ale to opravdu jen kvůli vyšší bezpečnosti. Každá velká loď na světě s sebou vozí neutralizační chemikálie. Ovšem tentokrát chceme zkusit jinou taktiku a jdeme po LNG.“

„Co to je?“ vyhrkla Eve.

„Tekutý přírodní plyn. V této oblasti jsou jedny z největších zásob přírodního plynu. Japonci naopak žádný přírodní plyn nemají, zato jsou druzí na světě v jeho spotřebě.“

Přírodní plyn vystavený velkému tlaku exploduje, protože na dlouhé vzdálenosti je možné ho přepravovat pouze tím způsobem, že se vychladí na minus sedmdesát stupňů Celsia, což ho změní na kapalinu. V uvedené teplotě musí zůstat po celou dobu, než dorazí do cíle. Zkapalnění se provádí ve speciálních zařízeních, jejichž výstavba přijde na miliardy dolarů. Plyn pak přepravují v chladicích tankerech, které stojí další stovky milionů.“

„Točí se v tom obrovský prachy,“ kývla Dana. „O tomhle jsem ještě nikdy předtím neslyšela.“

Barry přikývl. „Normální lidé o tom nevědí vůbec nic, ale kolem LNG existuje velký a výnosný průmysl. A útok na tanker s LNG nejenom že zainteresovaným společnostem zasadí pořádnou finanční ránu, ale plyn po výbuchu hoří skoro bez zplodin a přírodnímu prostředí způsobí jen pramalé trvalé škody.“

Dana se usmála. „Takže žádný ropný skvrny ani ptáci se slepeným peřím.“

„Přesně tak.“

„Mluvil jste o *zařízení*,“ poukázala Dana. „Myslela jsem, že jdeme po tankeru.“

Barry přikývl. „Když ovšem zaútočíte na loď při doplňování nákladu, výbuch současně zničí i pěkný kus terminálu.“

Dana zvažněla. „Ale pokud nás chytanou, tak nadosmrti nevylezeme z lochu.“

Eve praštila Danu do zad a zuřivě ji okřikla: „Nemluv tak! Takhle vůbec *neuvažuj*! Je to *příšerně* negativní! My jsme Přeživší. Máme poctivé duše a Bůh nás ochrání.“

James se vystrašeně obrátil k Brianu Evansovi, ale on to nebyl. Stejný přízvuk, podobný obličej, ale jinak mladší chlápek s kudrnatými vlasy.

„Já jsem Mike,“ představil se chlápek. „Tys přijel s Erniem, že mám pravdu?“

James přikývl.

„Koukám, že obdivuješ fotografie mého synovečka.“

„Jo, je fakt roztomilý,“ potvrdil James. „Tohle je z Brightonu, že jo? Poznal jsem to molo vzadu.“

„Copak já vím? To můj brácha se oženil s Anglankou, ne já. Ty jsi z Anglie?“

„To ne, ale ty poslední tři roky jsem tam bydlel skoro pořád.“

„Přízvuk jsi teda pochytil pořádně. Jeden by si tě spletl s nefalšovaným Londýňanem.“

Sít'ovými dveřmi prošel Ernie se svým obvyklým úsměvem. „Takže jste se přece jenom našli. Copak tys neslyšel vůz, Mikeu?“

„Ale jo,“ přisvědčil Mike. „To skřípění brzd a klakson vás prozradily, ale já byl zrovna v podkroví a táhl jsem dolů krabice s leistry.“

„Brian tu není?“ zajímal se Ernie.

„Dnes večer přistane u Archy a vyřídí ještě posledních pár úkolů, než definitivně zmizí,“ vysvětlil k Jamesově propastné úlevě Mike.

„No, hlavně doufám, že kšefty vás někdy zase přivedou k nám na jih,“ zazubil se Ernie. „Klábosení s vámi mi bude hodně chybět, chlapi.“

„Vřelé díky,“ kývl Mike hlavou. „Máme zákazníky na celém světě; určitě na sebe ještě narazíme.“ Ohlédl se na Jamese. „Doufám, že máš pořádné svaly, mladíku. Vyklidit dílnu bude pořádná dřina.“

Ernie se na Jamese usmál. „O kluka se neboj. Měl bys vidět, jak hází s pytli dopisů. Je statný jako býček, nemám pravdu, synku?“

James nenáviděl, když se k němu dospělí chovali shovívavě, ale přirovnání k býčkovi ho pobavilo.

Dana se posadila na okraj člunu a pozpátku udělala kotrmelec do vody, přičemž si k hrudi tiskla kovovou schránku. Byl to její pátý

pokus, ale první s téměř černým hledím, které mělo simulovat potápění v noci. Navzdory pronikavé sluneční záři rozeznala jen slitinu temných obrysů.

Jednou paží udělala čtyři rázná tempa, pak zastavila a přešla na čubičku. Zašátrala v hloubce palci u nohou a spokojeně nahmátla bílou příď na dně. Člun nebyl pod vodou ještě dost dlouho, aby stačil zrezivět.

Dana se dvakrát zhluboka nadechla, aby si okysličila krev, a pak se předklonila a poslepu se vrhla pod hladinu. Zatímco jednou rukou hmatala podél kovového kýlu, odtáhla kovovou schránku od sebe. Její magnetické dno Daně manévr usnadnilo, protože se s dutým cvaknutím přicvaklo na člun. Dana ucítila, že kolem ní proplul nějaký neviditelný vodní tvor, tím zvukem vyrušený.

Sotva se atrapa bomby ocitla na místě, objela ji rukou, aby našla vypínač, který před náhodnou aktivací zajišťovala ocelová pružina. Dana se zoufale potřebovala nadechnout, ale bylo jí jasné, že kdyby se teď vynořila, znovu hledat tu bombu by byl děs, proto se honem ovládla.

Uvolnit tu ocelovou závlačku bylo vždy ošemetné a fakt, že na ni neviděla, to Daně nijak neusnadnil. Když ji konečně ukroutila, Dana přepnula spínač a chodidly se odrazila od trupu loďky; sotva se obličejem dostala nad hladinu, chtivě si naplnila plíce vzduchem.

Člun odplul o pár metrů dál, což znamenalo, že nazpátek musela uplavat delší kus cesty. Chytila se lana na boku člunu, aby vylezla zpátky, ale překvapeně zjistila, že Barry před ní drží další atrapu bomby.

„Docela to ušlo,“ prohlásil Barry přísně. „Ale tu pojistku jsi uvolňovala celou věčnost. Slyšel jsem zdola, jak magnet cvakl o trup člunu. Nezapomínej, že dvacet třicet metrů nad tvou hlavou budou stát lidé a takový zvuk by určitě zaregistrovali.“

Jo, a ty lidi s největší radostí zabiješ, pomyslela si Dana a s povzdechem si odtáhla mokrý pramínek vlasů z obličje.

„Počkejte vteřinku, ať aspoň popadnu dech.“

Barry zavrtěl hlavou. „Padej zpátky. Budeš se muset potopit třikrát rychle za sebou, tak si na to radši zvykej.“

32. KONTAKTY

James, Ernie a Mike strávili půl hodiny nakládáním věcí z domácnosti a kovových beden, obsahujících těžké vybavení přístavku.

James se zoufale potřeboval zkontaktovat s Johnem a vysvětlit mu, co se děje, ale i kdyby se mu povedlo na chvíli se před oběma muži někam zašít, jeho miniaturní vysílačka neměla dostatečný dosah, aby takhle daleko od Archy k něčemu byla.

V poledne dorazili zpátky. Ernie projel s dodávkou otvorem v plotě, který obíhal letiště Joela Regana. Stálo tam jediné letadlo, malé, určené pro přepravu nákladů. Ernie se zaskřípěním brzd zastavil těsně u něj.

Zatímco jim nad hlavami svištěly vrtule, kopilot otevřel nákladní prostor a spustil automaticky ovládanou plošinu. Nakládání byla dřina, komplikovaná navíc tím, že zplodiny tryskající z letadla zahřívaly vzduch na ještě neuvěřitelnější žár, než jaký je obklopoval celý den.

Každý kousek nákladu museli zvážít a až potom ho strčili po rampě nahoru. Poté břemeno ručně přetáhli po lesklé umělohmotné podlaze a připoutali. Kopilot se odmítl namáhat a jenom tam stál s blokem, tvářil se chytrácky a sčítal váhu placeného nákladu.

Než bylo všechno bezpečně připevněné v letadle, Jamesovi pot doslova zmáčel vlasy. Konečně se letadlo rozjelo směrem ke startovací dráze s Mikem Evansem a oběma piloty na palubě a Ernie se podíval na hodinky.

„Klidně projdi terminálem, aspoň stihneš mši a možná i oběd,“ navrhl Jamesovi. „Já to s dodávkou objednu zpátky na parkoviště. V jednu se sejdem jako vždycky nad balíky s poštou.“

„Se ví, šéfe!“ zasalutoval James, který předstíral nadšení.

Sotva Ernie nastartoval dodávku, explodovalo ohlušující burácení. Pilot otevřel všechny klapky před startem a letadlo začalo zrychlovat sotva dvacet metrů od něho. James si přiklopil dlaně na

uši a dusil se namodralými výfukovými plyny. Jakmile to nejhorší pominulo, promnul si pálící oči a plivl na asfalt, aby se zbavil kyselého pachuti výfukových plynů v ústech. Potom odklusal směrem k terminálu.

Než se dostal dovnitř, Ernieho dodávka zmizela z dohledu a letadlo se změnilo na šedou tečku na užším konci šipky výfukových plynů na obloze. James se už stačil vzpamatovat z počátečního šoku nad objevem laboratoře Zachraň Zemi, ale zaboha se nedokázal uklidnit. Pořád ještě hrozilo nebezpečí, že zakopne o Briana Evanse a ten ho prozradí, a navíc se zařízení laboratoře zrovna vzdalovalo rychlostí několika set kilometrů za hodinu. Bylo životně důležité, aby se James co nejrychleji spojil s vedoucími mise a pověděl jim o nejnovějším vývoji událostí.

I když široko daleko nebyl nikdo v dohledu, James nemohl vyloučit, že v budově terminálu nejsou bezpečnostní kamery, takže zabočil na první záchody, které cestou potkal. Usoudil, že si může ukrást pár vteřin na to, aby si do obličeje šplíchl studenou vodu, ale když otočil kohoutek, zjistil, že je vyschlý. Totéž platilo pro ty dva sousední.

James se tedy s touhle představou rozloučil a zamkl se v kabině. V míse také nebyla voda a z díry stoupal odporný smrad, ale James měl tak málo času, že to zkrátka musel nějak přežít. Sklopil víko toalety, aby se mohl posadit, zul si tenisku a sáhl pod propocenou vložku, aby vytáhl vysílačku.

Stiskl tlačítko „on“ a přidržel si teninký plastový proužek u ucha. Byl teplý a smrděl stejně jako jeho chodidla.

„Johne, jsi tam?“

Z miniaturního reproduktoru zazněl Chloein hlas. „Mluv hlasitě a zřetelně, Jamesi.“

„Kde je John?“

„Musel odletět monitorovat Danu do Darwinu.“

„Co ta pohledává až tam na severu?“

„Zatím nemáme ponětí,“ odvětila Chloe. „Poslali ji tam na nějakou zvláštní misi.“

„Tak jo,“ hlesl James, jenž se snažil strávit tuhle překvapivou informací. „Hele, nemám moc času. V přístavku u domu, asi sedm

kilometrů od Archy na konci prašné cesty měli Zachraň Zemi laboratoř.“

„*Měli?*“

„Právě jsem ji pomáhal zabalit. Je v malém tryskáči, na ocase číslo A0113D. Nemám potuchy, kam míří.“

„Dobrá,“ přisvědčila Chloe. „Tuhle informaci předám ASIS. Měli by umět vysledovat letadlo podle transpondéru.“

„Pokud ho ovšem nevypnuli.“

„To je samozřejmě možné, nebo dokonce pravděpodobné,“ připustila Chloe. „Jsem ale ráda, že jsi zavolał. Dnes ráno jsem se zkontaktovala s ASIS. Monitorují finanční transakce Přeživších prostřednictvím Lomborg Financial. Horečně obchodují v Japonsku a kupují akcie společností, jejichž cena stoupne při prudkém nárůstu cen energie, což se stane po každém útoku Zachraň Zemi.“

„A tušíte, proč se soustředili zrovna na Japonsko?“

„Zatím ne, Jamesi.“

James se na vteřinku zamyslel. „To si Zachraň Zemi museli vybrat hodně velký terč, když investují takovou hromadu peněz.“

„Přesně tak,“ souhlasila Chloe. „Přeživší se chovají tak sebejistě, že si od obchodních bank půjčují miliony a kupují si deriváty místo akcií, aby svůj zisk maximalizovali. Většina těch investic jsou krátkodobé smlouvy budoucí, což znamená, že útok se musí odehrát během jednoho dvou příštích dnů, aby Přeživší stihli vydělat velké prachy.“

„Beru na vědomí,“ zadrmolil James. „Zkusím zjistit, co se dá, a později se snad zase ozvu. Slíbit ale nemůžu nic, přece víš, jak je tady těžký urvat si minutku pro sebe.“

Po návratu z pláže Barry Cox nakázal dívkám, ať se trochu prospí. Dana si z tenisky vytáhla vysílačku a zalezla si pod příkrývkou s mikrofonom u pusy.

„Je tam někdo?“ vydechla.

Zvuk Johnova hlasu ji hned uklidnil. „Slyším hlasitě a jasně, Dano.“

„Hurá,“ špitla Dana. „Poslyš, Johnne, tohle je *žhavá* novinka. Jsem uprostřed operace Zachraň Zemi. Podle všeho chtějí zaútočit na

terminál super tankerů, buď dneska pozdě večer, nebo zítra před rozedněním.“

„Máš potuchy, kde přesně to bude?“

„Ne, ale nejspíš tam bude kotvit tanker a terminál je na zmražený plyn, co se označuje jako LNG. Už jsi o tom slyšel?“

„Nevzpomínám si, ale zřejmě to pomůže místo identifikovat. Dej mi dvě vteřinky, zeptám se agentky ASIS, co sedí vedle mě, je to místní děvče.“

Dana se zatajeným dechem čekala, až se Johnův hlas vrátí.

„Tak prima,“ řekl John. „Tvrdí, že v Austrálii je jen hrstka terminálů na LNG. Většinu exportují zřejmě do Číny a Japonska. Ten nejbližší je pouhých třicet kilometrů odtud. Je to největší zaměstnavatel v tomhle městě.“

„To vypadá na náš terč,“ souhlasila Dana.

„Podle ní je v celé severní Austrálii jenom jediný, takže splést se vážně nemůžeme. Mimochodem, sledoval jsem vás dalekohledem na pláži. Můžeš potvrdit, že to je skutečně Barry Cox, kdo tam byl s vámi?“

„Jasně, poznala jsem ho hned, co jsme přijeli. Víte, čelist mu pořád ještě legračně cvaká přesně v tom místě, kam ho praštil Bruce.“

„Prokletá smůla,“ zabručel John. „Kdybych tušil, že je tady, byl bych sem od Archy poslal Chloe.“

„Jak to?“

„Cox mě zahlédl v Hongkongu. Musím se od něho držet co nejdál pro případ, že by si můj obličej zapamatoval. Ta žena, která zůstala čekat na pláži v autě, se jmenuje Nina Richardsová. Je to veteránka environmentalistických akcí. ASIS ji už delší dobu podezírá ze spolupráce se Zachraň Zemi, ale až do téhle chvíle na ni neměli nic konkrétního.“

Tahle novinka Danu překvapila. „Víte to jistě? Chová se navlas tak, jako by byla Přezivší.“

John se zasmál. „Vždyť ty taky. Osobně hádám, že Zachraň Zemi potřebovala dva pěšáky na tu nejnebezpečnější etapu operace a Susie Reganová je byla ochotná poskytnout. Nina si jistě uvědomila,

že když bude vystupovat jako Přeživší, snáz bude vás děvčata ovládat.“

„Tak co bude dál?“ starala se Dana. „Známe terč a víme, že to bude dnes večer. Jak daleko necháme ten útok zajít, než to stopneme?“

„Bylo by snazší chytit Barryho a Ninu přímo při činu, ale nechceme tě vystavit zbytečně velkému nebezpečí. Musím si promluvit s lidmi od ASIS a vymyslet strategii. Určitě mi zavolej ještě předtím, než vyrazíte z domu.“

„Tak dobře, později se ozvu,“ slíbila Dana. „Mám vlastní pokoj, takže to je jednodušší než v komuně.“

33. PRÁCE

Většina materiálu, se kterým se Lauren setkávala v kanceláři, byla úplně obyčejná: dotazy z ostatních komun, přesuny Přezívších z jednoho místa na druhý, placení účtů a nákupy ve velkém, jež měly zajistit stravu a oblečení pro členy sekty na celém světě.

Lauren nezapomínala, že některé z těchto dokladů by mohly poskytnout důkaz o propojení mezi Přezívšími a Zachraň Zemi, ale byly tam tisíce počítačových souborů, místnosti byly lemované kartotékami, takže nebylo snadné rozlišit běžné papírování od cenných informací. Měla jedinou možnost: strčit nos do všeho, co se jí dostalo pod ruku, a přitom doufat ve šťastnou náhodu, ovšem moc nadějí v to neskládala. Trvalo by týdny, či možná měsíce, než by kápla na pořádný úlovek.

Rat si povinnosti v kanceláři hnusil. Ulejšval se z práce a řadu hodin z každé směny se schovával v místnosti, která sloužila jako sklad starého nábytku. Kancelářské prostory byly dost velké, aby se tam lidé ztratili navzájem z dohledu, takže bylo dost snadné se vytratit.

Ratův oblíbený způsob trávení odpoledne sestával z toho, že v kuchyni štípl sklenici mléka a sušenky a pak si zalezl pod rozbitý psací stůl a četl si tam paperbacky. Bohužel, literatura dostupná v Arše se omezovala na moudrá díla Joela Regana a několik klasických románů, které studovali starší studenti v hodinách anglické literatury. Rat měl nejradši brožované vydání *Olivera Twista*, které ukradl ze třídy a přečetl nejméně dvanáctkrát. Kniha se mezitím změnila na salát a Rat ji stahoval gumičkou, aby se z ní netrousily listy.

Lauren dávala Ratově společnosti přednost před kancelářskou rutinou, ale radši se pořád nějak zaměstnávala, protože věděla, že mise by těžko udělala nějaký pokrok, kdyby jen seděla a žvanila. Na druhou stranu Rat uměl být vytrvalý a povedlo se mu umluvit Lauren, aby s ním půlhodinku strávila pod stolem a povídala si o různých videohrách. Rat je jako předškoláček hrával v letadlech, ale

do Archy nesměly, i když ho fascinovaly. Chtěl o nich znát každý detail, třeba kolik kontrol je na různých konzolách, co přesně si člověk ukládá na paměťovou kartu a jaké hry jsou nejoblíbenější.

Když Lauren konečně zařadila zpátečku, aby taky stihla nějakou práci, z druhé strany dveří zaslechla hlasy a zarazila se, aby neprozradila Ratovu schovávačku. Vyčkávala, až hovor umlkne, ale místo toho přerůstal v hádku.

„Kdo je to?“ zeptal se Rat šeptem.

Lauren si vzrušeně uvědomila, že hlasy patří manželce Joela Regana a jeho nejstarší dceři. „To je Susie a Tarantule.“

Rat si na pořádné drby taky potrpěl, takže se vyplazil zpod stolu. Obě děti se uchem skoro dotýkaly dveří a uskočily, když do nich zacouvala Susie.

„Nesahej na mě těma úchylnýma prackama, Tarantule!“ ječela Susie.

„Našla jsem díru ve financích!“ hulákala na oplátku Tarantule. „Jenom v posledních pěti dnech se někam vypařilo sedmdesát milionů!“

„Ale co to má společného se mnou!“ vřískala Susie.

„K těm fondům mám přístup jenom já a otec. A teď je vycucává Lomborg Financial.“

„Tak proč se nezeptáš otce, než obviníš mě?“

„Ušetři mě těch keců, Susie, nejsem včerejší! Moc dobře vím, že otce jsi dusila denně, aby ti dal přístup k tomuhle účtu. Je to nemocný člověk a ty jsi zneužila jeho důvěru.“

„Arnos Lomborg nám vydělal *moře* peněz!“ řvala Susie. „Dokud se kutálely k tobě, to ti nevadilo, co? Nebýt mě, ta vaše drahocenná Archa v Nevadě by pořád ještě byla jenom na papíře. Japonsko a Evropa by samozřejmě potom zůstaly obyčejným snem.“

„Ale kdepak se vzala ta zázračná schopnost vydělávat peníze?“

„Investice.“

„Zkus jiný vtip, tenhle už má vousy. Nejsem žádný finanční génius, ale i mně je jasné, že dvěstěprocentní zisk za třítydenní investici nemůže být legální!“

„Víš ty co, počítej prachy a drž klapačku!“ štekla Susie. „Tobě se to nelíbí jedině z toho důvodu, že kontakty s Lomborgem navázali

moji lidé! Co asi tak Přeživší měli předtím, než jsem se o to začala zajímat já? Prodejní automaty, sbírky do kasiček a dluhy za účty za elektřinu. Joel nás málem dovedl k bankrotu, když se tehle podělaný zapadákov snažil předělat na ubožáckou maketu Disneylandu.“

Rat se zazubil na Lauren a pokrčil rameny, jako by chtěl říct: *Nerozumím tomu o nic víc než ty.* Neměl důvod podezírat Lauren, že chápe význam každého slova: Susie Reganová stála za propojením Zachraň Zemi a Přeživšími; Joel byl příliš nemocný, než aby dokázal samostatně rozhodovat, a Tarantule se mohla pominout.

„Kromě toho,“ štěkla Susie, „když už jsi nakousla všechny tyhle řeči o tvém drahocenném tatínečkovi, kdypak jsi u něho naposledy strávila noc a starala se o něho? Kdy jsi ho navštívila naposledy?“

„Nemůžu se k němu ani přiblížit bez toho, že ty budeš stát dva metry od postele a zkoušet mě přechytračit?“

„Hele, běž někam, Tarantule!“ zavrčela Susie. „Neměla bys náhodou být někde na mši nebo cpát někomu ty pitomý korálky?“

„Dáble!“ zaječela Eleanor. „Je mi na blití při představě, že můj otec denně leze do postele s nevěřící husou!“

Susie se zasmála. „Ale kdepak, co to *plácáš!* Tvůj fotítek nenašel Boha, Eleanor. Vymyslel si Přeživší, aby si přes ně mohl nahrabat prašule.“

Když Rat uslyšel tohle rouhání, zazubil se od ucha k uchu. Lauren předstírala, že ji to šokovalo.

Eleanor hlasitě vzlykla; znělo to, jako že je upřímně nešťastná. „Můj otec je velký muž. Prorok. Bůh té, *potrestá* za všechno, co jsi nám provedla.“

Lauren bylo jasné, že se jedná o mocenský boj mezi Susie a Eleanor, ale až teď si uvědomila, jak odlišné názory ty ženy mají ohledně Joela Regana a víry Přeživších.

„Mne už hádky s tebou přestaly bavit!“ ušklíbala se Susie nakonec. „Odpal.“

Tarantule vztekla zabušila na dveře. Lauren a Rat odpelášili zpátky pod psací stůl, protože se zpola báli, že vejde do skladu, ale po několikavteřinovém tichu je trklo, že Eleanor a Susie už odešly.

Lauren se na Rata s úlevou usmála a vymluvila se, že ji čeká práce u kopírky. Pak se bleskově zamkla v záchodové kabině, z tenisky vytáhla vysílačku a zavolala Chloe, aby jí pověděla o rozhovoru mezi Susie a Eleanor.

„To, co říkáš o Susie, nám potvrzuje obrázek, který si ASIS o ní udělala i z jiných zdrojů, včetně tvého bratra,“ prohlásila Chloe. „Zatím jsme si ovšem neuvědomili, že Eleanor a další oddaní Přeživší o tom propojení se Zachraň Zemi nevědí vůbec nic.“

„Měla Susie něco společného s environmentalisty ještě předtím, než přišla do Archy?“

„Ani ne,“ odpověděla Chloe. „Jediná věc, kterou na ni Američani vyhrabali, byla to, že když Susie ještě pracovala jako modelka, odmítala nosit kožesiny, ale to dělá spousta modelek. Neměli jsme sebemenší potuchy, že Susie se zajímá o životní prostředí, nebo že je v sektě aktivní jen proto, aby si nahrabala pro sebe. Ať už je to jak chce, stoprocentně využívá peníze Přeživších, aby financovala Zachraň Zemi.“

Lauren nebyla s Jamesem v kontaktu od ranního běhu, proto ji Chloe bleskově informovala o všem, co se stalo, včetně Jamesova objevu laboratoře a nejnovějších zpráv od Dany.

„Nevíš náhodou, kde je teď tvůj bratr?“ vyzvíдалa Chloe.

„Počítám, že hned jak přijedou s dodávkou z pošty, půjde na večeři a večerní mši,“ odpověděla Lauren hodně potichounku, protože jedna z úřednic si myla ruce hned za dveřmi kabinky.

„Fajn, a myslíš, že bys dokázala přeorat svůj pracovní rozvrh tak, aby ses s Jamesem sešla hned po jeho příjezdu?“

„Asi jo,“ připustila Lauren opatrně. „Tahle kancelář je hned vedle parkoviště, ale učitelé v internátní škole nás hlídají jak bachaři. Jakmile se ztratíme na delší dobu, hned nás vyslychají, a kdo vynechá mši, vykoleduje si výprask plácačkou.“

„Tak fajn,“ řekla Chloe. „Zkus si nedělat kvůli tomu těžkou hlavu. ASIS by radši počkala, než vy agenti a jejich další lidé seženou víc důkazů, ovšem australská vláda už ví, že hrozí útok od Zachraň Zemi. Kdyby se veřejnost dohmátla, že vláda to věděla předem a nevydala varování, pak by to mělo katastrofální politický dopad.“

„Jasně,“ souhlasila Lauren. „Ale co to znamená pro nás?“

„Ministr vnitra učiní dnes v půl deváté večer prohlášení v televizi a vyhlásí v zemi výjimečný stav. Každou ropnou společnost budou evakuovat, zůstane jen nezbytný personál. Danu a její teroristické kámoše sbalí v okamžiku, kdy se pokusí odplout na člunu. Archu obsadí a všichni členové vedení budou zadrženi a podrobeni výslechu.“

„To obsazení provede kdo?“

„Australská armáda cvičí svou jednotku rychlého nasazení k útoku na Archu a její obsazení už od chvíle, kdy poprvé vyšlo najevo, že je propojená se Zachraň Zemi. Existují oprávněné obavy, že kdyby se zkusili k Arše přesunout pozemní cestou, došlo by tam k zničení důkazů nebo k zabarikádování, které by se mohlo protáhnout na dlouhou dobu. Z toho důvodu volili vzdušnou cestu: čtyři helikoptéry, šedesát členů jednotky pohotovostního nasazení a dvanáct vedoucích důstojníků z ASIS. Cílem bude vysadit pěchotu ASIS těsně u Archy a převzít kontrolu nad situací dřív, než Přeživší stihnou podniknout cokoli k tomu, aby je zastavili.“

„To mi připadá hodně amatérský,“ špitla Lauren a dlaní si mnula čelo. „Ve všech šesti strážních věžích mají hlídky a Rat tvrdí, že ve skladech mají schovaný moře nelegálních zbraní, a navíc, tady se nic neděje. Helikoptéru by slyšeli na kilometry daleko.“

„Jsou to profesionálové, Lauren, jejich schopnostem musíme věřit. Jsem si jistá, že všechno dokonale naplánovali a nacvičili, ale stejně by bylo lepší, kdybyste s Jamesem nebyli u toho, až to odstartuje. Zásahový tým ETA dorazí dnes kolem osmé večer, hned po setmění. Máte tedy s Jamesem něco přes dvě hodiny na to, abyste vypadli.“

Odchyt' si ho hned ve chvíli, co se vrátí s poštou. Pokud usoudíte, že to je bezpečné, bylo by fajn vplížit se nejdřív do kanceláře Susie Reganové a udělat kopie všech důležitých dokumentů. Až se přiblíží helikoptéry, určitě začne s likvidací důkazů.“

Lauren vteřinku uvažovala. „V sídle jsem byla akorát jednou...“

„Prober to s Jamesem. Jestli dojdete k názoru, že to je moc riskantní, nedělejte to. Pro mě je hlavní prioritou vaše bezpečí.“

Ukradněte auto, nějakým výmyslem si zařídíte, aby vás některou strážní věží pustili ven, na tom nesejde, zkrátka *zmizte*. Dejte mi vysílačkou vědět, že vyrážíte, a já vás vyzvednu někde poblíž.“

„Fajn,“ hlesla Lauren, které teprve postupně docházela závažnost chystaného zásahu. Útok pohotovostní jednotky na Archu a propojení mezi Zachraň Zemi a Přeživšími, to budou hlavní body televizního zpravodajství na celém světě.

„Dostat se odtud jsem ještě nezkoušela,“ připustila Lauren, „ale podle mě to nebude těžký. V každý strážní věži jsou jen dva hlídači. Když na to půjdeme nenápadně, klidně je zvládnem.“

„Super, a nezapomínej, bezpečnost především.“

„Jasně,“ špitla Lauren a mrkla na hodinky. „Tipuju, že za pár hodin se uvidíme.“

Cherubové u sebe obvykle nosívali hrstku základních hackerských počítačových pomůcek, které jim pomáhají při vniknutí do cizího počítače, ale přísná pravidla ohledně osobního vlastnictví v Arše jim něco podobného znemožnila. Když se blížil konec směny, Lauren nenápadně hrábla do zásuvky s kancelářskými potřebami. Vylovila hraničku prázdných cedéček a zamířila s nimi do kanceláře s poštou.

„Chceš se vrátit se mnou do školy?“ zeptal se Rat, který tím odcházející Lauren vylekal.

„Copak ty jsi Joelu Reganovi neodnesl desky s věcmi na podepsání?“

Rat potřásl hlavou, sáhl po cedéčkách a prohlížel si je. „Jak se zdá, starýmu pánovi se přitížilo. Susie tvrdí, že není dost fit, aby si prohlížel nějaký dopisy.“

„Aha,“ broukla Lauren nervózně.

„Na co máš ty disky?“ zajímal ji Rat.

„Och,“ zakoktala Lauren, která horečně hledala výmluvu, kterou si správně měla připravit už předem. „Mám to donést jednomu z účetních.“

„Kterýmu? Klidně tam skáknou místo tebe, jestli tu máš práci.“

„Ale ne, to není nutný,“ vyhrkla Lauren a honem štos cedéček přitáhla k sobě. „Pro dnešek už to stejně zabalil.“

Rat se chytrácky zazubil. „Ty máš s tím něco v plánu, co?“

Lauren dotčeně sykla: „Zklidni hormon, nemám v plánu vůbec nic.“

„Hele, mně nic nenabulíkuješ,“ chechtal se Rat. „Zmínil jsem se vůbec někdy, že mám IQ sto devadesát sedm?“

„Moment, nad tím se musím zamyslet,“ ušklíbla se Lauren, přitiskla si ukazovák na rty a svrátila čelo, jako by usilovně přemýšlela. „Mám dojem, že během těch posledních pár dní jsi mi to otloukl o hlavu tak šesta nebo sedmatřicetkrát.“

Rat s uraženým výrazem položil krabičku cédéček zpátky na stůl. „Tak jo, jdu do sebe hodit trochu šlichty. Uvidím tě teda zítra ráno.“

„Neuvidíš, pokud já uvidím tebe dřív,“ zasmála se Lauren.

S pocitem smutku vyšla za Ratem z kanceláře s poštou a mířila opačným směrem pod záminkou, že musí vyřídit ještě poslední úkol. Rat byl zábavný a ona se s ním zřejmě víckrát neuvidí. Zabočila doleva za dřevěnou přepážku a pár vteřin počkala, než Rat zmizí. Pak se vrátila zpět do kanceláře s poštou.

Okno ve stěně za frankovacím strojem bylo vysoko a Lauren se musela vytáhnout na špičky, aby viděla na vozový park dole. Dodávka podle všeho přijela právě ve chvíli, kdy byla pryč, protože James s Erniem už odcházeli. Lauren zpanikařila, protože jí došlo, že než proběhne chodbou a vedlejším východem na kovové schodiště, po němž se teprve dostane na nádvoří, bratr už bude dávno pryč; a jakmile vejde do školních prostor, nebude možné se s ním jakýmkoliv způsobem zkontaktovat, protože tam panuje přísné rozdělení podle pohlaví.

Lauren popadla cédéčka a nacpala si je do kapes kraťasů. Sotva se ale obrátila na patě, aby se dala do trysku, vzpomněla si na plechovou rouru, kterou z kanceláře posílali pytle s poštou dolů k dodávce. Když zvedla horní krytku, zaskřípalo to. Lauren vlezla do hladké plechové roury, která připomínala obří dětskou klouzačku.

V komínu byla tma, jen u dna zakončeného hvězdovitě nastřiženými gumovými pruhy prosvítalo pár paprsků. Kvůli pytlům s poštou se nikdo neobtěžoval vyhladit spoje mezi kusy plechové roury, takže Lauren se cestou zadrhla zadkem na každém z nich.

Protáhla se teplými gumovými pruhy a rozběhla se do šera pod přístřeškem nad parkujícími vozy.

„Jamesi!“

Byl asi už o dvě stě metrů dál, rázoval přes prašný dvůr po Ernieho boku.

Lauren zamávala pažemi a tryskem se hnala za bratrem, který se zvědavě ohlédl.

James si okamžitě domyslel, že Lauren má zřejmě informace, které by Ernie neměl slyšet, takže se s ním chvatně rozloučil a klusal sestře naproti.

„Ahoj,“ zazubil se. „Jsi v pořádku? A děje se něco?“

34. TICH

Dana pomohla Nině přichystat k večeři vegetariánské boloňské špagety, ale všichni byli nervózní a Barry jako jediný dokázal sníst aspoň polovičku porce, kterou měl na talíři. Eve se ochotně nabídla, že umyje nádobí, ale Barry se jenom usmál.

„Hrdinové nic neumývají,“ smál se. „A sem už se nevrátíme, tak proč by ses namáhala?“

Nina, která seděla mezi dívkami, vzala každou z nich za ruku. „Myslím, že bychom se měly naposledy pomodlit.“

Eve natáhla ruku k Barrymu a rozzářeně ho vyzvala: „Pojďte, druhou rukou chytte Danu. Vytvoříme kruh, kterým zaženeme d'ábly.“

Barry se netvářil nijak nadšeně, ale nakonec se všichni pevně chytli za ruce a zavřeli oči.

„Děkujeme ti, Pane...“

Sotva Dana zavřela oči, měla dojem, že se vznáší. Vypnula se, aby neslyšela Nininu modlitbu, a snažila se uklidnit.

Než sešla dolů k večeři, z ložnice zavolala Johnovi. Řekl jí, že ASIS je bude sledovat na každíčkém kroku. Podařilo se jim na spodek subaru tajně připevnit sledovací zařízení a v každém větším přístavu podél třicetakilometrového úseku pobřeží měli připravené policejní jednotky.

V ideálním případě by Barryho tým měli pozatýkat ve chvíli, kdy bude nasedat do člunu, aby ho přistihli s výbušninami a vybavením nutným k instalaci bomby. A v tom nepravděpodobném případě, kdy by se Barrymu podařilo vyplout, byly k dispozici tři plavidla australské pobřežní stráže a jedna loď australské námořní policie, jež by Barryho tým zarazily ještě předtím, než by se dostal až k terminálu LNG.

To všechno by mělo Danu uklidnit, ale špagety jí stejně odmítaly vklouznout do žaludku.

„Amen!“ prohlásila Eve s Ninou blaženě.

Daně se konečně uvolnily ruce a připojila se: „Amen.“

„Tak dobrá!“ prohlásil Barry a s hlasitým řihnutím se zvedl od stolu. „Bylo to dobré, díky, Nino. Nejvyšší čas vyrazit, tak si vy děvčata skočte na záchod nebo tak něco.“

„Jsem v pohodě,“ usmála se Dana. „Nepotřebujete pomoci naložit něco do auta?“

Barry zavrtěl hlavou. „Všechno potřebné už na člun dopravil náš pomocný tým. Teď stačí jenom sednout na palubu a vyplout.“

Pro Danu to znamenalo zklamání, protože kdyby ještě nakládali věci na člun, policie by měla víc času se k nim dostat a pozatýkat je.

Barry se na dívky podíval. „Potřebuju jednu z vás, aby mi šla pomoci s jedním problémkem. Druhá může zůstat tady a s Ninou rozmístit zápalné bomby, abychom po odjezdu vypálili dům.“

„Vážně myslíte, že nás pak vystopují až sem?“ divila se Eve.

„Nemůžeme riskovat, že po sobě necháme otisky prstů a DNA,“ vysvětlil Barry. „Nastavíme časovač, aby bomba vybuchla dvacet minut po našem odjezdu. Dům je prastarý a má dřevěnou kostru. Měl by shořet raz dva.“

Eve se usmála na Danu. „Tak jestli nic nenamítáš, pomůžu Nině.“

Dana pokrčila rameny a ohlédla se po Barrym. „Tak jo, jdu s vámi.“

Zatímco Nina s Eve vynášely z garáže plechovky s benzinem, rozbušky a balík tyčí průmyslové trhaviny, Dana vyšla za Barrym na chodbu. Byl natolik vysoký, že na strop snadno dosáhl bez žebříku a spustil poklop zakrývající průlez do podkroví. Vytáhl se na špičky, sáhl do černého otvoru a vylovil automatickou pistoli s našroubovaným tlumičem.

Dana šokované sledovala, jak Barry vysypal zásobník a znovu ho nabil, aby měl jistotu, že se žádný náboj nezasekne.

„K čemu to bude?“

Barry se zeširoka zazubil. „Pár ďáblů nám občas hází klacky pod nohy.“

„Myslela jsem, že to jsou tyhle dveře!“ zanaříkala Lauren.

Civěla do malé komory na konci pozemní chodby. Ze stropu kapala voda z vysrážené páry a dlažba na podlaze se od vlhkosti pokrivila.

„Pamatuju si mapu, co nakreslil Rat. Byla jsem si jistá, že jsou to správný dveře!“

Jamesovi začala docházet trpělivost. „Tak přízněj konečně, že jsme se ztratili.“

„*Neztratili*. Fakt vím, kde přibližně jsme, ale nejspíš jsme odbočili nesprávně u toho skladu s těmi seštosovanými židlemi.“

James se podíval na hodinky. „Ale už je skoro půl sedmý. Bloudíme tady patnáct minut a nemůžeme si dovolit courat tady celou noc.“

„Já vím, nejsem pitomá!“ vyjela Lauren našťavaně. „Ale co kdybys na vteřinku zkusil držet klapačku, abych mohla přemýšlet... Z kanceláře jsem šla chodbou. Dvě začátky doleva a potom dolů po točitým schodišti a pak...“

James zamířil pryč.

„Kam jdeš?“

„Zkusím najít první značku, co ukazuje k východu, vrátím se nahoru a zmizím odtud.“

„Já tu cestu určitě najdu, Jamesi,“ bránila se Lauren a klusala za bratrem. „Všechny tyhle chodby mi jsou povědomý.“

„Nejspíš proto, že všechny vypadají *navlas* stejně.“

Padesát metrů před nimi zarachotily plechové dveře a objevil se muž v kuchařském oděvu; strkal před sebou vozík naložený konzervami s míchaným ovocem. Děti ucouvly ke stěně a sledovaly, jak míří k východu.

„Aspoň že nepropásneme dobrou večeři,“ zasmál se James. „Tyhle ovocný koktejly nemůžu ani cítit.“

Počkali půl minuty, aby kuchař měl dost času zmizet, a na konci tunelu odbočili doleva.

Lauren se v chůzi podívala na hodinky. „Jamesi, ještě máme čas. Nemohli bychom podniknout poslední pokus?“

James otráveně sykl. „Tak jo, ale pak odtud padáme.“

Jen pár centimetrů od uší jim zazněl Ratův hlas: „Když mi řeknete, kam se potřebujete dostat, tak vám stoprocentně dokážu poradit.“

„Ježíííííš!“ zalapal James po dechu, když se s Lauren šokovaně obrátili. „Kde se tu bereš?“

Hned si ale uvědomili, že Rat vyšel ze dveří, které nechali pár kroků za sebou.

„Já hned věděl, že máš něco za lubem,“ podíval se Rat na Lauren. „V kanceláři jsi nechala otevřený poklop od skluzavky.“

James bleskově zvážil všechny jejich možnosti. Snadno mohl Rata omráčit a strčit ho zpátky za dveře, ale nerad by kamarádovi ublížil, a navíc – Rat jim vážně mohl být užitečný.

„Když ti povím pravdu, zaveď nás do pracovny Susie Reganové?“

Lauren se po Jamesovi výhružně koukla. „To nemůžeš.“

Na seznamu důvodů pro vyhazov od CHERUB stálo prozrazení existence jednotky CHERUB ještě o stupínek výš než braní drog a sex s nezletilým.

„Vážně bys nás tam dovedl?“ zopakoval James a naschvál sestru ignoroval.

„V tyhle boudě znám každou chodbu a tajný dveře,“ pochlubil se Rat. „Ale kdyby mě načapali, jak se hrabu v kanclu Susie Reganové, nechala by mi zmalovat zadek a zavřela by mě do plechový boudy nejmíň na měsíc, tak bych vám radil, abyste měli *sakra* dobrý důvod tam lézt.“

„Už se ani nevrátíme do školy,“ svěřil se James. „Jsme na útěku, venku nás vyzvedne auto. Když nám pomůžeš, můžeš zdrhnout s námi.“

„Myslíš to vážně?“ vyjekl Rat a rozzářil se blaženým úsměvem. Rázem však u něho převládla podezřívavost. „Ale... zajímalo by mě, proč nejdřív musíte do Susieiny pracovny?“

„Hele, nemám zrovna moře času,“ zakličkoval James, jenž se horečně pokoušel vymyslet přijatelnou lež, kterou by svoje jednání Ratovi zdůvodnil. „Když vyrazíme, cestou ti to všechno povím.“

Barry vyšel zadními vchodem a přes vyschlý trávník se dlouhými kroky hnal přes křovinatý porost za zahradami sousedních domů. Dana musela každé čtyři až pět kroků popoběhnout, aby s ním udržela tempo.

„Dávej pozor,“ varoval ji Barry. „Co jsme se sem přistěhovali, zahlédl jsem tady vzadu pár hadů.“

Dana by se bez téhle informace s chutí obešla. Hromotluk s nabitou pistolí byl sám o sobě dost velký průšvih na to, aby si dělala vrásky, takže hrozba jedovatých plazů už byla zbytečná.

„Bojíš se?“ zeptal se Barry.

„Ani ne,“ broukla Dana ledabyle. „Kam vlastně jdeme?“

„Víš, před pár měsíci mě přepadli v Hongkongu. Bylo to úplně postavené na hlavu: zaskočil mě malý kluk vyzbrojený boxerem. Ale když jsem se probral, byl jsem ve stabilizované poloze a svázaný tak odborně, jak by žádný kluk v životě nedokázal. Myslím, že mi na paty šlapou tajné služby a to přepadení využily jako záminku, aby mi prohledaly pokoj.“

Dana se tajně usmála. Barry – stejně jako stovky zločinců před ním – neměl ani špetku podezření, že tajným agentem byl právě ten dětský útočník.

„A před pár dny, když jsem se vrátil do Brisbane, jsem si uvědomil, že mě opět sledují. Měl jsem dojem, že jsem je setřásl, ale nejspíš jsem se pletl.“

„Jak jste na to přišel?“ divila se Dana a silou vůle se snažila tvářit, jako že je nad věcí.

„Vyrůstal jsem tady; kámoška ze školy je u místních policajtů a má vysílačku. Šoupnul jsem jí pár babek, aby dala vědět, kdyby náhodou zachytila něco podezřelého. No, a včera večer při běžné objíždce narazili na dva maníky, co seděli v zaparkovaném modrém pickupu. Policajti zastavili a zeptali se těch chlápků, co mají za lubem, ale oni se začali ohánět průzkumy ASIS a řekli policajtům, ať se starají sami o sebe.“

Dana zahrála nevinátka. „Co je ASIS?“

„Australská tajná služba. Mám sakra kliku, že mi o tom řekla, protože celá operace mohla zkrachovat.“

Barry se zastavil a přidřep, nakoukl do uličky mezi dvěma domy.

„Vidíš ten červený holden?“

Dana vyjukla na mohutnou limuzínu, parkující na příjezdové cestě. V oknech měla kouřová skla, ale okénko na straně pasažéra bylo ze dvou třetin stažené, takže bylo vidět na muže a ženu, kteří seděli na předních sedadlech. Nebylo to nejchytřejší vybrané místo na sledování, ale Severní teritorium nebylo zrovna semeništěm zločinu a Dana tušila, že při podobně rozsáhlé operaci musí policie nasadit všechny dostupné síly, zkušené nebo naopak.

Dana si uvědomila, že životy obou lidí jsou v jejích rukou. Ale jak by mohla zasáhnout? Barry byl svalnatý obr, který už během hotelové bitky s Brucem předvedl, že bojová umění ovládá na profesionální úrovni. Navíc byl ve stavu nejvyšší pohotovosti, v ruce namířenou a nabitou pistoli.

Barry vytáhl z kapsy mobil a vytočil číslo do domu. „Nino, jsem připravený. Všechno hotovo?“

„Za patnáct minut to vybuchne,“ potvrdila Nina. „Právě jdeme ven ze dveří.“

Barry vypnul mobil a podal ho Daně. „Vezmi si to, obejdi vůz na stranu řidiče a zaklepej na okénko. Snaž se mluvit rozčileně. Tvůj přítel tě zrovna vykopl z domu, ty máš hluchý telefon a chceš se zeptat, jestli by ti půjčili svůj, aby sis mohla zavolat taxík. To by mělo na pár vteřin upoutat jejich pozornost a mně to postačí, abych se dostal blíž k jejich autu.“

„Tak jo,“ kývla Dana, která nedokázala potlačit chvění v hlase. „Vy je zabijete?“

„Copak můžu udělat něco jiného?“

Dana se snažila něco vymyslet, ale mozek jako by se jí změnil na chuchvalec vaty zaťatý ryzí hrůzou.

„Já to nedokážu, Barry,“ vyhrkla a vzlyknutí ani nemusela předstírat.

„Hele, na tyhle hrátky teď nemáme čas!“ zavrčel Barry nečekaně výhružně a namířil pistoli přímo na Daninu hrud'. „Uděláš *přesně* to, co jsem ti nařídil. A jestli to pokazíš, první kulka, co vypálím, půjde rovnou do tvých zad. Tak se zvedni a *padej!*“

Barry postrčil Danu dopředu, div se nerozplácla na suchou hlínu. Kdyby to byla Nina nebo míň fyzicky zdatný muž, zkusila by mu pistoli vytrhnout. Takhle však nemohla dělat nic jiného než tupě projít uličkou mezi domy až k autu. Všechno jí připadalo zpomalené. Jako by před dalším chrupnutím její tenisky na šterku, dalším zhoupnutím paže u boku uplynula celá věčnost. Kůži měla rozpálenou, téměř cítila kulku, jež ji roztrhá hned při prvním nesprávném pohybu.

Prosím tě, bože, prosím všechny. Prosím, vysekejte mě z toho.

Dana se rozhlédla po zchátralých domech, které stály z obou stran, a zauvažovala o možnosti udělat bleskovou šipku dovnitř jednoho z nich. Ale okna byla zabeďněná a dveře zavřené na závoru.

Vyšla ze stínu na žhavé slunce a po příjezdové cestě obešla vůz. S šilejícím mozkiem se předklonila a zatřukala na okénko spolujezdce. Mohla by se pokusit je varovat, ale kdyby ji zaslechl Barry, stoprocentně by ji zabil.

Když okénko s jemným bzučením sjelo dolů, Dana na okamžik zahlédla dva agenty, kteří se oba dívali na ni. Žena byla hubená, se silnou vrstvou make-upu. Muž, vlastně skoro ještě chlapec, musel dvacáté narozeniny oslavit teprve nedávno, vyčouhlý mládenec s tenkým krkem.

Za chvílku umřete.

„Prosím vás...,“ začala Dana a pak se na zlomek vteřiny zarazila, neschopná se rozhodnout, jestli má odříkat báčorku o svém chlapci, nebo se pokusit jím zachránit život – zřejmě za cenu svého vlastního.

Druhé slovo už beztak nestihla. Barry si správně načasoval, kdy přiběhnout, a teď škvírou ve spuštěném okně na straně řidiče prostrčil pistoli s tlumičem. Z těsné blízkosti pak vypálil ránu do ženinych prsou. Mladík se vylekal a stačil se na vteřinku obrátit k Barrymu, než mu explodovalo srdce.

Kolem bylo méně krve, než by se dalo čekat, a ten tlumený výstřel Daně připomněl duté rány při polštářové bitvě. Barry namířil hlaveň vzhůru a Dana honem uskočila, protože jí bylo jasné, že Barry dokončí práci tím, že obětem navíc prostřelí hlavu.

Zatímco uvnitř auta švihaly kulky, Dana bojovala s nejmocnějším emocionálním šokem svého života.

Právě jsem viděla umřít dva lidi.

Měla strach, že se pozvrací. Pak se všechno kolem ní začalo točit. Živočišná panika: závrať, jen stěží si uvědomovala, kde zrovna je, před očima jí vybuchoval fialový a zelený ohňostroj.

„Do prdele!“ sykl Barry a škulbl jí za loket. Jeho hlas zněl jak ze sluchátka telefonu.

Prudce Danu postrčil kupředu a stiskl kliku stříbrného vozu. Vůbec si nevšimla, že před pár vteřinami u nich přibrzdila Nina.

„Nastup, pospěš si!“

Dana se třásla po celém těle. Dveře auta zabouchla a Nina dupla na plyn. Dana se ohlédl na červený holden, jako by doufala – jako by se modlila – že nic z toho se nestalo.

Když se podívala zase dopředu, Barry se na ni usmíval mezerou mezi předními sedadly.

„Mrzí mě, že to pro tebe bylo drsné, kotě, ale ty dva jsem prostě musel sejmut. Držela ses dobře.“

Dana se snažila vzpamatovat, ale náhle se vyděsila. „Tohle je jiný auto, než kterým jsme jeli předtím, že jo?“

„Přesně tak,“ zachechtal se Barry. „Nějaký ten týden jsem ho parkoval v garáži jen o pár vchodů dál. Tenhle vůz nikdo hledat nebude.“

Dana si sepjala ruce pod bradou, aby zarazila třes. Bylo to *neskutečně* příšerné: tým, který hlídal dům, byl po smrti, auto se sledovacím zařízením pořád ještě parkovalo v garáži a čekalo, až shoří i s domem. Ale Dana věděla, že na tohle všechno teď musí zapomenout a dokonale se ovládat. Zemřeli dva nevinní lidé. Teď bude záležet jen na ní, aby jich nebylo víc.

35. LŽI

Lauren měla pravdu: zabloudili jen docela maličko. Ratovi netrvalo ani tři minuty, aby je dovedl do vanilkou provoněných chodeb vedoucích k pokojům Joela Regana.

„Takže tvůj táta je špion?“ vyptával se Rat v chůzi, ale podle všeho tomu moc nevěřil.

„Špion *přímo* ne,“ zachraňoval James situaci, jak se snažil dodat své verzi na pravděpodobnosti i bez toho, že by prozradil existenci CHERUB. „Ale náš táta zná pár maníků, co dělají pro australskou tajnou službu. Když se naše mamka pomátla a přidala se k Přeživším, poprosil je, aby nám pomohli odtud zdrhnout. Souhlasili, že nám pomůžou, ale jediné za podmínky, že před útekem pročmůcháme Susieinu kancelář.“

„No dobře,“ broukl Rat podezřívavě. „A jak se s vámi vlastně domlouvají?“

„Máme schovaný vysílačky,“ řekla Lauren.

„A proč přesně se australský špioni zajímají zrovna o Susie Reganovou?“

James pokrčil rameny a okázale dával najevo, jak ho všechny ty otázky štvou. Doufal, že tím Ratovi další vyptávání zarazí. „Nemám páru a je mi to namouduši ukradený. Hlavně když konečně vypadneme odtud a budeme bydlet s tátou.“

Rat naštěstí musel sklapnout, protože mezitím dorazili k obloukové rampě vedoucí nahoru do obytných prostor.

„Když zkusíme jít nahoru tudy, odchytí nás komorník,“ zašeptal Rat. „Ale znám cestu zadem. Kdybych vám nepomáhal já, neměli byste vůbec šanci.“

„Tak jo,“ broukl James. „Už mi to nemusíš dávat sežrat. Omlouvám se, že jsme tě s sebou nevzali hned.“

Rat je provedl dveřmi, o jejichž existenci svědčil jen výklenek v mramorové stěně. Tři děti se ocitly v zatuchlé šatně; po obou

stranách místnosti se táhly dlouhé tyče, ověšené prázdnými dřevěnými ramínky.

„Tak hele, oči na stopkách a pusu a na zámek,“ varoval Rat, když došli ke dveřím na konci šatny. „Kromě komorníka tu jsou v pohotovosti většinou i úklidové čtyři a tátova ošetrovatelka.“

„Kdo všechno bydlí tady nahoře?“ zajímal se James.

„Jenom Susie a můj otec.“

„Fajn,“ kývl James. „A kam teď jdeme?“

„Chtěl jsi Susieinu pracovnu, tak vás tam provedu suterénem. Nahoru se dostaneme po zadním schodišti. Až se dostanete na chodbu, jsou to druhé dveře vlevo.“

„Ty s námi nepůjdeš?“ zeptala se Lauren.

„Zadek mi seřezali už tolikrát, že díky, nepůjdu. Počkám pod schody.“

Opatrně se plížili suterénními místnostmi sídla Reganových: prádelna, čistírna, kuchyně tak rozlehlá, že v ní bylo možné připravit hostinu pro stovky lidí. Nakonec zabočili do úzké chodbičky, kde minuli dveře pokojíků mrňavých jako cela, v nichž přespávala ošetrovatelka a komorník.

Když děti prošly posledními dveřmi, vyděsily se, protože zpod schodiště čouhaly komorníkovy černé kalhoty a zrcadlově lesklé střevíce. Rat zhrožený sledoval, jak James přikládá dlaň k mužovým ústům, aby si ověřil, zda dýchá.

„Nemá žádná viditelná zranění,“ vyhrkl James. „Ale moc pochybuju, že se tam zhroutil sám. Někdo ho tam musel zatáhnout.“

Lauren přikývla. „Ale podle všeho nejdřív nadrogovat.“

„Co myslíte, jak dlouho zůstane mimo?“ vyzvídál Rat.

„To záleží na tom, co mu dali,“ vysvětlila Lauren. „Třeba to nepotrvá ani hodinu, ale pokud mu dali silný omamný prostředek, jako je třeba Ketamin, klidně tak může zůstat celý den.“

James se obrátil k sestře. „Myslíš, že máme jít dál?“

„No...“ zabručela Lauren a na vteřinku se zamyslela. „Mohlo by to být nebezpečné, protože se tady rozhodně něco děje. Ale podle mě bychom měli aspoň zkusit omrknout, o co jde. Mohlo by to být důležité pro misi, chápeš?“

„Jakou misi?“ zpozorněl Rat.

Lauren došlo, že se podřekla. „Myslím náš útěk,“ hlesla chabě.

„Copak to spolu souvisí?“ nechápal Rat. „Co rovnou prásknout do bot a těm špiónům nakukat, že do Susieiny pracovny jsme se prostě nedostali? Těžko by nás poslali zpátky, ne?“

„Ale když my to slíbili tátovi,“ namítal James.

„Asi bych si neměl stěžovat,“ pousmál se Rat. „Stejně jsem celý život nedělal nic jiného, než nadával, že se tady nikdy neděje nic zajímavého.“

Ve chvíli, kdy James stoupl na první schod, Rata osvítil nápad. Předklonil se a z kapsy komorníkova saka vytáhl svazek klíčů. Pak vyběhli po čtyřech řadách schodů. První dvě schodiště byla jen holý beton, třetí a čtvrté kryl vysoký koberec. Rat otevřel dveře z javorového dřeva a nakoukl do chodby.

„Vypadá to dobře,“ špitl.

„Půjdeš s námi dál?“ nadhodil James.

„Musím uznat, že jsem zvědavý,“ ušklíbl se Rat.

Všechny tři děti chvatně vstoupily do chodby. James zaklepal na druhé dveře zleva.

„Když někdo odpoví, zdrháme,“ připomněl šeptem.

Žádná odpověď, a dveře ani nebyly zamčené. Kancelář byla prostorná, přeplácaná zařízená psacím stolem s mramorovou deskou a židlemi potaženými nachovou kůží. Zatímco Lauren hlídala u dveří, James obešel stůl a prohlédl si počítač.

„Ksaku!“ sykl, protože počítač měl boční panel odervaný a nad kobercem se bimbala propletená změt' vodičů.

„Co je?“ přiskočil k němu Rat.

„Vyndali harddisk. Jako by věděli, že sem jdeme.“

„A bez té součástky počítač nefunguje?“ vyptával se Rat naivně.

James zavrtěl hlavou. „Na harddisku jsou v počítači uloženy všechny údaje; je to jediná součástka, co je fakt důležitá.“

Lauren nakoukla do dveří. „Myslíš, že Susie má kontakty uvnitř ASIS? Třeba jí někdo dal hlášku, že se chystá razie.“

„Jaká razie?“ dotíral Rat.

James mu záměrně neodpověděl. „Hele, dneska ráno jsem pomáhal odstěhovat laboratoř. Možná že Susie práskla do bot právě s Brianem Evansem.“

Rat se už tvářil našťavaně. „Kčertu, odkud víte to o Brianu Evansovi?“

„Co tím myslíš??“ vybuchl James.

„Trhni,“ odsekl Rat hořce. „Vy lidi mi pořád něco tajíte. Jak můžete po mně chtít pravdu, když mě krmíte jednou lží za druhou? Proč já bych vám měl něco říkat, no ne?“

James zaskřípal zuby. „Prosím tě, Rate; přísahám, že nám můžeš věřit, ale teď vážně nemáme čas ti vysvětlovat každý detail!“

„A co kdybyste normálně vyklopili, jak to je doopravdy?“

„Tak jo,“ sykl James podrážděně. „Já a Lauren jsme tajní agenti. Poslali nás odhalit spojení mezi Přeživšími a teroristickou skupinou zvanou Zachraň Zemi. Před útekem jsme chtěli čmáznout data ze Susieina počítače, protože za necelých devadesát minut se z helikoptér vysadí jednotka rychlého nasazení a obsadí Archu.“

Rat tu informaci okamžik zvažoval.

„A tohle je *opravdická* pravda, že jo?“ zeptal se s kyselým úsměvem. „To proto vy dva nemáte vymytý mozek, to proto jste dobrý v bojových uměních a vyznáte se v počítačích a tak. No *páni*, to je namouduši suprový!“

Lauren se zděsila, že jejich utajení se prozradilo, ale současně nepochybovala, že jim to projde: mise byla skoro u konce, neřekli žádné podrobnosti o CHERUB a Ratovi by nikdo nevěřil ani slovo.

„Tak hele,“ prohlásil James. „Teď jsem ti to řekl, tak vyklop všechno, co víš o Evansových bratrech.“

„O bratrech nic nevím,“ odsekl Rat. „Ale jednou odpoledne jsem přišel do Susieiny kanceláře, aby podepsala dopisy, a nachytal jsem ji, jak leží přes psací stůl a muchluje se s tím chlápkem Brianem. *Úplně* zmagořila. Začala ječet jak pomínutá a vyhrožovala, že jestli někde řeknu jediný slovo, tak že mě nechá zabít.“

„Vsadím se, že to tak je,“ přikývl James. „Utekla s Brianem. Když jsme sem před půl hodinou přijeli s Erniem, na přistávací dráze stálo další tryskové letadlo. Podle všeho nadopovali komorníka a vyrvali z počítačů harddisky, aby zametli stopy.“

Rat se zamyslel a souhlasil: „Tím by se vysvětlilo i to, proč nechtěla, abych dneska tátovi donesl dopisy k podepsání. Ale myslím, že kdyby neměli ještě další důvod, tak akci nemuseli tak

tajit. Pochopte, Susie zdaleka nebyla zavřená ve vězení. Každou chvíli lítala do Sydney na nákupy.“

„Ale o co dalšího tady mohlo jít?“ naléhala Lauren.

Rat pokrčil rameny. „Fakt nemám páru.“

„Už jste slyšeli, jak odtud teď startuje letadlo?“ zeptal se James.

„Ne,“ odpověděla Lauren a Rat přisvědčil.

„Spojím se vysílačkou s Chloe a zkusím ji varovat, že Susie je na útěku,“ navrhl James.

„Aáááááuuu!“ zavyla Lauren a bleskově zacvakla dveře. „Susie a Brian – právě vešli do chodby. Táhnou obrovský kufry a jdou rovnou sem!“

Nina svižně řídila stříbrný vůz, ovšem ne natolik rychle, aby upoutala pozornost. Dana si v duchu pořád přehrávala tu střelbu, snažila se přijít na to, co měla udělat jinak, aby tuhle situaci dostala pod kontrolu. Ta dvojnásobná vražda s ní sice otrásla, ale nakonec se jí povedlo zklidnit se do té míry, aby zvládla sestavit aspoň pár smysluplných myšlenek.

Vyjeli z předměstí Darwinu a během pár minut se ocitli na volné silnici, kde se rozletěli stodvacítkou. Projeli kovovou brankou na prašnou cestu, vedoucí k neužívaným stájím. Dana si uvědomila, že široko daleko není pobřeží, a ještě větší starosti se jí zmocnily při pohledu na nedlážděnou přistávací dráhu a dvoumotorové letadlo.

Nakonec se místo Dany zeptala Eve: „Co je? Myslela jsem, že pojedeme ve člunu.“

Dana si nebyla jistá, zda se jí z Barryho odpovědi neudělá špatně. Ohlédl se po nich dozadu ve chvíli, kdy Nina zatáhla ruční brzdu a vyškubla klíčky ze zapalování.

„Do člunu nastoupíme, ale kotví na Wesselových ostrovech, šest set kilometrů odtud.“

Daně to nešlo na rozum. John přece říkal, že jediný další terminál LNG v Austrálii je přes tři tisíce kilometrů daleko. Takovou dálku by člunem překonávali celé dny. Když vystupovala z auta, nenápadně se rozhlédla v naději, že uvidí stopy po dalším týmu ASIS, který je snad sledoval, ale slyšela pouze zpěv ptáků a bzucení much. Výhled na dálnici jí blokovaly ty opuštěné stáje.

Barry zamířil k letadélku s Danou, Eve a Ninou v patách. Z obou motorů stáhl nepromokavou plachtu a Nina zatím odkulila cihly zpod kol.

„Hele,“ ozvala se Dana tak ledabyle, jak jen jí její šílející mozek dovolil, „a bude ta cesta trvat hodně dlouho?“

„Ve vzduchu budeme přibližně sto minut,“ odvětil Barry. „Na místě na nás bude čekat vysokorychlostní člun. Pokud počasí vydrží v klidu, za čtyři a půl hodiny by nás měl dopravit přes Arafurské moře.“

„Aha,“ přikývla Dana, která si přála, aby měla aspoň matné ponětí, kde leží Arafurské moře nebo Wesselovy ostrovy.

Naštěstí Eve měla lepší pojem o místním zeměpise. „Takže ten terminál LNG leží v Indonésii?“

Dana v duchu zaklela. John a jeho kolegové z ASIS brali v úvahu pouze australská zařízení, ale jižnější částí Indonésie dělilo od australských břehů místy jen pár stovek kilometrů mořské hladiny.

„Nejde o to, že bychom vás děvčata chtěli vodit za nos,“ vysvětlovala Nina, když Barry otvíral dveře na boku letadla. „Ale Zachraň Zemi staví své akce na tom, že každý ví jenom to nejnutnější.“

„Chytrý,“ přisvědčila Dana, která si bleskově uvědomila, jak vypadá situace. Její mise neskončí zatčením v nedalekém přístavu v Darwinu. A co hůř, už se dostala mimo dosah vysílačky, takže neměla šanci zavolat Johnovi všechny novinky ještě před odletem.

Proti své vůli velmi neochotně uznala, že Zachraň Zemi skutečně vyniká dokonalou organizací a naprostou bezohledností. Nepřetržitě dokazovali, že jsou nejpromyšlenějším teroristickým hnutím na světě. Všechno nasvědčovalo tomu, že opět ošálili úřady.

Barry si zapínal bezpečnostní pás na místě pilota. Mávnutím vybídl ostatní, ať si pospíší do letadla, a už nastartoval první z motorů. Dana vkročila do kabiny jako poslední, a sotva Nina zavřela dveře, letadlo se rozjelo.

„Posaďte se a zapněte si bezpečnostní pásy!“ houkl Barry od kokpitu. „Tyhle hliněné startovací dráhy rozhodně neprosluly hladkým startem.“

36. GURU

„Moc bych se divil, kdyby Susie a Brian zašli znovu sem,“ prohlásil James, který zběsile uvažoval, jak se vyhrabat z té šlamastyky. „Počítač už přece vybrakovali.“

„Bacha, nepotento se,“ řekl Rat, který skočil k zadní stěně a opřel se do knihovny. „Za starých časů to bývala maminčina pracovna. Tudy se chodí do její šatny.“

Knihovna se zhoupla dopředu a odhalila nízké dveře. James byl z trojice nejvyšší a musel se shýbnout, aby prošel.

„To je *boží!*“ zazubil se James. „Až ze mě bude pracháč, ve všech pokojích budu mít podobný tajný dvířka, vážně.“

Místnost, do které vstoupili, byla ze všech stran obložená otevřenými šatníky. Byl tam i minibar a toaletní stolek plný značkové kosmetiky a parfémů. Podlaha byla poházená ramínky, jak z nich Susie ve spěchu strhla oblečení, a byl tam cítit kouř.

Lauren nakoukla do velkého plechového odpadkového koše a zjistila, že je plný popela. „Tak bych řekla, že co nepobrali s sebou, to spálili.“

James maličko smutně potřásl hlavou. „Přiznejme si, že Susie zametla stopy. Tady nic užitečného nenajdeme. Klidně můžeme jít.“

James se posadil k toaletnímu stolku a vyzul si tenisku, aby vytáhl vysílačku. Na Rata ta věcička udělala obrovský dojem.

„Radši vyklouznu na chodbu a omrknu, kam se Susie s Brianem vypařili,“ nabídla se Lauren.

James přikývl. „Dobrý nápad. Pokud táhnou ty kufry dolů po schodech, měli bychom tady počkat, až vzduch bude definitivně čistý.“

„Ale klidně se můžou ještě vrátit,“ strašil Rat. „Susie je těmi hadry úplně posedlá. Je možný, že nebude chtít tady cokoli nechat.“

James se podíval na vysílačku. „Jo, takže kdy podle tebe nás má Chloe vyzvednout?“

„Asi bychom jí neměli volat dřív, dokud nebudeme mít jistotu, že ti dva jsou pryč,“ navrhla Lauren.

Rat se náhle rozzářil geniálním nápadem. „Moment, když oni se plíží ven zadním východem, co nám brání odejít tím předním? Komorník neví o světě a já bych vsadil poslední měďák na to, že Susie se postarala, aby zbytek personálu dostal volno nebo ránu do hlavičky. Fakt je, že se musíme protáhnout tátovou ložnicí, ale on stejně skoro pořád jenom spí.“

Lauren se usmála. „A i kdyby se probudil, stejně na tom není tak, aby nás dokázal honit.“

„Jo, to zní rozumně,“ přikývl James. „Tak skrz kterou věž odejdeme?“

„Takhle pozdě jsou otevřeny jenom dvě,“ vysvětlil Rat. „A kolem věže u letiště hrozí, že zakopneme o Susie, takže nám zbývá ta u parkoviště.“

„Je to dost daleko, proto tam nepotkáme skoro žádnýho hlídače,“ přemýšlel James. „S Erniem jsme vždycky projeli dodávkou rovnou skrz a nikdo se po nás ani neohlédl.“ Teď, když konečně měli plán, stiskl tlačítko na vysílače. „Chloe, slyšíš mě?“

„Přijem v pořádku,“ potvrdila Chloe.

„Výsledek hledání nula,“ hlásil James. „V Arše je Brian Evans a chystá se odletět se Susie. Podle všeho to spolu táhli za zády Joela Regana. Spálili hromadu lejster a vytrhli harddisk z počítače.“

„Škoda,“ řekla Chloe. „Ale letadla na ranveji jsem si všimla, to jo. Dám echo ASIS, aby na něj připevnili sledovací zařízení. Můžou pak Susie s Brianem zatknout až po přistání.“

„Chystáme se vyjít tou věží nejdál vzadu. Budu za volantem Ernieho dodávky. Sejdeme se na cestě asi pět kilometrů od Archy směrem k vašemu stanovišti, vyhovuje?“

„Zní to bezvadně,“ souhlasila Chloe. „Jak dlouho tipuješ, že ti to potrvá?“

„Dvacet minut, půl hodiny maximálně,“ zadrmolil James. „Je nás o jednoho víc. Společnost nám bude dělat Rathbone Regan. Domyslel si, že máme něco v plánu, a špehoval nás.“

„To není moc chytré,“ sykla Chloe ustaraně. „Ale nevadí, vezměte ho s sebou. Tu polízanici vyřešíme později.“

James si strčil vysílačku do kapsy, aby ji měl připravenou pro případ náhlé změny situace. „Chloe na nás bude čekat,“ oznámil. „Rate, ty znáš cestu.“

Rat otevřel dveře do luxusní mramorové koupelny. Obrovská vana měla pozlacené kohoutky ve tvaru labutích hlav, navíc tam stála samostatná sprcha a dvoje dveře vedly na pánskou a dámskou toaletu.

Lauren ukázala na Joelovu značkovou holicí štětku a břitvu. „Co myslíš, kolik by mi vynesly na Ebay?“ ušklíbla se.

Rat se zatvářil nechápavě. „Co je to Ebay?“

„S tím si nelam hlavu,“ zavrčel James a hodil po Lauren přísným pohledem, jako by jí chtěl říct *přestaň šaškovat*.

Rat si byl naprosto jistý, že v ložnici je pouze jeho otec, ale stejně otvíral dveře jen velmi opatrně. Sotva James s Lauren vešli za ním, Rat vyjekl leknutím.

„Tati!“

„Pššššš!“ napomenul ho James našťavaně. „Nech ho v klidu. Na co tak zíráš?“

„Vždycky je bledý, ale ne tak děsně moc,“ vysvětloval Rat ustrašeně. „A někdo mu vytáhl kyslíkový hadičky z nosu!“

Lauren přistoupila k posteli a položila dlaň na Joelovo čelo.

„Studený jako kámen,“ oznámila a otřásla se hnusem při představě, že sahá na mrtvolu. „Musel umřít už nejmíň před hodinou.“

„Čerta starýho,“ vydechl Rat mdle a ucouvl od lůžka; nevěděl, jak zareagovat. James zatím popošel kupředu, aby potvrdil Laureninu diagnózu.

„Jsi v pořádku, Rate?“ zeptala se Lauren něžně.

„Na tom kyslíku byl stoprocentně závislý. Vsadím se, že Susie počkala, až usne, a normálně mu ty hadičky vytáhla. A podle mě se tím vysvětluje i záhada, proč ty dva mají s odjezdem tak naspěch.“

„To je fuk,“ broukl James bez zájmu. „Ale Susie se ještě může vrátit, tak pojď, vypadneme.“

Lauren se rozzuřila. „Prokristapána, Jamesi, dopřej Ratovi minutku. Právě zjistil, že mu umřel tatínek!“

Rat si přejel dlaní po obličejí. „James má pravdu,“ hlesl se slzami na krajíčku. „Stejně jsem mu byl odjakživa ukradený. Padáme.“

Lauren objala Rata kolem ramen a jemně mu je mnula. „Moc mě to mrzí... promiň, ale nenapadá mě, co říct.“

Zatímco Lauren utěšovala Rata, James ohlásil novinku Chloe. Ta se na pár vteřin zamyslela, snažila se pochopit důvody té vraždy.

„Můžu jen hádat, že to je záměrně nastražená falešná stopa: lidi se soustředí na to, že Susie ukradla miliony a zavraždila manžela, a přitom přehlédnou propojení mezi ztracenými penězi a Zachraň Zemi. A kdybychom už nevěděli, jak se věci mají, možná bychom na to skočili i my.“

„Vyrážíme směrem k parkovišti,“ ohlásil James a podíval se přitom na hodinky. „Měli bychom to zvládnout v pohodě. Vrtulníky se objeví až za hodinu.“

Všechny tři děti se vyhrnuly z Joelovy ložnice a běžely chodbou k přednímu vchodu budovy.

„Je to *fakt* hrůza,“ drmolil Rat vyjukaně. „Tarantule je magor. Jakmile se dohmátne, že táta je mrtvý a Susie práskla do bot, nechá zamknout všechny věže. Ani bych se nedivil, kdyby jí z toho hráblo definitivně a kdyby prohlásila, že nastal konec světa, a začala rozdávat pistole a munici.“

„Jo, to by bylo moudrý,“ ucedil James kysele, když se vyřítili dveřmi z javorového dřeva ven. „Banda náboženských fanatiků kontra jednotky zvláštního nasazení. Docela vím, na koho bych si vsadil.“

Rat utíkal k prosklené terase, táhnoucí se kolem průčelí budovy. Odemkl jedny z řady francouzských oken a vedl své společníky kolem nekrytého bazénu, vedle kterého se vyhoupl na vysoké kovové zábradlí.

„Je to kapku hazard,“ vysvětloval Rat, zatímco se chodidly opíral o kovovou rouru a vytahoval se na zed', jejíž okraj se mu tyčil nad hlavou. „Ale pár minut nám to ušetří.“

Lauren a James ho následovali, každý po jednom Ratově boku. Přehoupli nohy přes zed' a přesně v tom okamžiku zaslechli motor

tryskového letadla, jež nejvyšší rychlostí mířilo ke startovací dráze, vzdálené necelý kilometr.

Trojice seskočila na žárem spečenou hlínu a brodila se změtí zakrslého podrostu směrem k obřímu chrámu, který se tyčil ve středu Archy. Vzduch byl o pár stupňů chladnější než v poledne, ale nízko skloněné slunce jim sálalo do očí a hmyz otravoval mnohem víc než během dne.

Neutíkali, ale Rat je vedl typickou svižnou chůzí Přeživšího, kterého vždy pohání nějaká povinnost. Na cestičkách bylo rušno a děti ve studentských stejnokrojích si skoro nikdo nevšimal; všichni věděli, že děti z internátní školy mají v tuhle podvečerní dobu povinné sportování na školním hřišti.

„Neměli jsme jít radši skrz tunely?“ nadhodil James, který byl přesvědčený, že užuž je někdo zastaví a začne jim klást nepříjemné otázky.

„Bud' v pohodě,“ zavrtěl Rat hlavou. „Kdyby k něčemu došlo, budeme zkrátka tvrdit, že Susie nám dala nějaký úkol.“

Jamesovi bylo jasné, že později bude muset kvůli Ratovi vysvětlovat hodně ošemetných detailů, ale v dané chvíli byl šťastný, že ho má v týmu.

Obešli skoro nekonečnou vápencovou zeď Starého chrámu a odbočili na cestičku vedoucí ke kancelářím a krytému parkovišti. Všichni obyvatelé Archy už dokončili přesun od večerní mše k odpočinkovým aktivitám a kolem parkoviště vládl až přízračný klid.

Jediní další lidé na chodníku šli proti nim: dva spěchající muži a po jejich boku nezaměnitelně teninká postava Tarantule. James počítal s výslechem, ale místo toho musel ustoupit z chodníku, aby se mohli prohnat kolem.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se James a ohlédl se.

„Tarantuli neujde vůbec nic,“ prohlásil James. „Určitě se jí doneslo, že Susie si sbalila tuny kufrů a nechala je natahat do letadla.“

„Vzpomínáš si předtím na chodbě?“ dodala Lauren. „Mlela něco o tom bankovním účtu a Susie jí odsekla: *Proč se nejdeš zeptat svého otce?* Vsadím se, že právě tam má namířeno.“

„A tak zjistí, že Joel je mrtvý,“ uzavřel Rat.

„*Kruci!*“ sykl James. „A až to zjistí, jak rychle dokáže nechat tuhle díru zavřít?“

„Pokud vím, stačí na to dva telefonáty strážcům ve věžích.“

Jamese zahltl výtrysk adrenalinu v žilách, protože si uvědomil, že jejich časový prostor na únik z Archy se z hodiny smrškl na deset či patnáct minut.

Vyměnil si významný pohled se sestrou a pak jednohlasně vyhrkli: „Utíkáme?“

„Stoprocentně!“ potvrdil Rat.

„Potřebujeme klíčky od dodávky!“ houkl James už v plném trysku. „Pokud vím, Ernie je vší někde v kanceláři!“ Rat upřesnil: „Štěkna má v kanceláři skříňku na klíče.“

„Kdo?“ podivil se James.

„To je moje přezdívka pro tu vzteklou krávu, co to tam vede.“

„Rat ji nenávidí,“ hekala udýchaná Lauren. „Kdykoliv ho odchytila, jak někde blbne, poslala ho zařazovat do kartoték ve sklepe.“

Dvě minuty trvalo, než doběhli ke dveřím kancelářské budovy. James do nich narazil vší silou, ale okamžitě zjistil, že jsou už zamčené na noc.

„Taky mě to mohlo napadnout!“ zavyl a vztekle do dveří kopl.

„Roura na poštu!“ vzpomněl si Rat.

Všechny tři děti oběhly budovu; ze strany k ní přiléhalo kryté parkoviště. James se gumovými prostříženými pruhy na konci roury protáhl jako první. Od horního okraje roury ho dělilo deset metrů lesklého plechu.

Vzpíral se o zaoblené stěny na vnitřní straně komína a soukal se nahoru. Už po pár krocích však uklouzl, ztratil oporu pod nohama a sjel nazpátek, přičemž narazil na Lauren a teniskou ji trefil přímo do úst.

„Pozor!“ vyprskla Lauren vztekle; dlaní si přiklopila přední zuby. Cítila chuť krve a prachu.

„Nebylo to naschvál!“ utrl se na ni James.

Zatímco sourozenci se na sebe škaredili navzájem, Rat se protáhl kolem nich a zkusil jinou techniku: jednou nohou se postavil

na kraj plechového komína a vytáhl se nahoru tím způsobem, že se přidržoval svarů mezi jednotlivými částmi roury.

„Počkej tady!“ zavrčel James na Lauren a pustil se za Ratem. Zrezivělé ostré hrany mu rozřezávaly kůži na prstech.

„Zkus mi donést pár papírových kapesníků!“ ušklíbla se Lauren, zatímco si zakrvácenou bradu utírala do trička.

Když se Rat vyhrabal na horní okraj komínu, strčil nohy před sebe a zaklopené víko rozrazil silným kopancem obou chodidel, až Jamesovi z řinčícího plechu zaznělo v uších.

„No jasně, proč bys vlastně nemohl dělat rámus, co?“ vrčel James, když vylézal do temné kanceláře a vyplivl prach z úst na koberec.

Rat otevřel dveře do sousední hlavní kanceláře a vpadl do zšeřelé místnosti. Mezi psacími stoly prokličkoval k pracovně vedoucí. James se držel jenom pár kroků za ním. Dveře byly odemčené, zamčená zato byla skříňka s klíči, která visela nad stolem.

„Ucouvni!“ James strhl ze stěny hasicí přístroj a rozmáchl se s ním.

Těžký předmět třeskl o čirý plast. Skříňka se utrhla ze zdi a spadla na podlahu; klíče uvnitř ní odlétly z háčků, ale zámek nepovolil a na předních dvířkách se objevila pouze teninká prasklina.

„K čertu!“ štěkl tlumeně Rat a dupl patou na skříňku, aby se prasklina zvětšila.

James se připojil, ale až když každý dupl nejmíň pětkrát, panty plastových dvířek konečně povolily a Rat přední desku skříňky vypáčil.

„Potřebuju světlo!“ sykl udýchaný James.

Nad hlavou mu ožily trubice zářivek. James přidřepł a hrabal se v rozsypaných klíčích, aby našel ten s oválným přívěskem, na kterém bylo logo Toyoty. A jako vždycky, když člověk panikaří, ho drtil pocit, že to trvá celou věčnost.

„Už ho mám,“ prohlásil konečně. „Rate, ještě kapesníčky pro Lauren.“

Rat chvatně sáhl do psacího stolu vedoucí Štěkny, chňapl po krabičce s kapesníčky a letěl zpátky do přední kanceláře s rourou na poštu. V běhu si oba chlapci zděšeně uvědomili, že nad hlavou se jim

začínají chvějivě rozsvěcet zářivky jak rozlévající se vlna. Někdo se buď zdržel v práci, nebo dole uklízel a teď si přišel ověřit, co znamená ten hluk.

James se ohlédl, ale nikdo nebyl v dohledu. Kanceláře byly natolik rozlehlé, že tomu zvědavci potrvá pár minut, než si domyslí, co se stalo a kam zmizeli. Rat sjel rourou jako první. James se spustil za ním a v jednom ze svarů se mu zachytily šortky a tahem mu zmáčkly varlata; nakonec se urval cípek zadní kapsy.

„Lauren?“ lapal James po dechu, který si rovnal obsah šortek současně s tím, jak se soukal z gumových pruhů na konci roury.

Seděla zády ke stěně budovy a z koutku úst jí vytékal teninký pramínek krve. Rat jí podal chumel kapesníčků.

„Bude to dobrý?“ zeptal se James provinile.

„To se stane,“ pokrčila Lauren rameny, utřela si obličej a vstala.

James se protáhl mezi dvěma fordý a přes asfaltovou plochu doběhl k Ernieho dodávce. Lauren s Ratem už šplhali na sedadlo spolujezdce a James si uvědomil, že nezvykle velký volant a široká palubní deska ho trochu vyděsily. Byl zvyklý řídit většinou jen normální osobní auta a tenhle kolos navzdory automatické převodovce se mu zdál dvakrát větší a mnohem vyšší, než mu připadalo zvládnutelné.

Otočil klíčkem v zapalování, uvolnil ruční brzdu a přišlápl plyn; zvolna vyjel z parkovacího místa.

„Mohl bys jet ještě pomaleji, Jamesi!“ utrhla se na něho Lauren huhňavě, protože si zevnitř vycpala tvář papírovými kapesníky, aby zastavila krvácení.

„Radši budu podělaný než nabouraný,“ odsekl James, jenž vyjel zpod parkovacího přístřešku a teď na tři sta metrů dlouhé cestě k věži konečně trochu zrychlil.

Už se stmívalo, takže trvalo vteřinku, než si uvědomil, že padací most na druhé straně věže je vytažený a jeho silný řetěz zamknutý.

Ze všeho nejdřív Jamese napadlo, že dupne na plyn, ale padací most byl konstruovaný tak pevně, aby vydržel i apokalypsu, a nákladák by do něj neudělal ani šrám.

James se ohlédl na zakrvácenou sestru na prostředním sedadle. „Co myslíš, že máme udělat teď?“

„Nevím,“ hlesla Lauren. „Nejspíš bleskově zdrhnout z auta a někde si najít bezpečný úkryt.“

37. MOMENT PŘEKVAPENÍ

Obloha byla už úplně černá, když malé letadlo mířilo na pobřežní přistávací dráhu na Wesselových ostrovech, které tvořil dvě stě metrů dlouhý řetězec ostrůvků, táhnoucí se směrem k pobřeží severní Austrálie. Dana se uvelebila na samostatném sedadle, dvě řady za Eve a Ninou.

Nezapomínala, že existuje dost velká šance, že ASIS ten let úspěšně vystopovala a hned po přistání na ně čeká zásahový oddíl, aby všechny pozatýkal, ale spíš tomu nevěřila. Daleko pravděpodobněji budou všichni předpokládat, že Barry Cox ten útok odvolal po zjištění, že jeho tým sleduje tajná služba.

Takže teď všechno záleželo na Daně. Zpočátku ji ta představa děsila. O tankerech a ani podnicích na zpracování LNG nevěděla zhora nic, ale odhadovala, že v sázce je nejmín padesát lidských životů. A čím déle seděla vzadu v letadle ve své typické pozici – paže založené na hrudi, nohy natažené dopředu – a přemýšlela, tím víc jí stoupalo sebevědomí.

CHERUB při výcviku vtlokal do dětí, že základem všeho je moment překvapení. Barry tou dvojnásobnou vraždou Danu vykolejil stejně jako to nečekané zjištění, že útok se odehraje v jiné zemi, tisíc kilometrů od místa, kde to všichni očekávají. Na druhou stranu ona sama měla během toho čtyřhodinového letu do Indonésie dost času vymyslet vlastní překvapení i taktiku.

Jakmile člun odrazí od břehu, všichni zúčastnění poleví v ostražitosti; možná se dokonce pokusí i urvat chvilku spánku, pokud nedojde k nějaké krizi. Dana sice žádné zbraně neměla, ale soudila, že na člunu jich najde spoustu: rybářské háčky, lana, kuchyňské potřeby v kajutě.

Daně bylo patnáct a v kampusu CHERUB žila už od svých sedmi let. Během výcvikových kurzů se pekla na slunci, mrzla v zimě, napůl se utopila a málem ji zastřelili, prostudovala osm set stránek tlusté učebnice o počítačovém hackerování, naučila se plynně

rusky a sadistický výcvikový instruktor jí ráchal nos v jejích vlastních zvracích; zatím však nepředvedla víc než účast na řadě misí, které buď vyšuměly, nebo krachly, v nejlepším skončily jen částečným úspěchem.

Teď se Daně nabízela příležitost konečně dokázat, že to všechno dávalo smysl. Měla pocit, že celých těch osm let se vlastně jenom připravovala na to, co se stane v nejbližších několika hodinách.

Chloe seděla v autě parkujícím u krajnice a pozorovala Archu, která velebně zářila pouhé dva kilometry odtud. Nikde neviděla ani náznak toho, že se schyluje k problémům. Helikoptéry měly zaútočit za devět minut. Chloe visel u ucha satelitní telefon a skoro neslyšela, co se v něm ozývá, protože jeho hlas přehlušovala helikoptéra; zatím sice byla vzdálená třicet kilometrů, ale rychle se blížila.

„Proč mě ksakru pořádně neposloucháte!“ zahulákala Chloe. „V Arše je víc jak stovka dětí! Máme tam dva tajné agenty, kteří pozitivně potvrdili sklad těžkých zbraní.“

„Ale my si míru jejich vyzbrojení uvědomujeme, slečno,“ řval ve sluchátku shovívavý hlas velitele australské taktické zásahové jednotky TAG. „Tento útok jsme pečlivě naplánovali. Nacvičovali jsme ho dva měsíce.“

„Vy mě *neposloucháte!*“ zuřila Chloe, která byla stále zoufalejší. „Mám důvod předpokládat, že Joel Regan zemřel. Zaútočíte v nejnevhodnější okamžik, jaký si jenom dokážete představit. Archa je neprodyšně uzavřená a Přeživší mají stav pohotovosti!“

„No, jenže já žádnou podobnou informaci neobdržel...“

„Ale *obdržel*. Právě jsem vám to řekla!“

„...od spolehlivého zdroje,“ dodal velitel zásahu kysele. „Na tento útok jsme cvičili. Samozřejmě chápu, že se obáváte o bezpečí svých tajných agentů, ale tento útok schválil sám ministerský předseda!“

Chloe zasténala. „Je s vámi v tom vrtulníku i někdo z ASIS?“

Velitel TAG až příliš ochotně a bez dalšího slova předal vysílačku někomu jinému.

„Co přesně jste zač?“ otázal se důstojník ASIS koženě.

Chloe neměla v plánu prozradit existenci jednotky CHERUB hned celé helikoptéry plné vojáků. „Jsme pobočka britské tajné služby,“ vysvětlila. „Uvnitř Archy máme nasazené dva agenty a ti mi právě oznámili, že Eleanor Reganová rozdala zbraně všem dospělým, kteří jsou schopni s nimi zacházet. Pokud na Archu zaútočíte dnes večer, musíte počítat s výrazně – opakuju, s *výrazně* – násilnější reakcí, než jakou očekáváte.“

„Slečno Blakeová!“ prohlásil důstojník ASIS bez servítků, „nejsem si vědom žádné tajné operace v prostorách Archy a je vyloučeno, abych zásah v tomto stadiu odvolal. Jste-li se svými tajnými agenty ještě v kontaktu, zkuste jim doporučit, ať si najdou úkryt. Útok se *uskuteční* za pět minut. Máte-li dojem, že se chováme nepatřičně, můžete si po skončení akce podat oficiální stížnost.“

„Ty grázle!“ zařvala Chloe, které ruply nervy. „Doufám jen, že se toho dožiješ!“

Chloe telefonát ukončila a v zoufalství práskla satelitním telefonem na sousední sedadlo. Zasténala a popadla další vysílačku, kterou měla v přihrádce na rukavice.

„Jamesi, jsi na příjmu?“

„Příjem dobrý. Jak to vypadá, pořád ještě sem letí?“

„Vypadá to tak,“ potvrdila Chloe. „Osm helikoptér. Co vaše situace?“

„Beze změny,“ hlásil James. „Eleanor udělala místním rozhlasem prohlášení, že Joel zemřel, a všechny upozornila, ať se chrání proti případnému útoku d'áblů. Všichni tady jsou vyzbrojení a pobíhají kolem vyhastrošení jak z počítačový hry. Až zaslechnou helikoptéry, budou si myslet, že vypukla ta zatracená apokalypsa.“

„Jaké zbraně vidíte?“

„Většinou automatické pušky,“ řekl James. „AK-47, útočné pušky M16. Ve věžích je připravený těžší kalibr: dvacetimilimetrová děla a granátomety.“

„A teď jste kde?“

„V učebně v přízemí vzdělávacího centra pro dospělé. Rat nás sem zavedl, protože tu není ani noha. Od chvíle, co do Archy přestali pouštět návštěvy, se tu akorát střádá prach.“

„Dobrá,“ zamyslela se Chloe. „Nedokážete si najít lepší úkryt, třeba podzemní bunkr nebo něco na ten způsob?“

„Jasně,“ přisvědčil James. „Podle Rata je přímo pod námi spousta podzemních tunelů. Ale pokud slezeme dolů, neuvidíme, co se děje.“

„Tak s tím bych si nelámala hlavu,“ povzdechla si Chloe. „Komunikace uvázla na mrtvém bodě. Velitel speciální jednotky si nenechal nic vysvětlit a důstojníci ASIS, co ho doprovázejí, nemají o misi CHERUB sebemenší informace. Nakonec mi ruply nervy a poslala jsem je někam.“

„To mi k tobě nesedí,“ poznamenal James.

„Už jsem úplně zoufalá,“ stěžovala si Chloe. „Hlavně si zalezte někam do úkrytu. Zachovejte klid a zůstaňte v bezpečí a nezkoušejte vyvádět nějaké hlouposti.“

„Hlouposti, já?“ pokusil se James chabě o humor, i když nervozitou mu bylo na zvracení. „Ozvu se v tu ránu, co budu vědět něco důležitýho.“

Chloe si odtáhla vysílačku od ucha. Na okamžik měla dojem, že nevypnula zvuk a slyší praskání statické elektřiny, ale pak si uvědomila, že to je vzdálené tepání vrtulí helikoptér. Podívala se na digitální hodiny na palubní desce: 19:57.

Pobřeží bylo ozářeno reflektory, kterým energii dodával diesellový generátor. Barry měkce přistál na písku, lemovaném stoupajícím přílivem. Když si Dana odepnula bezpečnostní pás, k malému letadlu přiklusal muž v plážových střevících a řvavě pestrých kraťasech. Předtím se s Mikem Evansem nikdy nesetkala, takže netušila, že to je on.

Sešplhali z kabiny na noční pláž a snažili se rozhybat zdřevnělé nohy. Mike potřásl Barrymu rukou a přitom drmolil texaským přízvukem.

„Zdar, Barry, všechno v pohodě?“

„Prozatím to klapě jak hodinky,“ přikývl Barry. „A jak to vypadá tady u vás?“

„Člun máte kompletně připravený k vyplutí. Počasí je dobré, moře nemůže být klidnější, takže v případě potřeby můžete člun řídit

třeba vleže, když to bude nutné. Ale pozor na palivo, protože pokud zrychlíte nad padesát uzlů, turbíny žerou osm litrů za minutu a při takové spotřebě se do Oz nezahládnete vrátit.“

„A co ukazuje radar?“ ozvala se Nina.

„Nikde nezaclání ani ptáček,“ ujistil ji Mike. „To vybavení na palubě je hotový umělecký dílo. Na monitoru není nic neobvyklého, ani na moři, ani ve vzduchu. Na devětadevadesát procent jsem si jistý, že z Darwinu nás nikdo nesledoval.“

Pak se Mike obrátil k dívkám a dodal: „Co kdybys mě konečně představil těmhle dvěma krásným dámám?“

Barry se usmál. „Seznam se s Eve a Danou. Jsem nesmírně hrdý, že dnes večer patří do našeho týmu.“

Mike se na děvčata zazubil a každé potřásl oběma rukama.

„Pojedete na člunu s námi?“ zeptala se Dana, kterou nenadchla představa, že bude muset sejmout o člena posádky navíc.

„Nepochybuju, že vaše společnost by byla báječná, ale já vás na člun jenom doprovodím. Potom tady sklídím reflektory a odletím s letadlem pryč.“

„To je škoda,“ zalhala Dana, již z Mikeova flirtování hnusem naskočila husí kůže.

Mike je vedl přes pláž. Po pár minutách chůze se dostali k dřevěnému molu, na jehož konci kotvil velký motorový člun.

Byla tma, takže Dana si ho mohla pořádně prohlédnout až ve chvíli, kdy je od něj dělilo pouhých dvacet metrů. Jistým zlověstným způsobem vypadal nesmírně elegantně: dva černé trupy s chromovým kováním. Celý tvar byl projektovaný na vysokou rychlost. Na konci zadní paluby byl připoutaný malý člun, navlas stejný jako ten, ve kterém ráno trénovali.

Eve s Danou se přehouply přes zábradlí a vyšplhaly na palubu. Zatímco Barry vybíhal po schůdcích na můstek, Mike začal uvolňovat lana, která člun poutala k molu.

„Můžete vyrazit!“ houkl Mike, postavil se do pozoru a třem ženám na palubě zasalutoval. „Přeju hodně štěstí!“

Turbína v každém z obou trupů zhltna první várku vody, kterou pak ve vysoké rychlosti vyplivnou trysky na zádi. Zatímco Dana

mířila do kuchyňky pod lodním můstkem, Barry nabral s člunem rychlost a vzadu vystříkl pět metrů vysoký gejzír vodní tříště.

38. APOKALYPSA

Poplašná siréna začala v Arše kvílet hned v té vteřině, co bylo možné zaslechnout helikoptéry. O minutu později umlkla, protože z křaplavých reproduktorů se ozvalo hlášení Eleanor Reganové.

„Andělé v jižní věži zahlédli helikoptéry. Smrt mého otce dodala ďáblům odvalu k útoku. Co nevidět se na nás vrhnou. Zachovejte klid, braňte své pozice a nezapomínejte, že sílu nám seslal sám Bůh.“

Rat se na Lauren a Jamese trpce usmál. „Vsadím se, že ta statečná slova vycházejí ze čtvrtého patra v podzemí.“

Všechny tři děti se tiskly obličejem k oknům učebny pro dospělé. Obloha byla černá, ale o blízkosti helikoptér svědčila vibrující skla v oknech.

„Stihneme seběhnout do tunelu včas?“ zeptal se James.

„Záleží na tom, kolik máme času,“ pokrčil Rat rameny. „Musíme ven z budovy a uběhnout asi třicet metrů a potom po schodišti dolů.“

Lauren zahuhňala rozmazaně, protože pořád ještě měla v puse nachumlané krvavé kapesníky, aby zastavila krvácení. „To se mi nezamlouvá.“

„Mně taky ne,“ souhlasil James. „Poslední, co potřebujeme, je nechat se nachytat venku. Radši zůstaneme tady.“

Těsně nad střechou se zhoupla helikoptéra a všechny tři děti se instinktivně přikrčily. V dohledu se objevily další dva stroje, zůstaly viset nad nádvořím za Svatým chrámem, osvětlené mocnými reflektory ze strážních věží.

Jedna z helikoptér zapnula pátrací reflektor a pronikavou září zaplavila dláždění pod sebou. Byl to obrovský stroj natřený armádní zelení a v jeho otevřených dveřích stálo zhruba tucet vojáků, připravených vyskočit v okamžiku, kdy se helikoptéra dotkne země.

Když ji od země dělilo pouhých deset metrů, z kostela s burácením vyšlehl oranžový plamen a zasáhl stroj z bezprostřední

blízkosti. Ohnivý poryv srazil z otevřených dveří tři muže na dláždění a pak explodoval v kabině.

„K zemi!“ zařval James.

Bylo mu jasné, že pokud helikoptéra vybuchne, roztrhne se okna, takže si zakryl obličej loktem a vrhl se pod nejbližší psací stůl. Lauren a Rat udělali navlas totéž, ale nestalo se nic. James se odvážil vyjuktout ven. Plameny byly uhašené a z helikoptéry se valila oblaka hasicího prášku.

Bylo zřejmé, že stroj zachránil jeho ochranný protipožární systém, ale pilot letěl poslepu a neměl jinou možnost než stoupat nahoru. Na zemi pod ním zůstala tři těla. Dvě stravovaly plameny a podle všeho se ani nehnula, třetí se zběsile koulelo v prachu a snažilo se hořící uniformu uhasit.

V přímém dohledu teď byly další tři helikoptéry, jež se také pokusily přistát na nádvoří a ocitly se pod těžkou palbou. Z kostela vystřelil další plamen – James si domyslel, že to byl granát z granátometu. Odrazil se od boku klesající helikoptéry, vířivě zakličkoval ve zběsilé trajektorii a vybuchl těsně u obvodové zdi.

Další granát čistě zasáhl zadní rotor helikoptéry, která měla nejbliž k přistání. Stroj se zběsile zasmítal a lopatky rotoru dělily sotva centimetry od osudné kolize se stěnou chrámu.

Zatímco pilot sváděl boj, aby ovládl helikoptéru i bez zadního rotoru, zbylé dva stroje se vznesly a couvaly od nádvoří, jelikož jasně dostaly příkaz k ústupu. Bohužel, tím se helikoptéra s poškozeným ocasem změnila na jediný terč na obloze; snažila se sice vzlétnout, ale zasáhly ji další dvě střely, jedna z kostela a druhá z vnitřku strážní věže.

Poslední zásah byl přímo na palivovou nádrž. James se přimáčkl obličejem k podlaze učebny a ucítil vlnu žáru současně s tím, jak se obloha oranžově rozhořela. Ohlušující výbuch vzápětí doprovodila tlaková vlna, jež vyrazila stovky zasklených okenních tabulek v celé Arše.

Všude kolem Jamese se rozstříkly vražedné střepy a změnou tlaku mu zalehlo v uších. Kdyby se neschoval pod stůl, rozsekalo by ho to na kusy.

Oči ho sice pálily od kouře a zplodin hoření, ale přesto je otevřel a zběsile se rozhlížel po své sestře. „Lauren?“

„Jsme v pořádku!“ houkla Lauren, ale James ji přes zvonění uších slyšel jen velmi slabě. „A ty?“

„Jo... aspoň myslím.“

James se opatrně zvedl a vyhýbal se přitom rozbitému sklu. Vrhł se honem k Ratovi a Lauren, kteří se hrůzou tiskli jeden k druhému.

„Mám dojem, že aspoň prozatím se stáhli,“ řekl James.

Lauren si mnula oko. „Ten chudák, co hořel na zemi,“ popotáhla, zřejmě absolutně šokovaná. „A v tom vrtulníku, co vybuchl, jich musela být další hromada.“

James vytáhl vysílačku a zařval: „Chloe?“

„Kde jste?“ Chloe nijak neskrývala zděšení. „Vážně mě neklamal zrak?“

„Do podzemí jsme se dostat nestihli, pořád ještě jsme ve vzdělávacím centru, a jo, fakt jsi viděla, jak se helikoptéra řítí k zemi.“

„Já jim to *říkala*,“ zavřískla Chloe. „Já jim to, ksakru, říkala! Jste vy lidi v pořádku?“

„Lauren je kapku otřesená, ale jinak jsme všichni vcelku.“

„Zbýlé tři helikoptéry přistávají v poušti kus ode mě,“ hlásila Chloe. „Mám ošetřovatelský kurz. Určitě tam budou zranění a snad jim dokážu trochu pomoci.“

Vysokorychlostní katamarán byl původně postavený jako hračka pro bohaté muže; aspoň Dana si neuměla představit, že by některá žena vyhodila miliony za tak nesmyslnou věc. V jistém směru však musela čln obdivovat, tu čist'ouňkou chromovanou záchodovou mísu, pohovky z měkké kůže a minikuchyňku s větším množstvím hejblátek a blikajících světýlek, než má raketoplán.

Nejvíc ji deptal pocit izolace. Sice se stokilometrovou rychlostí blížili k Indonésii, dvě turbíny na zádi vrhaly vodu do deset metrů vysoké stěny, ale když člověk zavřel dveře se třemi skleněnými tabulkami vedoucí na zadní palubu, o pohybu člunu svědčil jen občasný zběsilý záškrub, když narazili do obzvlášť velké vlny.

Ted' bylo osm čtyřicet a Dana nepochybovala, že ASIS vůbec netuší, kam se poděla. Znamenalo to, že má jen tři a půl hodiny, aby přemohla posádku a převzala kontrolu nad člunem.

Každý svůj krok přesně zacílila: prozkoumala kuchyňské zásuvky, otevřela všechny skříňky v lince, zda nenajde něco jako zbraň, pečlivě studovala vnitřní dispozice lodi, aby věděla, kam vedou které dveře, a aby si vytipovala, kde jednotlivé osoby izolovat, aby je mohla postupně zlikvidovat po jednom. Nevěřila, že Eve a Nina budou představovat velký problém, stačí využít moment překvapení. Barry byl ovšem jiná liga: byl obrovský, mohutný; špičkově zvládal bojová umění a už dokázal, že pistolí ukrytou v křeslech dokáže bez skrupulí vraždit.

„Jsi tam dole?“ zeptala se Nina.

Dana byla hluboce zamyšlená a ta otázka ji zaskočila. Vzhledla z koženého křesla a zahrála zívnutí. „Promiňte... Jsem jenom trochu unavená.“

Nina chápavě přikývla. „Máme za sebou dlouhý den. Až dokončíme poradu, vy děvčata si můžete odpočinout v jedné z kajut.“

„To bych brala,“ opět zívla Dana. „Porada bude teď?“

„Radši ať to máme za sebou,“ řekla Nina.

Dana vstala a popošla pět kroků ke kulatému stolu v kuchyňce. Eve tam už seděla a Dana se k ní připojila. Nina mezitím otevřela zip na batohu a vytáhla srolovaný plánek.

„Přidržte rohy,“ vybídla Nina dívky, zatímco papír rozvinovala.

Mapka byla vyvedená v takovém měřítku, že zobrazovala pouze základní obrysy. K rozeznání bylo rozeklané pobřeží s obřími nádržemi LNG a za nimi terminál, kde se provádělo zkapaňňování plynu. Do moře vybíhalo dlouhé molo, na jehož konci byly zakreslené obrysy dvou trupů totožných super tankerů.

„Tak tohle je dost názorné i bez dalšího výkladu,“ začala Nina. „Pro úspěch celé operace má zásadní vliv poloha a načasování exploze. Malý člun spustíme přibližně dvě stě metrů od tankerů. Nesmíme dělat hluk, takže vypneme motory a dovedeme zbytek cesty, která skončí tady, v úkrytu pod molem, kde z každé strany budeme mít jeden tanker.“

Každá budete mít na starosti jeden z nich. Na příď každého plavidla umístíte dvě magnetické nálože, asi dva metry pod čarou ponoru a tak osmnáct metrů od sebe. Zařízení jsou naprojektovaná tak, aby protrhla plášť trupu a do vodotěsných komor mezi zdvojenými trupy tankerů vstříkla výbušný plyn jenom pár vteřin před vlastní detonací. Výbuch by měl být dost silný, aby urval příďě obou plavidel a potrhál vnější opláštění natlakovaných nádrží s LNG na palubě.

Jakmile připevníte zařízení k tankerům, bude následovat umístění mnohem větších výbušných náloží k molu. První bude u tankovacího vývodu, vedoucího do každé lodi. Druhá bude na opačném konci, těsně u pobřeží. Potřebujeme, aby všechny nálože byly umístěny během patnácti minut. Všech šest bude načasováno tak, aby explodovaly současně, zhruba patnáct minut poté, co z místa zmizíme.

Terminál je kvůli bezpečnosti projektovaný tak, aby se při menší nehodě tok plynu automaticky uzavřel. Pokud však počítáme správně, současná exploze u příďí plavidel a podél mola by tento pojistný systém u terminálu mohla vyřadit. Výbuch by měl zničit nejenom molo a oba tankery, ale současně i zásobník plynu na pevnině a významnou část závodu na zkapalnění přírodního plynu.

Každá budete mít na zápěstí GPS, abyste výbušniny mohly umístit přesně. Na zařízení jsou předprogramovány přesné souřadnice všech čtyř náloží.“

„To je snadný jak facka!“ vyhrkla Dana a předvedla úsměv Přezívšího.

„To není, pokud k tomu budeš přistupovat takhle ledabyle!“ štěkla Nina ostře. „Poslouchejte, *prosím!* Budeme pracovat v absolutní tmě a dělníci ze závodu i tankeru budou od nás nejvýš pár metrů. Musíme se pohybovat tiše a hovor omezit na absolutní minimum.

Popsala jsem vám tedy základní plán útoku a teď s vámi každý krok provedu detailně. Máte-li otázky, vytaste se s nimi *ihned*, a ne během útoku.

Vybavení nutné k útoku máme už naložené do malého člunu, který spustíme na hladinu elektronickým zvedákem. Bezpečně to

můžeme provést pouze v tom případě, že motory našeho velkého člunu vypneme...”

Dana tajně potlačila zívnutí, protože mozek měla proudem informací beznadějně zahlcený.

39. V PODZEMÍ

James podcenil schopnost Přeživších odrazit jednotky TAG. Při pohledu na arzenál ve sklepech samozřejmě předpokládal, že to bude drsné, ale ani v nejdivočejším snu by ho nenapadlo, že jednotka rychlého nasazení ztratí helikoptéru a bude muset ustoupit ještě předtím, než se na zem dostane jediný voják.

Zpětně si uvědomil, že Přeživší se k těm granátům, raketám a dělům a dalším těžkým zbraním dostali naprosto bez problémů. Pašeráci mohli přistát skoro kdekoliv u tisíce metrů dlouhého a pustého australského pobřeží s plnou lodí zbraní, které mohli nakoupit v desítkách válkou zmítaných zemí na celém světě.

Dvacet minut po havárii se ze znetvořeného trupu helikoptéry pořád ještě řinul kouř. Vojáka, který přežil a který vypadl z prvního stroje a nakonec uhasil svou hořící uniformu, zvedli ze země a odvěkli dovnitř jako rukojmí.

Mezitím se kouř ve vzduchu trochu rozptýlil, aspoň v budově vzdělávacího centra se vyčistil úplně. Lauren s Ratem překloupili jeden z psacích stolů na bok a vlekli ho za sebou jako pluh, aby střepy shrnuli k jedné straně učebny.

James vykoul vysypaným oknem na nádvoří. Po výbuchu tam všude pobíhali lidé, ale teď se Přeživší i se zbraněmi zřejmě stáhli do budov a tunelů.

„Tak co myslíte?“ zeptal se James. „Vypadá to tam docela klidně; máme riskovat přesun?“

„A víš určitě, že nám není líp tady?“ odpověděla Lauren otázkou. „Nemáme ani potuchy, co se v těch tunelech děje.“

James pokrčil rameny. „Osobně vidím, že to může skončit jen jedním ze dvou způsobů: buď se Přeživší vzdají a my všichni radostně vyklučeme ven hlavní branou, což mi připadá nepravděpodobné, nebo ti nasraní vojáci, co právě ztratili dvacet lidí, počkají na posily a obrněné vozy a pak vezmou tohle hnízdo útokem.“

No, ať už se to stane dneska večer, zítra, nebo až po dlouhým obléhání, nechci při tom sedět v barabizně ze dřeva a sádrokartonu.“

Lauren zdráhavě přikývla. „Asi máš pravdu. Ale Rate, ty to tady přece znáš; víš *určitě*, že z Archy nevede tajná chodba nebo nějaký jiný východ?“

Rat zavrtěl hlavou. „Celé to postavili tak, aby místo vydrželo obléhání. Jediné cesty dovnitř a ven jsou v těch strážních věžích.“

„Tak dohodnuto,“ kývl James. „Padáme odtud.“

James do krátké chodby mezi učebnami vyšel jako první. Opatrně otevřel dveře a vykoukl, zkoumavě si prohlédl temné kouty, a teprve pak začal sbíhat po kovovém schodišti.

Shodou okolností zrovna v tom okamžiku zásoby munice v hořící helikoptěře vybuchly a trojice dětí bleskově sletěla ze schodů a doskočila na zem. Znělo to navlas stejně, jako by po nich někdo střílel.

„Nejspíš falešný poplach,“ vydechl James ostražitě.

„Je to *hnusný*!“ šeptala Lauren a tiskla si zpocenou dlaň na srdce.

Rat znal cestu, takže těch třicet metrů přes volný prostor nádvoří letěl jako první. Pod podrážkami mu chrupaly střepy. Vzápětí se řítíl dolů po dalším kovovém schodišti, tentokrát vedoucím pod zem. Dole se u těžkých kovových dveří oběma rukama pověsil na kliku a zmáčkl ji. Mechanismus cvakl, ale i když Rat tlačil sebevíc, dveře se ani nepohnuly.

„Mám to zkusit já?“ nabídl se James. „Jsem silnější.“

Rat zavrtěl hlavou. „To je zbytečný. Někdo musel zevnitř zavřít na závoru.“

Lauren sykla. „A jiná cesta dovnitř neexistuje?“

„To bych se dost divil,“ povzdechl si Rat. „Každá druhá nebo třetí budova tady má vzadu vchod do tunelů, ale pokud je tenhle zamčený, tak hádám, že s ostatními to bude stejně.“

„Co teď?“ podívala se Lauren na Jamese.

„Můžeme pár dalších dveří zkusit, pro jistotu,“ přemýšlel horečně James. „A když budou zamčený, vrátíme se do učebny. Třeba tam nastavíme stoly na sebe a uděláme si aspoň nějaký úkryt.“

Ze sestřina pohledu James vyčetl, že ho považuje za idiota. „Jasně, psací stoly jsou proslulý svou schopností zarazit letící kulku.“

„Ty, ségra, jestli máš lepší nápad, tak si ho hrozně rád poslechnu.“

„Sklapni!“ vyjekl Rat. „Nahoře se něco děje.“

Obličej jim ozářila baterka současně s tím, jak se z horního konce schodiště ozval hlas: „Obráťte se a ruce dejte na hlavu!“

James ten hlas poznal a usmál se úlevou. „Ernie, moc rád vás slyším.“

Cítil se klidně až do okamžiku, kdy zaslechl známé cvaknutí pojistky u samopalu.

„Ruce nad hlavu!“ zopakoval Ernie upjatě. „Sice nechápu, co se to kolem vás tří děje, ale slečna Reganová pověřila pátráním po vás nejmíň deset lidí. A teď, nahoru ke mně a hezky *pomalů*! Žádné rychlé pohyby!“

Všichni lidé, které míjeli v matně osvětlených tunelech, měli neprůstřelnou vestu a většinou i pušku pověšenou na rameni.

Podle *Příručky Přeživšího* neexistovalo, aby anděl nebyl v případě nebezpečí připraven bránit Archu.

Ta přehlídka rozdrbaného oblečení, stárnoucích postav a automatických zbraní působila dost komicky, jako když si hejno účetních na sebe navlékne improvizované kostýmy už neexistující armády, aby si zopakovali nějakou slavnou historickou bitvu. Jamesovi to však k smíchu nepřipadalo; tohle byli nejfanatičtější ze stoupenců Joela Regana a už předvedli, čeho všeho jsou schopni.

Tarantulin kryt byl tři patra pod zemí, přímo pod kostelem. Reganova dcera na sobě měla jednoznačně divadelní kostým: maskáčová baseballová čapka, letecká bunda, malý samopal zavěšený na hubeném rameni a u pasu džín ustřižených u kolen zaháknuté dva granáty.

Všechny tři děti se nervózně seřadily před jejím psacím stolem. V místnosti seděli na rozkládacích židlích její kámoši a kámošky, a to včetně Georgie, která se teď předváděla v baseballové čepici se štítkem otočeným dozadu a útočnou puškou.

„Všechny tři vás zahlédli prchat ze sídla!“ štekla Tarantule. „Co jste tam nahoře pohledávali?“

„Susie nám nakázala naklusat, abychom jí pomohli s balením,“ vysvětlil James.

„Ale pak jste utekli a nevrátili se do školy,“ připomínala přísně Tarantule. „Plíží se jen zločinci, poctivé duše chodí předním vchodem.“

James nevěděl, co na to říct, a Rat využil situace.

„Při sundávání z ramínka jsem roztrhl jednu ze Susieiných sukní,“ lhal. „Normálně začala šít. Vřískala a hulákala, kolik ten hadr stál, a taky vyhrožovala, že nás nechá seřezat plácačkou. A když Lauren hodila po hlavě kosmetický kufřík, tak jsme zdrhli, no. Nechtěli jsme být neposlušní, čestně. Ale měli jsme strach. Viděli jsme, jak dopadl komorník, a namouduši jsme věřili, že nám chce ublížit.“

„Dobrá,“ kývla Tarantule, předklonila se s lokty na stole a propletla si prsty obou rukou. „A pak vás zahlédli u náklad'áku. Nemůžu si myslet nic jiného, než že jste se snažili utéct.“

„Báli jsme se, že Susie běží za námi!“ hájil se Rat. „James nám prozradil, že umí řídit náklad'ák, a slíbil, že nás dopraví do nejbližšího města a zatelefonuje svému tátovi, aby nám pomohl.“

James musel obdivovat Ratovu inteligenci. Tyhle výmluvy byly stokrát lepší, než na jaké by se vzmohl on sám.

Tarantule si tiše pobzukovala, jak se snažila najít v Ratově historce kaz. „Ale když letadlo odstartovalo, jistě jste pochopili, že Susie s Brianem zmizeli. Proč jste se tedy schovávali dál?“

„Napadlo nás, že dala Georgie rozkaz, aby nás potrestala hned v tu ránu, co se vrátíme do školy.“

„Hm...,“ protáhla Tarantule a konečně se zdráhavě usmála. „Jak se zdá, tu velkou záhadu jste vážně objasnili. Zřejmě vás tedy potěší zpráva, že podle mého názoru se Susie Reganová už v Arše neukáže.“

Georgie si odkašlala, čímž dala najevo, že by ráda taky něco řekla.

Tarantule kývla: „Ano.“

„Nechtěla bych ti vnučovat svůj názor, Eleanor, ale uděláš dobře, když neuvěříš *každému* slovu, co vyjde z Rathboneových úst. Je to notorický lhář. Musela jsem ho seřezat už víckrát než všechny ostatní Modré dohromady.“

Tarantuli ztuhly rysy; i na židli se napřímila v zádech jako prkno. „Georgie, tvůj tón se mi nezamlouvá. Uznávám, že Rathbone je pěkný rošťák, ale neměla bys zapomínat, že je z urozené krve. *Je* a navždy i *zůstane* synem Joela Regana a také mým nevlastním bratrem.“

Pod pohledem Tarantule jako by se Georgieina naducaná postava scvrkla. „Samozřejmě,“ hlesla chabě. „Rozumím.“

„Odved’ ty tři zpátky do školy!“ přikázala jí Tarantule. „A dej si záležet, aby se ti zase neztratili.“

Když ušli sto metrů od Tarantuliny kanceláře a mířili tunelem ke škole, Rat neodolal, aby svému zapřísáhlému nepříteli nepředvedl drzý úšklebek.

„Koukej před sebe, Rathbone!“ napomenula ho Georgie sarkasticky. „Tvoje sestra ti na ty kecy možná skočila, ale já *vždycky* poznám, když lžeš.“

„A jak to asi poznáte?“ zajímal se Rat.

„Snadno; každé slovo, co vyjde z tvých ďábelských úst, je stoprocentně lež.“

„Možná bych si měl o vás se sestrou promluvit,“ zazubil se Rat. „Cítím tady vážný nedostatek úcty k mému nadřazenému postavení.“

O dvě minuty později je tunel dovedl do internátní školy. Vzhledem k poplachu se všechny děti musely shromáždit ve svých ložnicích. Lauren se po Jamesovi ustaraně ohlédla. Bála se, že ji Georgie oddělí od chlapců a pošle do jejího pokoje k Žlutým, ale ta měla s trojicí jiné plány a odemkla dveře podzemní místnosti.

Byla to školka, zařízená polštáři a hračkami. Zatuchlá díra páchnoucí po vodovkách a mléku poskytovala domov pěti dětem, jejichž rodiče pracovali v Arše a jež nebyly ještě dost staré, aby mohly chodit do učeben v nadzemních podlažích. Nebyl tam s nimi žádný dospělý a Georgie je tady prostě zamykala s pohružkou, že kdo bude zlobit, dostane výprask.

Roztomilá holčička s plyškem v náruči se dobatolila k Georgie a zatahala ji za kalhoty. „Slečno, Michael mi vzal dudlík!“

Georgie se na holčičku zaškaredila. „Nejsem žádná tvoje chůva, Annabel!“ zavrčela. „Najdi si jiný nebo to bez něj zkrátka vydrž!“

Holčička se plačtivě zadívala na plastovou nádobu na vysoké polici. „Když já tam nedosáhnou.“

Georgie jí pohrozila. „Dnes večer nemám na tohle otravování náladu, Annabel! Chceš výprask?“

Holčička zkrabatila obličejík, jako by se chystala k breku, ale při pohledu na Georgieinu zlověstně zdviženou ruku si to rozmyslela.

Lauren zasáhla, přidrčela před batole a usmála se na něj. „Co kdybys mi ukázala, kde je ta krabička s dudlíky?“

Georgie drapla Lauren za tričko a odtáhla ji zpátky. „Jestli si s těmi mrňaty začneš hrát, opovaž se je rozdovádět! Je pozdě, a kdykoliv se začnou s jekotem honit navzájem, může se mi rozskočit hlava.“

Lauren zdvořile přikývla. „Ano, slečno.“

„Jdu si nahoru zakouřit!“ zavrčela Georgie a zamračeným pohledem loupala po Jamesovi a Ratovi. „Chovejte se slušně, jinak počítejte s tím, že vás seřežu, až z vás budou krev a nudle lítat!“

Georgie vycouvala z herny, zapráskla za sebou dveře a otočila klíčem v zámku.

40. AKCE

Eve ležela na horní palandě se zavřenýma očima, ale Dana nevěřila, že spí. Kdo by to také dokázal, když za hodinu a půl mají sešplhat do malého člunu a vyhodit do vzduchu dva super tankery?

Dana odhodila přikrývku, z podlahy sebrala svoje kapsáčové kraťasy a zrovna si nazouvala nohy v ponožkách do tenisek, když do lodi narazila mohutná vlna, až se Dana zátylkem praštila o horní lůžko palandy.

Eve rázem otevřela oči. „Óóóch, já to slyšela,“ vyhrkla. „Jsi v pořádku?“

„Jo. Znělo to hůř, než jaký to je ve skutečnosti,“ odpověděla Dana a masírováním se snažila bolest zmírnit.

„A proč se oblékáš, ještě máme čas!“

„Jo, ale zase potřebuju čurat.“

Eve neskrývala údiv. „Ale kvůli tomu se oblékat nemusíš!“

„Asi ne,“ připustila Dana. „Ale víš, když jsme na lodi, tak nejspíš... Je tady Barry a vůbec.“

„Jdeš nejmíň popátý. Není ti něco?“

„Žaludek se mi může pomínout vždycky, když jsem nervózní,“ lhala Dana. „Loni před zkouškama jsem běžela snad dvacetkrát.“

„Možná by ses měla pomodlit,“ navrhla Eve. „Pomyšlení na Boha mě pokaždé uklidní.“

Dana vstala. „Tak se pomodlíme, až se vrátím. A co ty, jsi nervózní?“

„Já jen doufám, že nezklamou očekávání, které do mě vkládá Bůh,“ řekla Eve. „Nina se zmínila, že možná po nás v některé z nových Arch pojmenují sál. No, *věřila* bys tomu?“

Eve padla zpátky na polštář a Dana udělala tři kroky úzkou chodbičkou a zavřela za sebou zástrčku na záchodě. Zvedla víko a posadila se, aby se vyčurala, ale nebyl to důvod, proč sem šla nyní, ani při svých předchozích cestách.

Otevřela skříňku pod umývadlem a začala vytahovat předměty, které sem nasýlila při svých toukách po plavidle: klíč, lovecký nůž s pilkovým ostřím, malý aerosolový sprejový čistič kuchyňské trouby a silný nylonový provázek. Už si ho nařezala na kusy vhodné pro spoutání člověka.

Všechno až na ten provaz si nastrkala do kapes. Pak se na sebe zadívala do zrcadla nad dřezem, zhluboka se nadechla a snažila se myslet na uklidňující věci. Uvědomovala si, že za deset minut buď převezme kontrolu nad člunem, nebo bude mrtvá.

James, Lauren a Rat byli v herně zamčeni už skoro čtyři hodiny. Patřila k ní samostatná umývárna s miniaturními umývadly sotva metr nad zemí a se záchůdky v předškolácké velikosti. Z neznámého důvodu byl prostor kolem mísy až u zadní stěny jediným místem celé herny, kde James chytil na vysílačce slušný signál. Na dveřích nebyly žádné zámky, takže Rat se musel postavit zády ke dveřím umývárny, aby mrňata pořád necourala dovnitř a neviděla, co dělají.

„Chloe,“ zašeptal James. „Něco nového?“

„Nic,“ odvětila Chloe. Další věta se však utopila v praskání elektřiny.

„Promiň, mohla bys to zopakovat?“

„Říkala jsem, že první posily by měly přistát už za hodinu. Další dorazí po silnici, a jak to vypadá, o akci se dozvěděly i sdělovací prostředky. Jeden z velitelů TAG požádal, ať u tebe zjistím, jestli máš představu, co se odehrává uvnitř věží?“

„Bohužel nemám,“ řekl James. „Jsme tady v absolutní izolaci. Georgie sem párkrát nakoukla, ale nikdy nám nic neprozradila. Proč, co se podle tebe děje?“

„Zásahová jednotka sleduje věže termovizí. Vypadá to tak, že Přezivší stěhují ven spoustu zbraní, možná se z nich odsunují definitivně.“

„A stejné to je ve všech věžích?“

„Podle nás ano.“

„A tušíš aspoň, co má TAG v plánu teď?“

„Chystají se –“

„Promiň, Chloe, zase jsi vypadla.“

„Tady jsou všichni v šoku: jednotka TAG ztratila při havárii helikoptéry čtvrtinu svých lidí. Ten velitel, který mě předtím neráčil ani *poslouchat*, konečně pochopil, že to celé zvorál, a pobíhá jako kuře s useknutou hlavou. Nikdo není ochotný vytasit se s nějakým rozhodnutím. Teď sem letí vyjednávací tým, aby převzal taktovku, ale nedostanou se sem dřív než za tři čtyři hodiny.“

„Přežijí tady v Arše jsou skalní fanatici,“ připomněl James. „Radši se nechají vyhladovět k smrti, než aby Archu opustili. Někáký happy end si fakt neumím představit.“

„Chápu, že to je mizerná situace, Jamesi. Moc ráda bych vás nějak uklidnila, ale mám na věc stejný názor jako ty. Zůstaň ve spojení a dej vědět, pokud se dohmátneš nějakou informací o tom, co se děje ve věžích.“

„Jasně, Chloe, vypínám.“

Sotva James schoval vysílačku do kapsy, Rat pustil do umývárny šestiletého Josepha, který pěstičkou bušil na dveře. Hošík měl na sobě oprané pyžamo, které mu bylo komicky malé.

„Co tady děláte?“ vztekal se Joseph a mnul si ospalé oči.

„Jenom tak blbneme,“ broukl Rat a hošík přistoupil k mušli a začal čurat.

Přitom se ohlédl po Ratovi. „Na co tak zíráš?“

„Hmmm?“ zamrkal Rat. „É, na nic.“

James odvedl Rata před umývárnu k Lauren, která si hověla na podlaze, zády opřená o sedací pytel. S hlavou v jejím klíně tvrdě spala tříletá Annabel a její čtyřletý bratříček Martin a tulili se k ní.

„Kanalizace,“ zakřenil se Rat tajuplně, zatímco mezi nimi proběhl Joseph a hlučně žuchl do jedné z postýlek přistavených k zadní stěně. „Něco mě napadlo. Možná cesta odtud.“

„Fakt?“ zaujalo to Jamese.

„Ale chtěl bych vědět, co tomu řekne taky Lauren. Nerad bych to probíral dvakrát.“

James přistoupil k sestře a cvrnkl ji do tváře. Nespala, i když měla zavřené oči.

„Pojď sem na minutku,“ vybídl ji James.

Lauren se pomalu zvedla a něžně uložila obě teplá malá tělíčka na sedací pytel. Snažila se je neprobudit, ale Annabel náhle lapla po dechu a rozlepila víčka.

„Kam jdeš?“

„Nikam daleko,“ odpověděla Lauren tiše. „Hezky spinkej, zase se vrátím.“

„Jsi hodná, Lauren,“ povzdechla si Annabel šťastně, ale to už ji znovu přemohl spánek a oči se jí samy zavřely.

Lauren zamířila k Jamesovi a Ratovi, ale ještě se ohlédla po obou dětech. „Jsou TAK roztomilí!“

„Kanalizace,“ zopakoval Rat s neskryvaným vzrušením. „Pamatuješ, jak ses mě ptal, jestli tady není nějaká jiná cesta za hradby než skrz věže? Když jsem ted' viděl Josepha čurat, vzpomněl jsem si, co se tady seběhlo před pár lety.“

Všechny odpady z Archy vedly do jedny obrovský nádrže. No, a pak nás tady začal deptat příšerný puch pokaždý, když se tu sešlo víc lidí. Museli tu žumpu vykopat a vyměnit ji za větší nádrž. Viděl jsem, jak ji přivázejí, vážně je obrovská. Jako, že člověk skrz ni přejde vestoje.“

„No a?“ nechápala Lauren. „K čemu nám to je platný?“

Rat se usmál. „Dvakrát týdně sem přijíždí vůz a vypumpuje z nádrže splašky a odpadní vodu. Vždycky nacouvá ke kovový výpusti pod poklopem na *venkovní* straně zdi a hodí dovnitř hadici, aby to svinstvo odsáli. Určitě jsi ten poklop viděl při ranním běhu, je těsně za čtvrtou věží.“

„Asi vím, co myslíš,“ přikývl James. „Ta díra je dost široká, aby se skrz ni dalo prolézt.“

„Tak moment,“ zvedla Lauren obě ruce. „Mluvíme tady o žumpě, že jo? Mluvíme o tom, že zdrhneme po pás ve sračkách, co se splachujou do záchodu?“

James pokrčil rameny. „Lauren, tady máme dvě party lidí vyzbrojených puškama a my trčíme mezi nimi. Pokud z tohoto srabu existuje cesta ven, tak jdu do toho.“

„No... asi jo,“ přisvědčila Lauren nerozhodně.

„Co je lepší?“ naléhal na ni James. „Chvíli vydržet něco hnusného, nebo slíznout kulku do hlavy?“

V zámku zarachotil klíč a všechny tři děti se obrátily ke dveřím.

„Jaké pikle tu kujete?“ ušklíbla se Georgie, dlouhým prstem se začala dloubat v nose a žuchla na židli.

Dana se vyděsila, protože když vyšla ze záchodu, těsně za dveřmi stála Nina.

„Není ti zle?“ zajímala se Nina. „Slyšela jsem, jak se tam pořád vrtíš.“

Dana si přitiskla dlaň na břicho. „Žaludeční neuróza.“

Nina přikývla. „A co máš s tím provázkem?“

Tak tenhle dotaz Danu definitivně zaskočil. Zauvažovala o tom, že Ninu na místě sejme, ale její plán by nejlíp klapl jen v případě, že nejdřív sebere Barrymu pistoli a teprve pak ukáže, co je doopravdy zač.

„Vypadl ze skříňky pod umývadlem, když do nás udeřila ta velká vlna,“ zakoktala Dana, jež nepochybovala, že to je nejubožejší výmluva v dějinách lidstva. „Říkala jsem si, že ji strčím do kuchyňský linky, aby se nám nepletl pod nohy.“

„Dobrá,“ kývla Nina. Bylo jasné, že to vysvětlení ji neuspokojilo. Naštěstí její potřeba močit byla silnější než zvědavost.

Dana vyběhla uličkou před minikuchyňku do jídelny. Sotva otevřela prosklené dveře, poryv burácející vody a mořského vzduchu ji zasáhl jako surový náraz. Zevnitř sice prosvítalo světlo, ale stejně chvilku trvalo, než se jí podařilo zasunout klíč do zámku a otočit jím. Kdyby se Eve a Niny zmocnilo nějaké podezření, mohly by se sice protáhnout jedním z okének, ale ty zamčené dveře je přece jen zdrží.

Dana bleskově vyběhla po schůdkách nahoru a přitom lano schovala na horní schod dřív, než vstoupila na můstek. Stísněný prostor vypadal stejně luxusně jako zbytek lodi; po třech stranách byly kožené sedačky a vpředu chromovaný volant, zapuštěný do kontrolního panelu. Hlavní světla byla zhasnutá a z Barryho se dala rozeznat pouze silueta, zalitá modrým přísvitem vycházejícím z ciferníků přístrojů.

„Hej,“ pozdravil ji Barry zvesela. „Přišla jsi mě navštívit?“

Dana se usmála. „Nevadí, že ne? Jsem tak nervózní, že nedokážu usnout.“

„V noci toho tady není moc na koukání,“ vysvětloval Barry. „Stačí zadat souřadnice do GPS a tahle beruška si už cestu najde sama. Pak stačí jen sledovat monitor radaru, aby měl člověk jistotu, že se s něčím nesrazí.“

„Je to fantastická loď,“ prohodila Dana a přistoupila k přednímu, skoro kolmě zkosenému sklu, a zadívala se na tříšť, stříkající po stranách obou trupů.

Barry pokrčil rameny. „Je to šikovný nástroj pro naši misi, ale upřímně řečeno, mě podobné krámy odpuzují.“

„Vážně?“

„Majitelem byl velký mediální magnát. Na stavbu člunu vyhodil miliony. Po pár letech dostal rozum a prodal ho. Dnes si lodičku může na celý den najmout každý, kdo má v kapse deset tisíc babek. A zatím na druhém konci světa leží takový bezvýznamný světadíl jménem Afrika, kde každoročně zemřou miliony lidí, protože nemají na léky za pár centů.“

„Když já...,“ začala Dana, která si prohlížela pistoli zastrčenou v Barryho kraťasech a snažila se vykumat nejlepší způsob, jak se přiblížit. „Pořád musím myslet na ty dva policisty, předtím v autě. Jako, chápu, že to jsou jenom ďáblové, ale oni přece akorát dělali svou práci... Víte?“

„To je ten hlavní problém světa, ve kterém žijeme, Dano. Je plný lidí, kteří *pouze dělají svou práci* a ignorují, co se děje ve skutečnosti. Bojují za deštné pralesy jen do chvíle, dokud si nepořídí párek dětí a nevydělají dost peněz na auto, co hltá hektolitry benzinu, a na luxusní jídelní stůl z tvrdého dřeva. Sledují všechny televizní programy z divočiny a rozplývají se nad chlupatými zvířátky, ale přitom se cpou hovězím a drůbeží, které vypěstovali v neuvěřitelně krutých podmínkách. Je mi líto, ale žijeme v relativně svobodné společnosti. Všechna fakta jsou dostupná, ale lidé se sami rozhodli je ignorovat. Pokud jde o mě, každá vzdělaná osoba, která pracuje pro vládu nebo velkou ropnou společnost, se provinila svou selektivní ignorancí.“

Dana zachmuřeně civěla do podlahy. „Asi jsem prostě vystrašená z toho, co se teď stane.“

Barry se k Daně obrátil; jednu stranu obličeje mu modře ozařoval řídicí panel. „Za pár hodin uděláš fantastickou věc. Zachraň Zemi vede válku, aby se ze světa stalo lepší místo, a ty a Přeživší se na tom podílíte. Měla bys být hrdá.“

S těmi slovy Barry popošel dopředu a přitáhl si Danu do náruče. Bylo to *dokonalé*. Barryho chlupatá ruka jemně masírovala Danu na lopatkách a ona cítila, jak se jí k pasu tiskne jeho pistole. Sáhla si do zadní kapsy kraťasů, nenápadně vylovila aerosolový sprej a bříškem prstu nahnátla nepatrný důlek na trysce, aby měla jistotu, že vystříkne správným směrem.

V okamžiku, kdy se objetí přerušilo, Dana nádobku prudce zvedla a začala stříkat Barrymu do obličeje. Čistič na kuchyňské trouby obsahuje hydroxid sodný – silnou žíravinu, která leptá lidskou kůži stejně účinně, jako rozpouští spečenou mastnotu v troubě.

Zatímco Barrymu kolem očí a úst bublala hořká pěna, vrávoravě couval a Dana mu volnou rukou vyškubla z kapsy pistoli a zkušeně uvolnila pojistku.

„Na kolena, svině!“ poručila Dana. „Dělej!“

„Za to *chcípneš!*“ zařval Barry a zoufale se snažil vytřít si z očí pálicí pěnu.

„No, ani bych neřekla!“ odsekla Dana, obrátila pistoli a její hranou silně praštila Barryho do obličeje. Uder mu rozdrtil nos a krev vystříkla Daně na tričko, zatímco Barry se pozpátku zhroutil na kožená sedadla. Naklonila se nad něho, přitiskla mu hlavu k okénku kokpitu a zasadila mu pistolí další dvě drtivé rány, aby ho zbavila vědomí.

Barryho obličej se změnil na krvavou kaši. Ta poslední rána už byla možná navíc, ale adrenalin a vědomí, že v sázce jsou desítky životů, vybičovaly Danu k tomu, aby hrála na jistotu a nemusela později litovat své změkčilosti.

Nejtěžší část plánu měla za sebou, ale teď nebyl čas na vychutnávání pocitu vítězoslávy. Dana vyběhla z kapitánského můstku zpátky na palubu a popadla chumel nylonových provazů, které předtím odhodila na horní schod.

Vrátila se, odložila pistoli na kožené polstrování; bezvládné tělo stáhla z pohovky na podlahu. Když klečela na Barrym a svazovala mu zápěstí za zády, loď sebou zběsile trhla a Dana se svalila na zem.

Vázat uzle se učila během základního výcviku už před pěti lety a teď se na to rozpomínala jen s námahou. Když skončila, Barry měl spoutaná zápěstí i nohy v kotnících a pak obě pouta ještě propojila dalším kusem lana navzájem, ovšem výsledek nevypadal ani zdaleka tak úhledně jako ukázky svazování ve výcvikové příručce CHERUB.

Dana se zvedla a uvědomila si, že katamarán sviští po hladině rychlostí sto kilometrů za hodinu a kormidlo je bez dozoru. Skočila po klapce, aby vypnula motory. Současně s tím, jak se turbíny zpomalily a loď skoro strašidelně ztichla, posuvné dveře na konci můstku se otevřely a v nich se objevila Nina, vyzbrojená nenávisným výrazem a kuchyňským nožem.

„Zrádkyně!“ vrčela Nina. „Hned mi bylo jasné, že s tím provazem chystáš nějaké svinstvo.“

Dana se prudce obrátila k pistoli, kterou položila na kožené čalounění vedle sebe, ale další vlna ji srazila na podlahu. Nina si všimla, jak se Dana dívá na zbraň, a obě ženy se po ní vrhly současně.

Dana byla blíž a připlácla dlaň na pažbu, ale jak Nina švihla nožem k Danině hlavě, svalila se jí na nataženou paži. Čepel Daně sklouzla po lopatce a zajela do koženého polštáře pohovky. Navzdory tomu, že Nina jí celou vahou drtivě zatěžovala paži, Daně se povedlo sevřít pažbu do prstů a volnou paži ovinout kolem Ninina krku do škrtícího stisku.

Nina bojovala o dech a současně s tím se obě ženy rvaly o pistoli. Prsty se navzájem přestřkovaly na spoušti, ale další vlna odhodila loď do strany a nůž na čalounění sletěl s cvaknutím na podlahu. Dana teď měla čepel přímo na dosah, ale nenamáhala se s jejím zvedáním, protože cítila, jak její sokyně rychle prohrává boj o vzduch.

Těsně na prahu bezvědomí se Nině konečně povedlo odpáčit Daniny prsty ze spouště. Nemohla se sice hnout a zvednout pistoli ze země, ale podařilo se jí zbraň pootočit a vypálit ránu.

V mrňavé kajutě byl ten výstřel ohlušující a Dana ucítila drásavý pocit, jako by jí právě utrhli celé chodidlo. Přesto zvládla prodloužit škrtící chvat o dalších pár vteřin, dokud Ninino tělo neochablo.

Když si Dana konečně vyprostila paži uvězněnou pod Ninou, překulila se na záda a zasténala, protože kotník měla jako v ohni.

Hlavní světla byla pořád ještě zhasnutá. Daně se tmělo před očima, ale doplazila se k řídicímu panelu a stiskla vypínač.

Bála se podívat dolů, protože neměla sebemenší potuchy, v jakém stavu má nohu. Srdce jí pádilo největší možnou rychlostí, víc než dvě stě úderů za minutu, a chybělo pramálo, aby se v šoku totálně zhroutila.

Když konečně sebrala odvahu a koukla se, ulevilo se jí. Noha se zdála vcelku, ale špičkou tenisky jí otvorem po kulce prosakovala krev. Kupodivu, prsty na noze ji nebolely ani zdaleka tak strašně jako šlachy kolem kotníku. Vzpomněla si na podvrtnutí, které ji před pár lety bolelo navlas stejně, a za vteřinku jí to už dávalo smysl: kloub byl zřejmě vyrvaný ze svého lůžka tím prudkým nárazem kulky, jež ji zasáhla do chodidla.

Ale na nějakou sebelítost teď Dana neměla čas, protože se musela ještě vypořádat s Eve. Zastrčila si pistoli za opasek kraťasů – přičemž si uvědomila, že by si ušetřila spoustu bolesti, kdyby si našla pár vteřin právě na tohle, než svázala Barryho – a pak znovu popadla chumáč nylonového provazu a doplazila se k Nině. Nejdřív se přesvědčila, že ještě dýchá, převalila ženu na břicho a spoutala ji navlas stejně jako Barryho předtím.

Dana mohla jenom lézt nebo skákat po jedné noze, ale měla pistoli a nepředpokládala, že Eve představuje velkou hrozbu. V současném stavu však nebyla schopná sejít po schůdkách vedoucích do kajuty na zadní palubě, takže dospěla k názoru, že momentálně je ze všeho nejdůležitější podat aspoň základní hlášení. Po podlaze se doplazila ke kapitánově židli, opřela se o ni a vytáhla se do stoje.

Ke konzoli byl připevněný mikrofon, ale vysílačka vypadala složité a o námořní komunikaci Dana neměla ani páru. Existuje snad nějaká SOS frekvence, kterou by měla použít? Možná už ten správný

kanál je naladěný, ale možná že by musela strávit celou věčnost mačkáním tlačítek, než by narazila na někoho na příjmu.

Zatímco se jí hlavou honily tyhle myšlenky, náhodou na opačné straně konzole zahlédla satelitní telefon; obrovsky se jí ulevilo.

Jednou rukou se opírala o okraj řídicího panelu a dohopkala k druhé straně můstku, popadla handset a navolila kód Velké Británie a po něm číslo kampusu CHERUB.

Ozval se ženský hlas s konejšivým severobritským přízvukem.

„Opravna pneumatik Unicorn.“

„Agent jedenáct šedesát dva,“ zadrmolila Dana. „Můžete mě spojit s Johnem Jonesem?“

„Dana Smithová?“

„Jo.“

„Dobrá, zkusím Johnův mobil v Darwinu. Jsem zatraceně ráda, že ses ozvala, holčičko. Máme po tobě vyhlášeno celoplošné pohotovostní pátrání. Kde jsi?“

„Už jste někdy slyšela o Arafurském moři?“

„Neřekla bych.“

„Já taky ne, až teprve před pěti hodinama. Podle všeho jsem přímo uprostřed, v půli cesty mezi Austrálií a Indonésií.“

„Fajn, právě tě předávám Johnovi.“

Když Dana zaslechla pípnutí, jak ji z kampusu přepojili do Austrálie, ohlédla se k zadní palubě člunu a leknutím lapla po dechu: světla nad zadní palubou svítila a malý člun zmizel ze svého místa.

V sluchátku se ozval Johnův hlas. „Dano!“ zvolal s propastnou úlevou. „Díkybohu! Slyšíš mě?“

„Jo,“ hlesla hluboce šokovaná Dana. „Jsem tady – v pořádku.“

Zatímco mluvila s Johnem, nepřestávala nevěřicně zírat na prázdné místo, kde na zadní palubě původně ležel malý motorový člun. Sám spadnout nemohl, protože nepromokavá plachta, která ho předtím zakrývala, se válela na prknech paluby.

Dana neměla ani náznak ponětí, jestli malý člun zvládne plavbu na otevřeném moři, ani jestli má dost paliva, aby doplul až k indonéským břehům, ovšem jednou věcí si byla naprosto jistá: Eve byla fanaticky oddaný Přezivší, který udělá všechno na světě, aby se k terminálu dostal i na vlastní pěst.

41. VÝBUŠNINY

Herna nebyla dost velká, aby se James, Lauren a Rat mohli domlouvat i v případě, kdy těsně u dveří trůnila na své ředitelské židli Georgie. Rozložili si polštáře na podlahu a snažili se odpočívat, ale po večerních událostech v nich pořád přetrvávalo silné napětí. Tarantule učinila místním rozhlasem další prohlášení:

„S lítostí oznamuji, že kolem obvodu naší Archy se rojí d'áblova vojska. Zanedlouho budou mít k dispozici dost lidí a zbraní, aby nás přemohli. Od okamžiku, kdy jsem zjistila, že otce zavraždili, modlím se k Bohu o radu. Rovněž studuji otcovo dílo. Učil nás, že až nastane doba temna, máme se shromáždit v srdci Archy, v bunkrech pod naším Svatým chrámem. Musíme se tam přesunout. Budeme se modlit a vyčkávat na další Boží příkazy. Až odtud opět vyjdeme, ať to bude za dny, měsíce, nebo roky, ocitneme se v novém světě. Naším úkolem bude buď přebudovat tento stávající svět, nebo čelit soudnému dni v tom novém.“

Sotva reproduktor umlkl, Georgie vyskočila ze židle a rozsvítila stropní světla. Obrátila se k trojici dětí.

„Slyšeli jste naši novou vůdkyni!“ zahulákala. „Vypukla doba temna! Zaběhnu nahoru do školy a přesvědčím se, že personál tam ví, co dělat. Vy tři probud'te ostatní. Ty mrňousky posad'te do sport'áků a mazejte s nimi ke kostelu.“

Georgie si hodila M16 přes rameno a odsupěla, přičemž za sebou nechala otevřené dveře. James, Lauren a Rat se skulili z polštářů a vyskočili.

„Nevím teda, jak vy dva, ale mně se fakt nezamlouvá představa, že se dám dobrovolně zabarikádovat pod kostelem,“ vyhrkl James a vystrčil hlavu ze dveří, aby zjistil, co se odehrává venku na chodbě.

Nebyla tam živá duše, ale vyděsil ho pohled na elektrický kabel, který běžel po podlaze a spojoval výbušné nálože rozmístěné v desetimetrových odstupech.

„Tak tohle *je* průšvih!“ vyjekl James. „Jakmile obvod zapojí, všechny jednotky TAG, co se budou snažit sem proniknout, to roztrhá na hadry.“

„V ostatních tunelech to nejspíš vypadá stejně,“ dodala Lauren. „A vsadím se, že i ve strážních věžích a u bran jakbysmet.“

„Takže,“ ozval se Rat, „budeme hodní školácci a zamíříme do kostela, nebo to riskneme a zkusíme pláchnout skrz tu žumpu?“

Za zády se jim ozval tenký hlásek. „Jdeme pryč?“ James se ohlédl po Josephovi. „Jasně, probud' Eda a rychle se oblíkněte.“

„Měli byste se rozhodnout hodně rychle,“ doporučoval Rat, zatímco Joseph s obrovskou rozkoší budil Eda tak, že mu zakroutil uchem. „Georgie nám nevěří. Dlouho nás tady dole bez dozoru nenechá.“

James pokýval hlavou. „Fajn, tak budeme hlasovat. Já osobně nehodlám trčet za pancéřovými dveřmi tak dlouho, dokud nám nedorazí jídlo nebo dovnitř nevpadne zásahová jednotka, takže jsem pro žumpu.“

Lauren nejistě mávla rukou. „Byla bych radši, kdybychom měli ještě další možnost, ale jinak máš pravdu.“

Ratovi bylo už jasné, že ho přehlasovali, ale usmíval se na důkaz toho, že všechno se vyvíjí podle jeho představ. „Celý život nedělám nic jinýho, než že zkouším odtud zdrhnout. Padáme!“

„Moment,“ zarazila je Lauren. „A co s těma prckama?“

„Co jako?“ zamračil se James.

Rat potřásl hlavou, ale Lauren se na oba chlapce koukla hodně naštvaně. „To byste je tady klidně nechali? Hele, kdyby se něco stalo, nadosmrti bych si to neodpustila!“

„Přestaň s tím, Lauren,“ povzdechl si James. „Jen by nás zdržovali. Bylo by to děsně nepraktický.“

Lauren ucouvla a mávnutím posílala chlapce pryč. „Prima, tak vy dva jděte, ale já zůstanu tady a zkusím jim co nejvíc pomoci.“

James nesmlouvavě zavrtěl hlavou. „Jsem služebně starší, Lauren. *Přikazuju* ti, abys šla se mnou!“

„Tebe tu přece *nedržím*,“ poukázala Lauren. „Tak běž.“

James věděl, že jeho sestra je tvrdohlavá jako mezek, a bez ní odejít nechtěl. „Vytáhni sporták na chodbu,“ souhlasil s povzdechem. „Vezmem je s sebou.“

Dvě nejstarší děti, šestiletý Joseph a sedmiletý Ed, už byly téměř oblečené. Lauren zvedla Annabel a Martina z polštářů a šoupla je do golfek pro dvojčata, která Rat mezitím rozložil. Páté dítě byl tříletý Joel, který spal už od chvíle, kdy sem přišli. James ho zvedl z malé matrace a opatrně ho položil do sportáčku.

„Skvělé, už jste je stihli všechny připravit,“ zavrčela Georgie překračující práh a oblažila je vzácným úsměvem.

James horečně přemýšlel. Šťouchl do sestry loktem. „Venku na mě počkej.“

Lauren netušila, co má její bratr v úmyslu, ale nepřela se. Když všichni vyšli z hery a Georgie natáhla ruku, aby ocelové dveře zavřela, James se prudce obrátil na prahu a letěl na záchod.

„Jenom vteřinku!“

„No to mě podrž!“ prskla Georgie podrážděně. „Copak to ještě pět minut nevydržíš? Chci zamknout a zmizet odtud.“

„Ale já fakt prasknu!“ kničel James a vpadl na umývárnu.

Honem se rozhlédl po nějaké zbrani. Porcelánový poklop nad splachovadlem mu připadal ideální. Byl až skoro pod stropem, aby s ním dětské ručičky nemohly nic vyvádět. Zatímco James balancoval na záchodové míse, opatrně ho sundal; zaskřípělo to, až mu z toho přejel mráz po zádech.

„No tak!“ houkla Georgie po minutce. „S čím si to tam hraješ?“

„Můžete se aspoň na moment nechovat jako nasraná kráva?“ zařval James. „Jste tak zatraceně hnusná, že bych se vsadil, že žádný chlap se k vám nikdy ani nepřiblížil!“

Chytřejší člověk by Jamesovu léčku prokoukl, ale Georgie byla vzteklounka, která měla v mozku úplně vymetenou.

„Koukej si dávat bacha na jazyk, cucáku!“ zavřískla Georgie a vpadla do umývárny.

James číhal za otevřenými dveřmi. Víko od splachovače vážilo snad tunu, takže Jamesovi málem pukly bicepsy, když se s ním rozmáchl a praštil s ním Georgii do zátylku. Vědomí ji sice nezavil, ale klopýtla a skácela se jako strom, navíc tak šokovaná, že dokonce

ani nenatáhla paže před sebe, aby zmírnila pád. Zasténala a James jí bleskově strhl pušku z ramene. Když překračoval její nohy a zabouchl za sebou dveře umývárny, navzdory nebezpečí situace se zakřenil: Georgie její hnusné chování k dětem působilo takovou rozkoš, že podle Jamese si absolutně zasloužila pořádný doušek své vlastní medicíny.

Vyřítil se do chodby, honem zavřel pancéřové dveře a otočil klíčem v zámku. Lauren, Rat a mrňousové na něho čekali.

„Co se stalo s Georgie?“ vyzvídál Joseph, když obrátili kočárky a svižně zamířili k žumpě. „Proč neseš její pušku?“

Dva hošíci byli dost staří, aby pochytili některé z názorů Přezivších. Jamesovi bylo jasné, že jakmile si uvědomí, že ve skutečnosti nejdou do kostela, začnou panikařit, ale zaboha nedokázal vymyslet obstojnou výmluvu.

Naštěstí zasáhl Rat. „Zjistili jsme, že Georgie je ďábel,“ vysvětlil. „James ji musel přemoct.“

Joseph s Edem se rázem začali usmívat od ucha k uchu. „Vždycky na nás byla zlá,“ potvrdil Joseph.

Rat přikývl. „Moje řeč. Někdo tak strašlivý přece nemůže být anděl.“

To vysvětlení bohatě uspokojilo oba hošíky, které Georgie celý jejich život jenom terorizovala. Tři batolata, z nichž jedno vezl Rat a dvě vezla Lauren, zatím spala. Golfáče hlasitě rachotily po podlaze tunelu a James se pro jistotu zdržel kousek vzadu, aby Joseph s Edem nezaslechli jeho pokusy spojit se vysílačkou s Chloe.

„Žádný signál,“ podíval se James na Lauren, když skupinku opět dohonil.

Mezitím se Ed začal vyptávat, proč jdou špatným směrem. Bylo mu sice teprve sedm let, ale celý život prožil v Arše a cestu do Svatého chrámu dobře znal.

Jako vždy se Rat předvedl jako mistr lží, když se sportáčkem odbočil z hlavního tunelu do temné chodby, jež měla u vchodu nastraženou mohutnou nálož trhavin.

„Vojáci jsou už fakticky blízko, Ede,“ zdůraznil Rat. „Stačili se zmocnit některých částí Archy, takže my to musíme vzít hodně

velkou oklikou. Ale neboj se, v těchhle tunelech se vyznám. Jen co se dostaneme pod kostel, budeš v bezpečí.“

Chodba končila u paty točitého schodiště. James loupal po Lauren vzteklým pohledem, když Annabel a Martina vytahoval z golfáčů pro dvojčata. Byla to úděsná dřina, vzít tři mrňousky do náruče, složit kočárky, všechno to vynést po schodech nahoru a pak zase vozítko rozložit a děti do nich našoupnout, a celé to zvládnout tak jemně, aby maličké neprobudili.

Naneštěstí Rat přehlédl schod a s Joelem v náruči zakopl. Blondatý chlapec se probudil s úlekem a uvědomil si, že je na neznámém místě, navíc v náruči cizího člověka. To všechno mu bohatě stačilo, aby hlasitě zavřískl.

Pokračovali v cestě; Joseph strkal prázdný kočárek a Rat se s vypětím všech sil snažil udržet Joela, který ze všech sil řval a kopal.

„Kde jsou všichni?“ vyhrkl Ed. „Určitě jsme nezabloudili?“

Lauren už s dětmi ztrácela trpělivost, a navíc si uvědomila, že jejich řev se rozléhá stovky metrů daleko a prozrazuje tak jejich polohu. Prudce se obrátila a chybělo málo, aby na Eda sama nezařvala. „Sklapni!“ zasyčela zuřivě.

„Kdo vlastně jsi?“ zakňoural Ed. „Ty mi nemůžeš poroučet. Nejsi ani dospělá.“

Rat si vypůjčil jednu z Georgieiných oblíbených výhrůžek: „Koukejte mlčet oba, nebo vám ty zatracený palice otluču o sebe!“

Po pár minutách, co vyšli po schodišti, odbočili do chodby sloužící pouze pro údržbáře, kde místo zářivek visely jen holé žárovky. Podél stěn a na vlhké kamenné podlaze běžely svazky kabelů. Po padesáti metrech Rat žuchl s maličko klidnějším Joelem do golfáčů a zamračil se na Josepha.

„Hlídej ho, ať neuteče!“ poručil mu přísně a pak popošel o pár kroků dopředu a ukázal na kovový poklop v podlaze.

„Tady to je,“ řekl Rat. „Nádrž žumpy máme přímo pod nohama.“

Než se James protáhl kolem kočárků, Rat zasunul prsty pod okraj poklopu a zabral, aby ho zvedl. James cítil, jak se mu zvedl žaludek, protože ho ovanul poryv teplého vzduchu a toho nejčpavějšího smradu, s jakým se kdy setkal.

„Ale *prokristapána!*“

Rat ze sebe vymáčkl úsměv. „Takhle smrdí odpad po třech stovkách lidí.“

„Dá se tady někde sehnat baterka nebo něco takovýho?“ zeptal se James. „Je tam tma jak v pekle.“

„Možná někde na policích ve skladu, ale tam je zamčeno,“ odpověděl Rat. „Budeš muset slézt dolů po žebříku a hmatat podél stěn. Půjdeš pořád dopředu, až se dostaneš na druhý konec. Tam nejspíš bude další žebřík a další poklop pak asi najdeš přímo nad hlavou.“

„Tak jo,“ zabručel James, ale vzápětí ho něco napadlo. „Moment!“ vybuchl dopáleně. „Kdo tvrdí, že tam dolů musím zrovna já slézt jako první?“

„Jsi služebně nejstarší,“ připomněla Lauren.

James potřásl hlavou. „Celý den mě ignoruješ, ale najednou ti moje postavení připadá důležitý?“

„Co je tam dole?“ kníkl Joseph s neskrývaným strachem. „Já do té díry nechci!“

Lauren mu prohrábla vlasy. „Neboj se, my tě poneseme.“

„Ale já *nechci!*!“ opakoval neústupně. „Smrdí to.“

„Chceš se přece dostat do kostela, nebo ne?“ přemlouvala ho Lauren. „Tohle je jediná cesta. Víš, když si člověk zvykne, asi to nebude taková hrůza.“

James si z ramene stáhl pušku a podal ji Lauren. „Uvolni pojistku. Umíš s tím zacházet pro případ, že by nás pronásledovali ďáblové?“

„Jasně,“ přikývla Lauren.

James se zhluboka nadechl a rozkročil se nad průlezem. Když pak stoupl na první kovovou příčku, snažil se co nejmíň myslet na to, do čeho šlápne tam dole.

42. SVĚTLO

James ve tmě neviděl, kolik schodů to je celkem ani jak je žumpa hluboká. Když mu bude přát hodně velké štěstí, sračky budou sahat jen do několikacentimetrové výšky, a pak by mu ani nenatekly do tenisek. Aspoň že jak sestupoval níž, ty výpary prořídly, i když při každém nadechnutí musel přemáhat blinkání.

Teniskou se dotkl vrstvy bublin. Tady končila všechna voda znečištěná Přezivšími, ať to byly splašky ze záchodů, nebo mydlinková voda z myčky nádobí, nebo z praček. Sestoupil na další příčku a sračky mu začaly crčet přes horní okraj tenisky. Za pár vteřin ucítil, jak mu pod ponožkou čvachtá studená tekutina.

Napadla ho příšerná věc: *Co když je tu tak hluboko, že budu muset plavat? Jaký to bude, až mi to svinstvo nateče do uší nebo do pusy?*

Pak se podrážkou dotkl dna a nesmírně se mu ulevilo. Byla tam sice vrstva nebezpečného slizu, ale aspoň to nebylo hluboké, hladina mu sahala sotva nad kotníky.

James poslepu šátral po stěně za žebříkem, až došel do rohu. Obrátil se a udělal krok kupředu, ale nohou nenarazil na dno. Než si uvědomil, že sestoupil z římsy, už bylo pozdě ucouvnout. Cítil, jak se mu tělo překlání a prudce padá. Teniskou konečně dopadl na dno, jež bylo o půl metru níž, než odkud ten krok udělal, a vzápětí mu podrážka ujela po něčem kluzkém. Honem švihl dopředu i druhou nohou a předpažil, aby se nerozplácl. Přitom mu sračky vyšplíchly po stehnech a vsákly se do spodního okraje kraťasů.

Lauren zaslechla šplouchání a vystrašeně křikla: „Jsi v pořádku?“

Kdovíjak se Jamesovi povedlo neupadnout do té hrůzy celým obličejem, ale smrdutá voda mu zmáčela paže a pár čůrků mu stékalo dokonce i po tvářích.

„A dost!“ zařval James rozběsněně. „Končím. Jestli tohle všechno přežiju, už v životě nepůjdu na další misi!“

Shora slyšel Josephovy vzlyky: „Já tam dolů nechci!“

A pak další hlas, dospělý. Když se poklop s břinknutím zavřel, James si uvědomil, že Lauren a Rat jsou v průšvihů. Nejdřív chtěl vylézt po žebříku zpátky, ale měli pušku. Těžko by jim byl něco platný.

„Co u všech čertů vy haranti děláte tam dole?“ hulákal Ernie, jenž od ústí chodby mířil na Lauren a Rata puškou.

Lauren se lekla a nechala poklop zaklapnout tak prudce, že Ratovi málem přiskřípla prsty.

„Právě obcházím tyhle chodby, abych ty výbušniny překontroloval,“ pokračoval Ernie a přitom se blížil k nim. „A Georgie tam bušila na dveře, hlavu celou zakrvácenou, no, vážně v hrozném stavu.“

„Zůstaňte stát!“ vřískla Lauren, popadla M16 a hlučně cvakla pojistkou, aby předvedla, že svoje varování myslí vážně.

„Uúúúch, slečinko,“ zakřenil se Ernie, jako by se Lauren povedl báječný vtip. „Radši tu věc polož. Není to žádná hračka.“

„Nedělejte ze mě blbce!“ štěkla Lauren, namířila hlaveň nahoru a jednou vystřelila ke stropu. V úzkém tunelu to způsobilo příšerný rámus, který probudil všechny tři batolata.

Ernie trochu vystřízlivěl a maličko ucouvl. „No, a co máte vlastně za lubem? Pokud zůstanete tady, vyřídí vás ty náložky.“

Lauren nevěděla, co na to odpovědět. Rat se zvedl od poklopu a popošel k Erniemu s rukama nad hlavou. „Zdravím, Ernie. Mě přece znáte, že jo?“

„To jistě, Rathbone. Ale co kdybyste oba přišli sem blíž, abychom si o tom mohli promluvit? Máme vás a ty drobečky přivést co nejrychleji do kostela. Jakmile Eleanor vydá rozkaz, aby se zavřely dveře, nikdo se nedostane dovnitř ani ven, dokud nedostane radu od Boha.“

„A teď zase poslouchajte mě,“ spustil Rat. „A říkám ryzí pravdu, Ernie; přísahám jako anděl, kterému by jinak hrozily věčný muka v hořícím pekle. Můj otec si mě před smrtí pozval ke svému lůžku. Předtím hovořil s Bohem a dostal od něho poslední poselství. Už věděl, že za pár hodin ho Susan zabije. Vysvětlil mi, že do Archy

pronikli d'áblové, takže ji dnes večer čeká zkáza, nejenom zvenčí, ale i zevnitř. A nařídil mi, ať odejdu a žiju někde v úkrytu. Slíbil mi, že až budu starší, Bůh osloví zase *mě* a poradí mi, jak shromáždit anděly a vybudovat novou Archu.“

Než Rat dokončil svůj proslov, od Ernieho ho dělilo jenom pár kroků, a paže měl rozpřažené široko od těla, jako by vyzýval k objetí. Lauren musela obdivovat nejenom jeho řeč, ale i obrovskou odvahu, s jakou se postavil člověku, který na něho mířil puškou.

„Dejte mi tu zbraň, Ernie!“ zahromoval Rat navlas stejným hlasem, jakým na svých nahrávkách promlouval Joel Regan. „Můj otec mi svěřil, že Archu otrávil d'áblové. Dejte mi ji!“

Ernie nejistě mžikl na hlaveň své pušky. Rat se snažil vypadat přesvědčivě a doufal, že Ernie nevidí, jak úděsně se mu klepou ruce.

James přebrodil žumpou deset metrů, když zaslechl Laurenin varovný výstřel. Vyděsil se, že někdo je postřelený, a znovu měl sto chutí se vrátit, ale momentálně bylo nejužitečnější najít východ.

Pomalů se ve tmě rozkoukal a už dokázal rozeznat odlesky na hladině splašků a čárky světla, pronikající kolem poklopu na protějším konci žumpy. Protože nechtěl znovu klopýtnout, opatrně šoupal podrážky přes kluzkou podlahu a před každým krokem otestoval, zda došlapuje na pevnou zem.

Jamesovi trvalo dvě minuty, než došel do kouta, i když jemu se to zdálo víc. Byla tam stejná římsa, z jaké na opačném konci sletěl. Vystoupil na ni a šoural se dopředu. Jednotky TAG ozařovaly Archu a okolí pátracími reflektory a tak se mezírky kolem poklopu rozzářily pokaždé, když po nich sklouzl paprsek.

Hmatal kolem sebe se vzrůstajícím zoufalstvím, protože si uvědomil, že tady není žádný žebřík. Natáhl paže, dokonce se zvedl na špičky. Kovový čtverec byl mimo dosah, a James ve tmě dokonce nedokázal ani odhadnout, o kolik je níž než ten únikový otvor. Možná že kdyby si na ramena vysadil Josepha nebo Eda, dokázali by poklop zvednout, ale stejně – jak by se bez pomoci zvenčí dostal odtud on sám?

James nebyl zvlášť hluboko pod úrovní země, takže usoudil, že má slušnou šanci chytit tady signál. Sáhl do kapsy šortek a srdce mu

pokleslo. Dočista zapomněl na vysílačku a ta se ponořila, když sletěl z té římsy. Na druhou stranu, měla přežít uvnitř propoceně tenisky, takže pořád ještě zbývala naděje, že všechno funguje.

James si přiložil přístrojek k uchu a zapnul ho. Nezaslechl však obvyklé zapraskání statické elektřiny, a když stiskl tlačítko na příjem, blikl indikátor vybité baterie.

Některé dny jde zkrátka všechno na levačku.

Lauren byla totálně vyřízená: zalitá potem svírala pušku a sledovala, jak Rat stojí neohroženě proti Erniemu, a přitom se snažila batolata udržet v golfáčích, zatímco Ed ji zasypával nepříjemnými otázkami a Joseph ječel, že do té černé díry ne a nepůjde.

„Jsem urozené krve, Ernie!“ připomněl Rat přísně. „Pokud chcete zachránit Přeživší, tak *musíte* uvěřit mým slovům.“

Starší muž se tvářil nechápavě. „Ale jak odtud dokážete uniknout?“

„Skrz žumpu,“ vysvětlil Rat. „Otec mi o té cestě pověděl. Když jste nás chytil poprvé, už jsme měli namířeno sem.“

„Než jsem se stal andělem, dělal jsem instalatéra,“ přikývl hluboce zamyšleně Ernie. „Párkrát jsem tam dolů musel slézt a trochu to vyčistit. Je to parádní hnus, ale vylézt se tamtudy dá.“

„Já vím,“ potvrdil Rat, zatímco Ernie v duchu váhal a nevěděl, čemu věřit. „Otec mi nakázal udělat to právě takhle, Ernie. Podívejte se do vlastního srdce a zeptejte se Boha. Pak pochopíte, že říkám pravdu.“

Starcův obličej se rázem rozzářil. „Ano!“ zvolal u vytržení. „To proto mě poslal sem, vid’? V té nádrži jsem za celou tu dobu byl jenom já a ještě dva údržbáři. To není náhoda: Pán mě sem poslal, abych vám pomohl!“

Rat se usmál od ucha k uchu. „*Páni*, Ernie, to mě nenapadlo. Přesně tak to musel udělat.“

Lauren přes brekot dětí neslyšela pořádně, nicméně když Rat popošel kupředu a objal Ernieho, naráz pochopila, že udělal zázrak.

„Bože můj!“ brebentil Ernie a smál se, jak se dá čekat od člověka, který právě objevil smysl života. „Děkuju, že sis vyvolil právě mě, Pane! Děkuju, Rathbone.“

„A vy tedy víte, jak se dostaneme odtud, Ernie?“ zeptala se Lauren a přitom opět zvedala poklop. „Můj bratr už je někde tam dole.“

Eda přítomnost dospělého zřejmě uklidnila, ale Joseph vřískal pořád stejně zběsile jako předtím. „Takže podle tebe tam James už je?“

Lauren přikývla. „Jo.“

Ernie si vzal od Lauren poklop, nakoukl dovnitř a zatvářil se udiveně. Pak sáhl za jednu z rour běžících podél stěny a cvakl částečně skrytým vypínačem. „Proč jste si tam nerozsvítili?“

43. LODĚ

Za jiných okolností by řízení třicet metrů dlouhého katamaránu o výkonu dvaceti tisíc koňských sil mohlo být legrace, ale Dana byla vykojená a noha ji pekelně bolela. Ztratila spoustu krve, a když tak seděla v kapitánské židli a pozorovala monitor radaru, musela se průběžně štipat, aby se udržela při vědomí.

Barry na tom byl zle, pořád o sobě nevěděl. Nina se probrala, plivala nadávky a chvíli šhubala pouty, ale Dana nebyla v soucitném rozpoložení a namířila na ni Barryho pistoli.

„Pokud nechcete díru v hlavě, navlas takovou, jakou jste mi udělala v noze, tak byste měla radši držet hubu!“

„Zradila jsi Přeživší, d'áble!“

Dana se pobaveně ušklíbla. „Ty nejsi Přeživší o nic víc než já.“

Moře bylo černé jako dehet, takže Dana mohla pouze sledovat monitor radaru a GPS, zatímco plavidlo svištělo přes hladinu vstříc setkání s lodí australské pobřežní hlídky. Když potom zahlédla, jak dvojitý trup olízlo světlo pátracího reflektoru, zahltila ji propastná úleva. Vypnula turbíny a nelehkou úlohu přiblížit se k plavidlu na volném moři přenechala odborníkům.

Důstojník pobřežní hlídky předvedl riskantní manévr, z něhož vstávaly vlasy na hlavy, přehoupl se přes zábradlí své lodě a seskočil na kluzkou palubu o několik metrů nižšího katamaránu. Dana se dívala, jak potom váže lano, jímž obě lodi spojil. Další dva důstojníci spustili dolů přepravník se zdravotnickými potřebami a pak po laně sklouzli na dolní palubu další dva členové pobřežní hlídky.

Zatímco oba muži se ještě zaměstnávali lanem, žena se rozběhla na můstek a zarazila se při pohledu na tu spoustu krve, rozmazanou po prknech paluby.

„Och, zlatíčko!“ zavrkala žena, protože si všimla Dany, jež zhrouceně seděla v kapitánově židli a sotva držela hlavu nahoře. „Jak ti je?“

„Na omdlení,“ hlesla Dana mdle. „Radši jsem si ani nezula tenisku, abych to krvácení nezhoršila.“

„To jsi udělala správně,“ kývla žena. „Já jsem doktorka Goshenová. Požádám jednoho z kolegů, aby tě snesl dolů do kajuty, protože tam bude víc místa, abych tě mohla pořádně vyšetřit.“

Vyšší z důstojníků zvedl Danu do náruče a odnesl ji po rozezmítané palubě do kajuty, kde ji uložil na pohovku v jídelně.

Když ji pokládal, zazubil se na ni: „Jsi pěkně těžký kousek, holka.“

Dana se donutila ten úsměv oplatit. „Dělám triatlon. Jsou to všechno svaly.“

„Rád věřím,“ přikývl důstojník. „Vždyť je to hotový obr, ten maník, cos ho tam nahoře sejmula.“

„A co ten člun?“ vyptávala se Dana. „Našli jste Eve?“

Muž zavrtěl hlavou. „Tyhle čluny jsou samá guma a plast, na radaru se nedají zachytit, i když je moře klidné jako dnes v noci. Moc bych se divil, kdyby s tou otevřenou palubou vydržela déle než pár hodin. Stačí jediná velká vlna a zaplaví ji. Ale i kdyby to nakonec zvládla až do Indonésie, všechny tankery přesunuli hezkých pár kilometrů od pobřeží a přívod plynu k čerpacímu molu vypnuli.“

„To je dobře,“ povzdechla si Dana a mimoděk vzlykla, protože si představila Eve na mořské hladině, jak ze svého mrňavého člunu zoufale vylévá vodu.

Člen pobřežní hlídky se vystrašeně ohlédl po svém kolegovi, jako by se omlouval: *Ale já ji nechtěl rozplakat.*

„Zatím se kvůli tomu netrap, uděláme všechno pro to, abychom ji našli.“

Dana mávla rukou. „Vy za nic nemůžete,“ popotahovala. „To jenom... Ta noha mě hnusně bolí a já jsem unavená a Eve... Eve vlastně není zlá holka, víte? Je jí teprve patnáct. To všechno ta banda, ke který patřila.“

Ještě než Dana dopověděla, zatočila se jí hlava. Slyšela, jak jeden z důstojníků volá doktorku, a pak všechno zčernalo.

James vzhlédl k řadě blikajících světel a k Ernieho vysokým bagančatům na spodní příčce žebříku. Zhnuseně se podíval na svoje

oblečení: kratásky a tenisky měl nacucané hnědou tekutinou a nahoru po paži mu šplhal mamutí šváb.

„Já...“ zalapal po dechu, neschopný nadávat, neschopný myslet; tak příšerně rozzuřený nebyl snad v celém životě. „Je tady vypínač,“ vypleskl nakonec bezmocně.

Když se rozhlédl, došlo mu, že vypínačem se navíc spouští i ventilátor, který ty výpary vyhání z žumpy ven. A poslední objev ho vytočil už k naprosté nepřičetnosti: lávka. Kdyby James po sestoupení z žebříku zabočil doleva místo doprava, narazil by na kovovou lávku, jež se žumpou táhla od jedné římsy k druhé. Velkou čistotou sice nezářila, ale chůze po ní by byla asi o milion procent lepší než brodit se sračkami.

„Tak tohle se mi jenom *zdá!*“ kvílel James.

Ernie přeskočil z žebříku na lávku, aniž by si třeba jen namočil podrážky.

„Jamesi!“ vyděsil se, „co u všech všudy tady vyvádíš? A probůh, jak to vypadáš?“

Do průlezu strčila hlavu Lauren a James měl dojem, že vidí potlačovaný úsměv. Namířil na ni ukazovák. „*Neopovažuj* se mi smát!“

Lauren hrůzou zkrivila obličej. „To je kus toaletáku, co máš přilepený na noze?“

Ernie přešel po látce a sundal žebřík, jenž byl vodorovně zavěšený na dvou hácích na stěně.

„Neumím si představit, jaké uvítání můžeme čekat tam venku,“ zabručel ustaraně.

James si připomněl, že musí zapomenout na soukromé trapasy a soustředit se na misi. „Lauren!“ zahulákal. „Klekla mi vysílačka. Vytáhni tu svou a zkus upozornit Chloe, co se děje; fakt nemáme zájem na tom, aby nás jednotky TAG odstřelili, sotva vystrčíme nos.“

„Rozkaz,“ potvrdila Lauren.

Posadila se na vlhkou kamennou podlahu a vyzula si tenisku. Mezitím Ernie v žumpě použil horní konec žebříku k tomu, aby jím zatlačil zdola na poklop a zvedl ho.

„Chloe, slyšíš mě?“ křikla Lauren.

„Příjem v pořádku!“ ozvala se jí v uchu Chloe.

„Chystáme se vylézt poklopem na žumpě. Jsme mezi čtvrtou a pátou strážní věží. Můžeš zařídit, aby po nás nezačal nikdo střílet?“

Chloe rozjásaně vyhrkla: „Tak vy se dostanete ven? Díkybohu! Ale asi můžete být v klidu, týmy TAG jsou všechny na druhé straně u letiště, a pokud můžu soudit, Přeživší ze všech strážních věží odešli.“

„Jo, to vypadá logicky,“ přisvědčila Lauren. „Všichni dostali rozkaz zalézt do bunkrů pod Svatým chrámem. Ale stejně musíš vojákům říct, ať se vykašlou na útok, protože celá Archa je plná navzájem sdrátovaných náloží.“

„Rozumím,“ oznámila Chloe. „Tak poslyš, vylezte z Archy a aspoň dvě stě metrů utíkejte, aby po vás někdo nestřelil zevnitř. Pojedu vám autem naproti. Vyzvednu vás už za pár minut.“

„Máme společnost,“ dodala Lauren. „Je nás dohromady devět.“

„Devět...“ zalapala Chloe po dechu a na vteřinku se odmlčela; vzápětí jí došlo, že na vysvětlování bude dost času, až její agenti budou mimo nebezpečí. „Rozumím, jdeme na věc.“

Lauren strčila vysílačku do kapsy kraťasů a podívala se na Rata. „Slez dolů, začnu ti tam podávat mrňousky.“

Na druhém konci žumpy už byl otevřený poklop a pod ním opřený žebřík. Ernie podal svou pušku Jamesovi. „Ty vylez první, tímhle se kryj.“

„Rozkaz, šéfe,“ přisvědčil James, přehodil si pušku přes rameno a vyšplhal nahoru.

Když vystrčil hlavu nad zem, byl hrůzou doslova podělaný, ale zklidnil se v tu chvíli, co za sebou spatřil běžeckou stezku a vnější hradbu Archy.

„Vypadá to dobře, kamaráde,“ křikl James dolů, než se vyhoupl na zem. Prvních třicet metrů se plazil, ale potom začal sprintovat přes žárem spečenou hlínu.

Joseph s Edem si už oba domysleli, že odcházejí z Archy pryč, ale byl tu Ernie a hošící mu instinktivně důvěřovali, protože byl dospělý. Oba sešplhali po žebříku bez pomoci a při běhu po lávce si okázale svíraly nosy mezi palcem a ukazováčkem. Na druhé straně žumpy je Ernie vysadil, takže jim zbývalo vylézt jenom posledních

pár přiček, a nařídil jim, ať utíkají rovnou dopředu, dokud nenarazí na Jamese.

Jakmile byli ti dva klučinové pryč, Lauren postupně podala Erniemu tři rozespalá batolata. S každým z nich přeběhl po lávce a u žebříku je podal Ratovi, jenž se shora nakláněl do průlezu a děti vytáhl nahoru.

Než se všichni sešli nahoře, už se Chloe blížila ve svém autě a těsně za ní jela obrovská toyota čtyřkolka. James se mezitím svlékl do boxerek a suché části trička použil k tomu, aby ze sebe otřel nejhorší svinstvo, co se mu nalepilo na kůži. V záchvatu sebelítosti se choulil na zemi a Lauren s Erniem se zatím snažili uklidnit hysterické prcky. Joseph s Edem nechápali, co se právě stalo, takže jen ohromeně a mlčky stáli.

Rat poodešel pár kroků stranou a rozechvělý vzrušením se ohlédl na tři zářící věže.

„V životě se tam nevrátím!“ zapřísahal se sám sobě potichu a pak popadl kožený řemínek, který měl kolem krku, a ze vší síly za něj škuhl. S pocitem ryzí slasti sledoval, jak se korálky vyvlékají a odrážejí se od tvrdé hlíny.

Vtom Archa explodovala.

44. TELEVIZE

Vítejte u živého vysílání – Dobré ráno, Austrálie!

„Dobré ráno, je přesně sedm hodin a já jsem Mick Hammond. Stojím u dýmajících trosek Archy Přeživších. Ve studiu v Sydney je Linda Lewittová.

Dnes ráno máme pouze jediné téma. Austrálie se po probuzení dozvídá o jednom z nejsenzáčnějších okamžiků své historie. Proslulý náboženský guru Joel Regan je po smrti, údajně zavražděný svou vlastní manželkou Susie. Jeho světoznámou Archu zničil výbuch, jenž zabil mnoho z jeho nejoddanějších stoupenců.“

Následoval střih do studia na moderátorku v halence broskvové barvy.

„Děkuji, Michaeli. Následuje stručná rekapitulace událostí posledních dvanácti dramatických hodin. Příběh začal včera večer po sedmé hodině, kdy mrtvého Joela Regana objevila jeho nejstarší dcera Eleanor. Ve stejné době z vojenské vzdušné základny v Queenslandu odstartovaly čtyři vojenské helikoptéry s taktickým zásahovým týmem na palubě. Jejich cílem bylo uskutečnit přepadový útok na Archu, zabavit dokumenty a pozatýkat vedení sekty v souvislosti se zločiny, které spáchala teroristická organizace Zachraň Zemi.

Dosud není jasné, zda Susie Reganová dostala o té akci varování předem, ovšem kombinace zavraždění Joela Regana a vzdušného útoku na Archu se stala základem obrovské tragédie.

V osm hodin večer dorazily k Arše čtyři vojenské helikoptéry a zjistily, že Susie Reganová uprchla a Eleanor Reganová nařídila svým stoupencům, ať se ozbrojí a v celé Arše nastraží výbušniny.

Když se helikoptéry pokusily o přistání, ocitly se pod intenzivní palbou. Jednu zasáhla raketová střela a zabila dva členy zásahové jednotky, kteří se chystali ze stroje vyskočit. Dalších šest mužů utrpělo popáleniny a jeden z nich zůstává v kritickém stavu. Okamžik nato došlo ke zničení druhé helikoptéry, v níž zahynula celá posádka,

složená z osmnácti mužů a tří žen. Jednotky TAG byly donuceny k ústupu.

K Arše se začaly stahovat pozemní i vzdušné posily. Vládlo přesvědčení, že Austrálii čeká dlouhá patová situace mezi Přeživšími a vládou. Údaje o dalších událostech se různí. S jistotou víme jen tolik, že půl hodiny po půlnoci otřásl Archou mohutný výbuch. S některých stran se ozývají teorie, že buď šlo o sabotáž stoupenců Susie Reganové, nebo o plánovanou hromadnou sebevraždu, ovšem podle převládajícího názoru k výbuchu došlo poté, co někdo náhodou aktivoval rozbušky.“

Na obrazovce se objevil zrnitý záznam tří dětí z komuny Přeživších, jak ve tmě klopýtají přes sutiny.

„Nejméně padesát lidí zahynulo přímo při výbuchu. Více než polovinu z nich tvořily děti, mířící z internátní školy v Arše do krytu Reganových. Když se zbortila část obvodových hradeb i jedna stopadesátimetrová věž, z podzemních tunelů začali vylézat Přeživší. Řada z nich utrpěla popáleniny nebo se nadýchala kouře. Vojáci, kteří šli na pomoc obětem výbuchu, se pak ocitli v palbě, jejím výsledkem byl jeden mrtvý člen protiteroristického komanda a dva zranění.“

Na obrazovce se ukázal záběr na slunce vycházející nad kouřící Archou.

„Za úsvitu už bylo zřejmé, že nad Archou převzala kontrolu armáda. Speciální jednotka zneškodnila zbývající nálože. Počet mrtvých se vyšplhal na devadesát tři, z čehož bylo třicet sedm dětí a dvacet čtyři příslušníků protiteroristických jednotek. Přes padesát dalších dopravily helikoptéry do nemocnice a nejméně dvanáct z nich je údajně v kritickém stavu. Mezi těly objevenými v Arše jsou i dvě, která patří Reganovým dětem: jeho nejstarší dceři Eleanor a jeho nejmladšímu synovi, jedenáctiletému Rathboneovi.

A teď... Pardon, omlouvám se, ale slyším hlášení ve sluchátku. Ano, Mick má zřejmě novinky přímo z Archy, takže mu předáme slovo.“

Objevil se záběr na Micka Hammonda, jenž stál v poušti se dvěma zbývajícími věžemi Archy a několika sloupy kouře v pozadí.

„Ano, Lindo. Informace přicházejí nepřetržitě. Právě jsme mluvili s vysoce postaveným důstojníkem tajné služby o Susie Reganové. Jak víte, její letadlo dostihly dvě vojenské stíhačky a v časných ranních hodinách ho donutily přistát na mezinárodním letišti v Perthu. Bylo mi řečeno, že když Susie Reganovou zatýkali, nebyla ve společnosti nikoho jiného než Briana ‚Fušera‘ Evanse. Brian Evans byl hlavním organizátorem útoku antraxem, o který se organizace Zachraň Zemi pokusila před dvěma lety ve Velké Británii.

Důstojník nám rovněž sdělil, že kdyby armáda vzhledem k hrozbě teroristického útoku předem nebyla ve stavu zvýšené pohotovosti, je velmi pravděpodobné, že Susie Reganová a Brian Evans by úspěšně unikli mimo australský vzdušný prostor. Předávám slovo zpátky do studia, Lindo.“

Moderátorka se tvářila zaskočeně, když režisér nechal opět zabrat její židli.

„Dobrá,“ usmála se nejistě. „Snažíme se tady ze všech sil, abychom sledovali aktuální stav událostí. Ted’ přejdeme do našeho studia v Brisbane, kde u mikrofonu máme profesorku Miriam Longfordovou, odbornici na náboženské sekty a vliv, který mají na myšlení svých stoupenců. Dobré ráno, paní profesorko. Co dodáte k událostem posledních dvanácti hodin? Mohl někdo tragédii podobného rozsahu vůbec předvídat?“

45. MRTVÝ

Dva dny po katastrofálním útoku vojenských helikoptér na Archu Rat – který byl úplně živý – strávil s Lauren dopoledne nakupováním v Townsville, městě vzdáleném třináct set kilometrů od Brisbane. Byl to mrňavý obchodáček, který sloužil místním pro nákup potravin a věcí do domácnosti, ale Rat nebyl nakupovat od doby, kdy mu před osmi lety zemřela maminka, a vychutnával si z toho každičkou vteřinu.

Byl nadšený i z maličkostí: žasl při pohledu na batole houpající se za padesát centů na autíčku, trval na tom, že s nákupním vozíkem projedou každou uličku v supermarketu, i když přišli jen pro čokoládové tyčinky a chleba. Obchod s videohrami byl zjevení, ale k šílenství ho přivedl výprodej knih, kde si nakoupil hromadu třídolarových paperbacků.

Skončili v patře s občerstvením. Rat se nemohl rozhodnout mezi KFC a McDonalidem, takže si koupili po jednom jídle u obou pultů, že se podělí, a Rat sám zhltal skoro všechno.

„Čemu se tak křeníš?“ vzhlédl Rat na Lauren od plastového stolu. Na dolním rtu měla velký černý strup a tři stehy.

Lauren pokrčila rameny. „Baví mě sledovat, jak si to užíváš.“

„Copak ty nenakupuješ ráda?“

„Jasně,“ potvrdila Lauren. „Když je to super zboží a já mám prachy.“

„Takže jsou ještě lepší obchody než tenhle?“

„Rate, tenhle kšeft je díra. Podle mě to nejlepší nákupní centrum je Bluewater poblíž Londýna. Je jako obrovský trojúhelník, má dvě patra, maxi kino a člověku trvá celý den, než všechno obejde. Když ještě žila maminka, jezdili jsme tam každý rok v listopadu a ona si připravila dlouhý seznam všeho, co jsme chtěli, aby nám nakradla k Vánocům.“

„Nakradla,“ zasmál se Rat.

„Jo, to je na dlouhý povídání. Než umřela, vedla největší gang krámských zlodějů v Severním Londýně.“

„Můžu se tě na něco zeptat?“ zvažněl náhle Rat a přitom odcvrnkl kousek kuřecí kůže, která se mu přilepila k prstům.

Lauren přikývla. „Samo.“

„Myslíš, že jsem ujetý?“

Lauren zavrtěla hlavou a hlasitě se rozesmála. „Rate, jsi chytrý a zábavný. Mám tě hodně ráda. Jak tě něco takovýho napadlo?“

Rat se začervenal. „Víš... Mockrát jsem koukal na holky ve sprše, ale v Arše jsme se nesměli míchat. Ty jsi vlastně... Ty jsi první holka, se kterou jsem se v životě bavil, a tak by mě zajímalo, jestli ti připadám normální.“

Lauren se natáhla přes stůl a přiklopila dlaň na Ratovu ruku. „Nemusíš si dělat těžkou hlavu,“ zazubila se. „Většina kluků mě vytáčí k šílenství, ale ty jsi fakticky milý. Akorát je tady ta jedna věc.“

„A jaká?“ vyhrkl Rat s úzkostí.

Lauren se zašklebila, jako by se jí nechtělo to téma vůbec nakousnout. „Vím, že tě vychovávali divně, ale každý to taky nepochopí. Zkrátka, to špiclování holek ve sprchách je *úchylný*. Na tvém místě bych to zkusila z hovoru úplně vynechat.“

„Tak jo,“ slíbil Rat. „Budu si to pamatovat – hehe, tady už přichází John.“

Lauren se ohlédla přes rameno a pak mrkla na hodinky. „John Přesný. Podle něho si můžeš nařídit hodinky.“

John, oblečený zcela netypicky do kratasů a trička, vklouzl na lavici vedle Lauren a podíval se na Ratovy dvě nákupní tašky. „Koukám, že mých padesát dolarů moc dlouho nevydrželo. Co sis koupil?“

„Hlavně knížky. Nový výtisk *Olivera Twista* a další čtyři Dickensovy romány. A taky toho *Pána Prstenů*, jak o něm básnila v nemocnici Dana.“

„To máš kuráž, když se cítíš na *Pána Prstenů*,“ poznamenal John. „Osobně jsem se tím nikdy neprokousal až do konce.“

„Čtu moc rád, ale v Arše jsme žádný pořádný knížky neměli.“

„Aspoň se s Jamesem přestanete přetahovat o Playstation, když teď máš tohle na čtení.“

Lauren potřásla hlavou. „Na to bych teda nesázela.“

„No ale,“ pokračoval John, „zatímco jste byli navštívit Danu v nemocnici, volal mi předseda kampusu.“

Lauren i Rat se rázem nervózně napřímili v zádech.

„S radostí vám sděluji...“

„Joooooooooooo!“ zavřískl Rat.

John zvedl varovně ruku, ale neubránil se úsměvu. „Nech mě domluvit, Rate. Doktor McAfferty si přečetl Jamesovo hlášení o tom, co jsi všechno udělal v Arše, a vzkazuje ti, že s radostí přeskočí obvyklé přijímací testy do CHERUB. Podle lékaře, který tě vyšetřil, jsi dokonale zdravý, a výsledky tvého IQ testu jsou vynikající. Nabízíme ti tedy místo v CHERUB a za tři týdny nástup do základního kurzu.“

Lauren se naklonila přes stůl a Rata objala. „Super, kámo. Základní výcvik je vražedný, ale jinak se ti bude *děsně* líbit, že jsi cherub.“

James seděl v obývacím pokoji domku na pláži a k uchu si tiskl bezdrátový telefon.

„Kerry, *konečně!*“ vyhrkl a rozzářil se od ucha k uchu. „Zkousím se ti dovolat už dva dny.“

„Právě jsem se vrátila z mise v Devonu.“

„To je fajn.“ řekl James. „Něco zajímavého?“

„Ani ne. Od Kylea vím, že jste byli v Arše Přeživších, když vyletěla do vzduchu. Jsi v pořádku?“

„Jo, ujde to. Povedlo se nám utéct skrz žumpu. Měli jsme docela kliku, že jsme to stihli, protože k výbuchu došlo těsně vedle místnosti, kde jsme se schovávali. V žumpě jsem chytil nějaký hnusný střevní virus, takže беру antibiotika.“

„Chudinko.“

„Jo, dnes už se mi vrátila chuť k jídlu, ale pořád jsem jako moucha. Hele, bylo o Přeživších taky ve vašem zpravodajství?“

„Jen *trošku*,“ řekla Kerry. „Ale vlastně, i dneska to je trhák číslo jedna.“

„Jo, a nikdy bys neuhodla, u koho právě bydlíme.“

Kerry se zasmála. „Tak mi to radši vyklop.“

„Nechtěli nás pustit zpátky do Brisbane, aby nás náhodou na ulici nepoznali. Přezivší, co dělají sbírky, tak nás letadlem přešoupli do Townsville. Bydlíme u Amy Collinsový a jejího bráchy Johna.“

„Super!“ souhlasila Kerry. „Neviděla jsem Amy od toho dne, co odešla z CHERUB. Jak se jí vede?“

„Asi dobře, ale studuje na univerzitě a mám dojem, že nemají moc peněz. Z Amy se stal hotový bohém, však víš, korálky ve vlasech a odrbaný džíny. A taky má toho hipizáckýho přítele, co mu je nejmíň pětatřicet a tak.“

„Žárlíš, co?“

„Hele, přece ti nemusím opakovat, že mám oči jenom pro tebe, Kerry.“

„*To určitě!*“ ušklíbla se. „To mi připomíná, že Gabrielle ti nejspíš plánuje nakopat zadek.“

„He?“

„Tuhle jsme s holkama jenom tak klábosily a mně možná nějak uklouzlo, že jsi ji pozval na rande akorát proto, že ses namazal.“

James sykl. „To se ti fakt povedlo, Kerry.“

„No, a kdy přijedeš domů?“

„Zůstaneme tu ještě dva týdny, abychom si trochu odpočinuli a užili si prázdniny. Podle doktora, co nás vyšetřoval, jsme po životě u Přezivších docela zdrchaní. Jídlo tam mají mizerný a v noci člověk urve nejvýš šest sedm hodin spánku. Kůži mám hnusnou, na zádech mi vyrazilo nejmíň dvacet bedřarů.“

„*Fúúú!*“ vyprskla Kerry. „Doufám, že než se zase uvidíme, stačí se zahojit.“

„Škoda, že tu nejsi s námi. Stýská se mi po tobě každý den.“

„Taky mi chybíš, Jamesi. Vážně se těším, až zase budeme spolu.“

James se zahihňal. „A já se těším, jak ti strčím ruku pod tričko.“

„Třeba ani žádný tričko mít nebudu.“

Jamesovi doslova vyskočily oči z důlků. „*To myslíš vážně?*“

„Možná,“ škádčila ho Kerry. „To víš, naučila jsem se spoustu triků od kluků, s kterými jsem ti zahýbala, když jsi pryč.“

„Se mnou to je podobný,“ zakřenil se James. „Na téhle misi to byla jedna žhavá pobožná kočka za druhou.“

„Hele, Jamesi, je skvělý zase tě slyšet, ale tady je jedna ráno a já v půl sedmé pomáhám slečně Takadě v dojo s tréninkem červených triček. Radši bych měla zalézt zpátky do postele.“

„V pohodě,“ řekl James. „Zítří ti zase brnknu, platí?“

„Jasně,“ potvrdila Kerry a poslala po telefonu pár vzdušných polibků. „Hezky si odpočiň. Už se tě nemůžu dočkat.“

„Tak ahoj zítří,“ rozloučil se James, poslal taky mlaskavou pusou a hovor ukončil.

Odloudal se do kuchyně a cestou si představoval, jak si Kerry svléká tričko. Doufal, že si z něho jenom neutahovala. U kuchyňské linky stála Amy a míchala obrovskou mísu salátu.

„Myslíš, že to bude dost pro všechny?“ starala se.

James se zasmál. „Podle mě bys s tím nakrmila menší armádu.“

„Koukám, hochu, že poslední dobou vycházíte s Kerry zase dobře, co?“

„To jo,“ souhlasil James. „Vždycky mi moc chybí, když jsem pryč. Akorát máme smůlu, že když jsme na stejném světadílu, nikdy to extra dobře nefunguje.“

Amy se usmála. „Za trochu snahy stojí, Jamesi. Odjakživa jsem tvrdila, že vy dva se báječně doplňujete.“

„Hele, nepotřebuješ tady s něčím píchnout?“

„Ne, myslím, že už je všechno hotové,“ pokrčila Amy rameny. „Brácha John chystá venku barbecue a John Jones by se měl cestou zastavit v obchodě a koupit nějaký alkohol.“

James si všiml auta, které zajíždělo na příjezdovou cestu. „Je tu Dana s Chloe.“

Vyšel s Amy ven a pomohl Daně vystoupit ze zadního sedadla. Když se bezpečně opřela o berle, popadl ji do náruče.

„Tak co, jak ti je?“ zajímal se. „Jsem fakt rád, že jsi z toho vyšla celá.“

Dana se usmála. „Bez špičky prostředního prstu na noze.“

„Ber to z tý lepší stránky,“ pleskl ji James do zad. „Při stříhání nehtů na noze ušetříš deset procent času.“

„Jo, ty jsi sluníčko, co, Jamesi?“

„Promiň, že jsem tě nenavštívil v nemocnici, ale doktor říkal, že dokud jsem nemocný, bude líp držet se stranou.“

„Ale teď už jsi v pořádku?“ zajímala se Dana a pajdala k zadním dveřím.

„Už to docela ujde.“

„Lauren vyprávěla, že když se v žumpě rozsvítilo světlo, tvářil ses k popukání. A prý jsi vyhrožoval, že odejdeš z CHERUB a tak vůbec.“

James se ušklíbl. „A tímhle bude krmit všechny v kampusu. Budou mi to donekonečna otloukat o hlavu.“

„Takže neodcházíš?“

James zavrtěl hlavou. „Vždyť to znáš, jak to je s misemi: dokud to trvá, člověk z nich není dvakrát odvázaný, ale jakmile si kapku dáchně, už se nemůže dočkat další.“

* * *

O hodinu později dům voněl rožněným masem a sešlost na zahradě byla v nejlepší náladě. Bylo sobotní odpoledne a gril obsluhoval Amyin bratr John, také bývalý cherub. Ostatní postávali kolem, jedli, klábosili a drželi sklenky: John Jones, Chloe, Abigail, Dana, James, Amy a Lauren.

John Jones odložil skleničku vína na plastový stolek a zatleskal. „Sice vás všechny lituju, ale když jste se dnes všichni takhle sešli, potrápím vás proslovem – ale moment, kde je Rat?“

Všechny hlavy se udiveně rozhlédly kolem dokola.

„Seženu ho,“ broukla Lauren.

Odložila papírový talíř a prošla z terasy do obývacího pokoje. Rat seděl na pohovce s výrazem hlubokého soustředění a podmračeně civěl na Jamesovo PSP.

„No tak, ty nespolečenský idiote,“ zavrčela Lauren, „nemůžeš tady tvrdnout nad počítačovou hrou, když máme mejdan.“

„Hele!“ namítl Rat rozhořčeně.

Lauren ho drapla za paži a odtáhla ho z pohovky. Když Rata dovlekla na sluneční světlo, všichni se usmáli.

„Děkuji, Lauren,“ kývl John a navázal na počátek svého proslovu. „Vím, že naše vzpomínky na tuhle misi budou vždy zabarvené smutkem kvůli té spoustě lidí, kteří zahynuli v Arše. Nemohu však neuznat vynikající práci, kterou odvedli zde přítomné osoby.“

John udělal pauzu, aby si usrkl z vína. „Dnes ráno jsem měl dlouhý rozhovor s naším prezidentem, doktorem McAffertym. Všichni jste už slyšeli tu novinku, že Rathbonea přijali do CHERUB jako nováčka.“

Zazněl potlesk a Rat se usmál.

„Mac rovněž děkuje Abigail za její pomoc. Jsem si jistý, že všichni si přejeme, aby její úspěšná kariéra u ASIS pokračovala i nadále.“

Bohužel, další informace mě poněkud rozesmutňuje. Jak to vypadá, mladá Chloe mi už nebude v budoucnu dělat asistentku. Doktor McAfferty jí nabídl funkci samostatné vedoucí mise. Dokonce vyfasuje vlastního asistenta, aby měla koho šikanovat. Blahopřeju, Chloe!“

Chloe se zatvářila šťastně a Amy ji poplácala po zádech.

„Ovšem tahle mise by se nikdy nepohnula z místa bez našich tří úžasných studentů. Po pravdě, když jsem ráno mluvil s doktorem McAffertym, úplně nejdřív prohlásil, že s radostí vítá příležitost konečně povýšit Danu Smithovou a dát jí modré tričko. Všichni už víme, že kdyby organizace Zachraň Zemi skutečně zničila indonéské zařízení na LNG, zahynula by víc než stovka lidí. Každý z nich vděčí za svůj život neuvěřitelné Danině statečnosti.“

Všichni zatleskali a Dana se zářivě usmála, což u ní nebylo typické, a pak krvavě zrudla.

„Jo, to si zasloužila už dávno!“ houkl James a všichni hlasitě přisvědčili.

John se usmál. „Jamesi, prezident vzkazuje svoje díky za tvůj další spolehlivý výkon.“

Nicméně, největší chválu si zaslouží tady náš nejmladší cherub. Lauren se po celé dva měsíce chovala skoro bezchybně, a to v extrémně obtížných podmínkách. Navíc když mise dospěla ke kritickému bodu, nejenom že si zachovala chladnou rozvahu, ale

prosadila záchranu pěti malých dětí, které by jinak při výbuchu skoro určitě zahynuly.

Lauren Adamsová, s nesmírným potěšením ti sděluji, že jsi byla povýšena mezi černá trička. Dozvěděl jsem se, že tím ses stala třetím nejmladším cherubem, který ho kdy dosáhl.“

James jen šokované zíral a Lauren si připlácla dlaně na oči a vypískla: „To si děláte *srandu*!“

Chloe přistoupila zezadu k Lauren a vše ji objala. James měl radost, ale současně byl i kapku dotčený. Jistě, *byl* to Laurenin nápad zachránit mrňousky, ale on prošel s Lauren vším ostatním a neměl z toho nic.

Amy mu zapíchla ukazováček do zad. „Běž svojí sestřičce poblahopřát.“

James popošel dopředu a pak už podlehl nadšení. Popadl do náruče Lauren, které po obličejí stékaly slzy.

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ vzlykala šťastně. „Žádná z mých kámošek nemá dokonce ani modré tričko. A černých triček je dohromady asi jen patnáct nebo šestnáct. Já – já prostě...“

John se na ni zazubil. „V CHERUB není důležitý věk, ale schopnosti.“

Když James zamířil k ohništi doplnit si talíř, zachytil Danin pobavený pohled. „Co je ti tady k smíchu?“ zajímal se.

„Ale,“ pokrčila Dana lhostejně rameny. „Jen si říkám, že bude odvaz koukat na Lauren, jak tě buzeruje na tréninkových akcích a tak. Pochop, když teď tvoje sestřička má vyšší šarži než ty...“

EPILOG

ZACHRAŇ ZEMI

Zatčení BRIANA EVANSE, SUSIE REGANOVÉ, NINY RICHARDOVÉ a BARRYHO COXE znamenalo obrovský pokrok v boji proti teroristické skupině Zachraň Zemi.

Ačkoliv se původně předpokládalo, že čtveřice bude postavena před australský soud, zájem o jejich vydání a výsledky projevily i Hongkong, Velká Británie, Amerika a Venezuela. Skoro s jistotou všichni stráví zbytek života ve vězení.

Ve dnech následujících po tragédii v Arše Přeživších došlo k zatčení dalších lidí, a to včetně ARNOSE LOMBORGA, který byl údajně finančnickým mozkiem organizace Zachraň Zemi.

MIKEA EVANSE poté, co dopravil Danu na pláž, už nikdo neviděl, a zůstává i nadále nezvěstný.

Všechna uvedená zatčení sice zasadila Zachraň Zemi významnou ránu, nicméně panuje názor, že teroristická organizace má decentralizovanou strukturu tvořenou malými buňkami, rozmístěnými po celém světě. Rada těchto buněk znamená i nadále hrozbu, zvláště když nezbyla ani stopa po čtyřech stech milionech dolarů, které z účtu Přeživších ukradla Susie Reganová.

PŘEŽIVŠÍ

Rada komentátorů se domnívala, že smrt Joela Regana a tragický výbuch Archy znamená konec sekty Přeživších. Jak se ukázalo, byl to mylný odhad.

Přeživší se sice v důsledku finančních nákladů na nepovedený teroristický útok ocitli na mizině, ale samo hnutí se restrukturalizovalo. Většina z Přeživších dnes věří, že Bůh jim sešle nového apoštola, který je povede a vybuduje novou Archu.

ELIOTT MOSS se z bodné rány plně zotavil. Společně s WEEN založili *Novou nadaci Přeživších*, známou pod zkratkou NNP. S využitím bankovních půjček a sbírek pořádaných členy komunity se NNP podařilo odkoupit obchodní dům v Brisbane a přilehlý sklad od věřitelů zpátky.

Ačkoliv po *pádu první Archy* – jak tuto událost nazývají členové NNP – ukončily činnost čtyři komuny Přeživších v různých částech světa, dalších devatenáct využilo výdělků a oddanost svých obyvatel k tomu, aby se udržely v chodu.

ERNIEHO CRAIGA po tragédii v Arše zatkli a posléze dostal podmínku kvůli nedovolenému ozbrojování a dalším trestným činům. Ostatní členové NSF nepřijali jeho opakované tvrzení, že z Archy utekl ve společnosti Rathbonea Regana a že chlapec se jednoho dne vrátí k Přeživším. Po řadě zběsilých hádek ho donutili odejít z komuny v Brisbane.

GEORGIE GOLDMANOVOU našli mezi mrtvými v zříceném tunelu v Arše.

Tělo EVE STANNISOVÉ vyplavil proud na indonéském ostrově. Po její bárce a výbušninách se nenašlo ani stopy. Tělo letecky dopravili do Brisbane a pohřbili na hřbitově Přeživších. Evini rodiče a dvě mladší sestry údajně krátce poté z NNP odešli.

OSTATNÍ

ABIGAIL SANDERSOVÁ se vrátila ke své skutečné rodině a pokračuje v pravidelné spolupráci s ASIS. V současnosti pomáhá s identifikací zbývajících buněk organizace Zachraň Zemi a s vystopováním peněz ukradených Susie Reganovou.

MIRIAM LONGFORDOVÁ se po tragédii v Arše stala na krátkou dobu celebritou. Jako hlavní odborník na sektu Přeživších se objevila ve více než desítkách televizních pořadů a stovky novin na celém světě citovaly její názory. Jakmile však pozornost opadla, vrátila se k práci

psychologa pro bývalé členy sekty a v současné době píše biografii s názvem: *Ze supermodelky teroristkou: Senzační příběh Susie Reganové.*

EMILY WILDMANOVÁ brzy po tragédii v Arše změnila závěť a nechala čtvrtinu peněz svému synovi RONNIEMU a zbylé tři čtvrtiny australskému Červenému kříži. Sama se těší slušnému zdraví a nedávno oslavila osmdesáté osmé narozeniny.

CHERUBOVÉ

RATHBONE REGAN si změnil jméno na Greg Rathbone. Začal kurz základního výcviku s jedenácti dalšími rekruty a údajně si vede neobyčejně dobře. Třebaže v kampusu CHERUB prosí na každém kroku, ať mu říkají Gregu, pořád ještě je známý pod jménem Rat.

Navzdory svému zraněnému prstu na noze DANA SMITHOVÁ začala znovu s lehkým tréninkem a dala si za cíl účast ve svém prvním dospělém triatlonu, který se má konat v srpnu 2006.

Po desetidenním odpočinku v Townsville se JAMES a LAUREN ADAMSOVI vrátili do kampusu CHERUB. Jen co dohoní zameškané učivo, budou volní pro účast na další misi.

ŠÍLENSTVÍ

Když CHERUB rozkryje vazbu mezi ekoteroristickou organizací Zachraň Zemi a bohatou náboženskou sektou známou pod názvem Přeživší, James Adams odlétá do Austrálie na misi, během níž má do sekty proniknout.

Je to jeho zatím nejtěžší úkol. Velitelství Přeživších v australské poušti je absolutně odříznuté od světa a sekta používá techniky vymývání mozku, které Jamese vystavují obrovskému psychickému tlaku.

Tentokrát nebojuje pouze proti teroristům. Musí svést boj o kontrolu nad vlastními myšlenkami.

CHERUB existuje z nejprostšího důvodu: ani ten nejprofesionálnější zločinec nebude dítě ze sousedství podezírat z toho, že je tajný agent.

Pro oficiální účely tyto děti neexistují.

Nakladatelství BB/art
e-mail: bbart@bbart.cz
www.bbart.cz
Cena 199 Kč